

ГЛЕН БЕК

ЗАЛЕЗЪТ НА ДЕМОКРАЦИЯТА

Превод от английски: Милена Радева, 2010

chitanka.info

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

От години съм почитател на трилърите. Докато целта на повечето книги е да ни образоват, основната задача на трилърите е да ни забавляват. Но има книги, които могат да правят едновременно и двете — това са напълно измислени истории, основани обаче на действителни факти. Точно такава съм се опитал да бъде и настоящата книга.

Когато се потопите по-дълбоко в историята, някои от сцените и характерите сигурно ще ви се сторят познати. Това е постигнато съвсем целенасочено, тъй като действието се развива в момент от американската история, който много прилича на този, в който живеем сега. Но въпреки че много от фактите, залегнали в сюжета, са действителни, (виж послеслова за повече подробности), сценариите, които развих въз основа на тези факти, както и заключенията, до които достигнах, са напълно нереални.

Да се надяваме, че и в бъдеще ще си останат такива.

Знам, че тази книга е противоречива, обикновено всичко, което кара хората да мислят, е противоречиво. В този случай искрено се надявам, че ще бъдете принудени не само да мислите, а също така да проведете известни проучвания, да се запознаете с историческите факти и да задавате въпроси, чиито отговори могат да се окажат твърде неудобни. В крайна сметка всеки един от нас трябва да достигне до своята истина.

Макар че това се подразбира от само себе си, смятам, че е необходимо да го повтора отново — тази книга е художествена измислица. Някои от героите в нея изразяват мнения, с които не само не съм съгласен, а категорично им се противопоставям. Включих тези герои в историята, защото техните виждания за живота, независимо дали ни харесват, или не, са част от диалога, който днес се води в Америка. Няма да си направим добра услуга, ако не им обърнем внимание или се правим, че не съществуват в нашето общество. Ако не заглушим тези гласове и мнения, само ще ги избутаме в такава

страна, където ще продължат да се развиват и да станат още по-стабилни.

Сега, когато пиша това въведение, няколко седмици преди книгата да излезе на пазара, знам, че критиците ми ще бъдат строги и непримирими. Ще ме обвинят, че вярвам в какви ли не конспиративни теории, и всичките им обвинения ще са основани на сюжета на романа, който те най-вероятно така и няма да прочетат.

За щастие тук изобщо не става въпрос за мен. Винаги е било така. Наричали са ме с какви ли не обидни имена, научих се да се справям с това. Но когато всичко това отmine и след време хората обърнат поглед към този период от историята на нашата велика страна, надявам се, че тогава както феновете, така и критиците ми ще кажат едно и също, че... съм сбъркал.

Желая ви приятно четене. Надявам се, че докато четете тази книга, ще прекарате също толкова безсънни нощи, колкото прекарах аз, докато я създавах.

ПРОЛОГ

Ели Чърчил умееше да говори. Веднъж щом започнеше обикновено не обръщаше внимание на нищо около себе. Този път обаче някакъв далечен шум го разтревожи.

— Чакай малко — прошепна той.

Подпря слушалката на уличния телефон на рамото си и се загледа в тесния коларски път, който се виеше през пустинята Мохаве. Първо хвърли поглед натам, откъдето беше дошъл после изви глава и в другата посока.

На човек можеше да започнат да му се причуват разни при тази пълна тишина. Беше готов да се закълне, че е доловил нещо необичайно, като шум от стъпки по сухата трева, макар че в радиус от двайсет мили наблизо не можеше да има друго човешко същество. Въпреки това не беше сигурен.

Луната светеше ярко, а и очите му вече бяха привикнали към тъмнината. Наоколо не се виждаше никой, но хората, от кои Ели се страхуваше, никога не се изпречват пред погледа ти. Когато отново доближи слушалката до ухото си, чу следното съобщение — трябваше да пусне още монети, ако искаше продължи разговора си. Измъкна последните шест двайсет петцентови монети от хартията, в която бяха увити, и една по една ги пусна в автомата.

Разполагаше само с три минути. Каква ирония. След като толкова години го бе планирал, най-накрая бе успял да събере всички доказателства, за да докаже теорията си, а нямаше достатъчно дребни пари да успее да проведе разговора.

— Бевърли, чуваш ли ме?

— Да — връзката беше слаба, а гласът на жената звучеше уморено и отегчено. — При цялото ми уважение към вас, господин Чърчил, ще ви помоля да бъдете по-конкретен.

— Да, да, добре. Та, докъде бях стигнал...

Докато ровеше из купчината преснимани документи, няколко страници се отделиха и, понесени от порива на вятъра, изчезнаха в

нощта.

— Говорехте за парите.

— Да, точно така. Става дума за две цяло и три трилиона долара. Знаеш ли как изглежда тази сума? Ако вземеш банкноти от по хиляда долара и ги подредиш една върху друга, ще стигнат от морското равнище до далечния космос и обратно и ще ти останат за още трийсет мили. През лятото на 2001 година Дон Ръмсфелд^[1] събщи официално, че няма данни за какво са били похарчени тези пари. Разбираш ли? Две цяло и три трилиона долара е три пъти повече от цялата американска валута, която в момента се намира в обръщение по света. Не може толкова много пари просто да изчезнат. И тук не става въпрос за счетоводна грешка, а за организирано престъпление.

— Господин Чърчил, в съобщението, което сте ми оставили, казвате, че имате да ми съобщите нещо, за което не съм чувала досега.

— Знам за какво са били похарчени парите. Или поне част от тях. За миг по линията се чу изпращяване.

— Продължете.

— Видях мястото или едно от местата, където те се подготвят. Планират нещо наистина голямо, разбираш ли? Успях да проникна вътре, започнах работа като чистач. Те си мислеха, че не правя нищо друго, освен да чистя, но нощем аз обикалях навсякъде. Видях с очите си какво възнамеряват да направят. Изграждат някаква структура — хвърли поглед към бележки те си, за да се увери, че не греши. — Не е сграда, а по-скоро някаква политическа, икономическа и социална структура. Много отдавна работят върху нея. От десетилетия. И когато настоящата система се разпадне, ще остане само тази, която те изграждат в момента.

— Бих искала да се срещна с вас, господин Чърчил — заяви жената. — Къде се намирате в момента?

— Не мога да ти кажа по телефона.

— Повторете моля. Не ви чувам добре.

Откакто беше пристигнал на това място, студеният сух пустинен вятър духаше непрекъснато, но в този момент мъжът забеляза, че бе станало съвсем тихо.

— Непрекъснато променят документите така, че след едно поколение никой вече няма да си спомня какво представляваше

страната ни. Икономиката е изградена по такъв начин, че да се срине като кула от карти в момента, в който са готови да нанесат и най-лек удар върху основата ѝ. Контролират медиите, които с готовност ще проведат пиар кампанията им, когато им наредят. А обикновените хора са толкова неподготвени, затънали в дългове и с промити мозъци, че веднага ще повярват на всеки, който заяви, че има решение за всички проблеми.

— Къде можем да се срещнем, господин Чърчил?

— Нямаме време за срещи, слушай сега какво ти казвам. Скоро ще инсценират нещо и така ще поставят началото. Изчезна ли са не само две цяло и три трилиона долара, но от арсенал на САЩ липсват и единайсет ядрени бойни глави, а аз видях къде се намират две от тях.

Ярката червена светлина, която се плъзна по стената на телефонната кабина, привлече вниманието му. Той се обърна точно както мъжът зад него очакваше и телефонната слушалка се изплъзна от ръката му.

Ели Чърчил имаше време да започне молитвата си, но не да я завърши. Обръщението му към Бога бе прекъснато от изстрел на пистолет със заглушител и последното нещо, което премина през ума му, бе куршум с калибър 3.57.

---

[1] Доналд Ръмсфелд — министър на отбраната на САЩ в периода 1975–1977 г. и 2001–2006 г. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ЧАСТ

„Властта е тази, която диктува и управлява;

материалът се поддава на въздействие.

Хората са като глина в ръцете на опитния лидер.“

Удроу Уилсън
„Лидерите на
човечеството“

ГЛАВА 1

Повечето хора, когато си мислят за възрастта и житейския опит, обикновено имат предвид изминалите години, но всъщност отделните моменти са тези, които ни оформят като личности. През по-голямата част от времето изобщо не се променяме, но после, когато настъпи повратен момент, израстваме изведнъж.

Животът на Ноа Гарднър беше твърде безгрижен и през изминалите двайсет и няколко години, откакто се беше появил на бял свят, той беше положил значителни усилия, за да избегне на всяка цена такива повратни моменти.

Не че беше пропилял времето си напразно. Съвсем не. На първо място бе отдал цели десет години за изграждането на това, което според повечето мъже жените ценят изключително много. Имаше привлекателен външен вид, чудесна работа и добро образование. Когато решеше, можеше да бъде закачлив, забавен, дори умен. Обличаше се добре и беше в прилични физическа форма за човек, работещ в офис. С други думи, Ноа Гарднър притежаваше всички качества на желан партньор от сайт за запознанства. Откакто беше първа година студент в Университета в Ню Йорк, не му се беше случвало да прекарва нито една съботна вечер сам. Не бе особено придирчив към момичетата, с които излизаше.

След като навърши двайсет и седем години и с ужас осъзна, че скоро ще стане на трийсет, Ноа започна да мисли върху критериите, според които си избираше момичета, а в края на краищата за всяка връзка са необходими двама. След като беше свалил твърде ниско летвата при избора си на партньорки, жените, с които излизаше, бяха направили същото. Сега, на двайсет и осмия си рожден ден, Ноа все още не бе убеден какво точно търси в една жена, но знаеше със сигурност какво не иска да срещне — златотърсачка. Беше му писнало от такива. А може би бе дошло време да се замисли за по-сериозна връзка.

Точно беше потънал в такива дълбоки размишления за живота и любовта, когато за пръв път забеляза жената на мечтите си.

В цялата ситуация и в обстановката нямаше нищо романтично. Тя стоеше изправена на пръсти, с протегнатата високо ръка, опитваше се да закачи едно оцветено в червено, бяло и синьо листче на единственото свободно място в препълненото табло за обяви на компанията. Той стоеше и я наблюдаваше, замръзнал във времето между втората и третата цифра, които трябваше да набере, за да си купи нещо сладко от автомата за закуски.

Великите психолози от списание „Максим“ твърдят, че първото най-важно впечатление, което остава в нас завинаги, се изгражда за около десет секунди. Може да ви се струва, че това време е твърде кратко, но ако трябва да отброите тези десет секунди, ще установите колко бавно изминават те, когато един мъж стои вперил поглед в колежката си. На четвъртата секунда Ноа вече беше забелязал три неща.

Първо, изглеждаше секси, но някак сдържано и небрежно, с което сякаш още повече привличаше вниманието. Второ, не беше от постоянните служителки, вероятно работеше временно в кореспонденцията или в някой друг подобен отдел с голямо текучество. И трето, дори на ниската позиция, която заемаше, нямаше да оцелее дълго в „Доил&Мърчант“.

Казват, че човек трябва да се облича подходящо за поста, който би искал да заеме, а не за този, на който в действителност работи. Това с особена сила важи за хората, които се занимават с връзки с обществеността, защото там представата се възприема като истинска същност. Ако се съди по дрехите ѝ, момичето най-вероятно би искало да работи за някоя културна институция, посветена на групата „Грейтфул Дед“^[1]. Но и това не беше съвсем точно казано. Не беше облечена ретро, нито искаше да прилича на дете на цветята от шейсетте години. Имаше нещо повече от облеклото ѝ, ставаше въпрос за държането ѝ и цялата атмосфера, която създаваше около себе си, оставяйки впечатление на човек с истински свободен дух. Наистина създаваше прекрасно усещане, но то бе съвсем не на място — нито като външен вид, нито като отношение в строгия подреден свят на тази водеща нюйоркская пиар компания.

На петата секунда, откакто я бе забелязал, нещо друго привлече вниманието му и той изцяло загуби представа за времето.

Това беше една дума или по-скоро значението на тази дума — линия. Това е най-мощният елемент в дизайна, защото именно линията вдъхва живот на всяко произведение на изкуството. Това е причината едно обикновено лого да струва на корпорацията десетки милиона долара. Линията може да ви накара да повярвате, че определена марка кола, слънчеви очила или кройка на сако ще ви превърнат в личността, която искате да бъдете.

Определението за тази дума, което беше получил от свой приятел художник, бе изразено не с думи, а с картина. Приятелят му бе нанесъл върху белия лист само седем леки щрихи с флумастер и пред очите им се бе появила истинската същност на жената. В рисунката нямаше нищо нецензурно, но това бе най-сексапилният образ, който Ноа бе виждал през живота си.

Именно това привлече вниманието му. Там, пред таблото за обяви, забеляза същата изящна линия, която тръгваше от пръстите на краката ѝ, обути в сандали, и се простираше чак до върха на пръстите на ръката ѝ. Колкото и невероятно да му се стори, в същия момент осъзна, че се е влюбил.

---

[1] Грейтфул Дед — американска рок група, основана през 1965 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

— Имаш ли нужда от помощ?

Въпросът на Ноа не беше от най-оригиналните, а освен това бе прекъснат от шума от падането на шоколадовия десерт в металната паничка на автомата за закуски.

Тя спря за миг и бързо огледа стаята за почивка. Освен тях нямаше абсолютно никого. Погледът ѝ беше хладен и пренебрежителен. Изглежда го от горе до долу, сякаш го преценяваше. Без да се извърне, придърпа с крак близката табуретка, качи се на нея и отново се зае със задачата да закачи обявата в най-горната част на таблото. Действието ѝ съвсем ясно показва, че ако помощта, която ѝ предлагаше, се състоеше единствено в по-високия му ръст, тя щеше да намери начин да се справи и без него.

За щастие Ноа не бе особено чувствителен към такива жестове. Вярно, че се беше държала студено, но това съвсем не означаваше, че го е отхвърлила. Той се усмихна и от мястото, където се намираше, му се стори, че и по нейните устни се появи лека усмивка.

Имаше нещо в тази жена, което не позволяваше на човек да я прецени от пръв поглед. Без съмнение всичко си ѝ беше на мястото, но просто не се поддаваше на оценка по скалата от едно до десет. За пръв път му се случваше подобно нещо. Въпреки че се бе появила в живота му преди по-малко от минута, сетивата му долавяха духовната ѝ същност в по-голяма степен, отколкото възприемаха външността ѝ.

Не бе сложила почти никакъв грим, сякаш нищо по нея не се нуждаеше от прикриване или доразкрасяване. Носеше прости сребърни бижута и тесни изтъркани джинси, каквито според дрескода на компанията служителите можеха да си позволят да облекат в петък. Очевидно всичко във външния ѝ вид беше подбрано така, че да се хареса на самата нея. Буйната ѝ тъмно-кестенява коса беше прибрана назад на френски кок, прикрепен към тила ѝ с помощта на два кръстосани молива. Вероятно ѝ бе отнело само няколко секунди, за да си направи тази прическа, но изглеждаше толкова добре, все едно беше прекарала часове във фризьорски салон.

Няколко непослушни кичура коса се бяха измъкнали и висяха свободно. Тези кестеняви къдрици ограждаха като в рамка красивото ѝ лице, озарено сякаш от тайните, скрити зад светлозелените ѝ очи.

Той се приближи и зачете съобщението, докато тя забиваше последното кабарче в таблото. Обявата бе оформена твърде непрофесионално, но някой се беше постарал и доста добре бе изписал текста на ръка. Началните думи бяха копирани върху оръфан, обгорял пергамент, който изглеждаше като че ли беше част от самия оригинал на американската конституция.

„Ние, народът^[1]

Ако обичате страната си, но се страхувате за нейното бъдеще,

елате при нас в тази вечер на истината, която ще отвори очите ви!

Поканените оратори са:

Ърл Матю Томас — кандидат за президент на САЩ през 1976 г. и автор на бестселъра «Разделението означава провал»

Джойс Макдевит — представител на «Либърти Бел», отговарящ за района на Ню Йорк

Генерал-майор Франсис Н. Клайн — бивш ръководител на Военното разузнаване (пенсиониран през 1984 г.), съосновател на GuardiansOfLiberty.com

Кърт Билджър — координатор на «Синове на американската революция» за щатите Ню Йорк, Ню Джърси и Кънектикът

Бевърли Емерсън — почетен директор на «Фаундърс Кийпърс»

Дани Бейли — човекът, който стои зад явлението «Сгромолясване», гледано над трийсет и пет милиона пъти в YouTube

Доведете приятелите си, вдигнете тост с нас и извисете гласа си в защита на свободата!

[www.FOUNDERSKEEPERS.com](http://wwwFOUNDERSKEEPERS.com)“

Часът, датата и мястото на събитието бяха отпечатани най-отдолу.

— Това нещо за тази вечер ли е? — попита Ноа.

— Поздравления, значи можеш да четеш.

Докато говореше, тя разместваше някои от другите съобщения и обяви, за да може листчето, което закачаше, да се вижда по-добре.

— Трябваше да го сложиш миналата седмица. Нали знаеш, хората си правят планове...

— Всъщност — заяви тя след като най-накрая приключи със закачането, — ми хрумна в последния момент. Не очаквам някой от хората тук да прояви интерес към подобно нещо.

— Така ли?

— Точно така.

— И защо?

Тя се извърна, стъпила върху табуретката. Беше малко над нивото на очите му. Докато я гледаше така отблизо лице в лице, усети как от нея се излъчва някаква прямота, която едновременно го интригуваше и безпокоеше.

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Да, искам да знам.

— Всички, които се занимават с пиар, си изкарват хляба с лъжи — заяви тя. — За вас истината не означава нищо.

Първата му реакция бе да започне да се защитава, но успя да я потисне и да премълчи. Донякъде тя беше абсолютно права. Всъщност думите ѝ изразяваха по най-прост начин истинската същност на предмета на дейност на компанията, облечен в красиви фрази.

Реши, че е настъпил моментът да промени темата на разговора.

— Аз съм Ноа — представи се той.

— Знам. Нали разпределям кореспонденцията ти — след това с безизразен тон започна да изброява следните подробности, като ги отброяваше на пръстите на ръката си. — Ноа Гарднър. Двайсет и първи етаж, ъгловият офис в северозападното крило. Вицепрезидент от миналия четвъртък. И синът на... големия шеф.

— Слава Богу! За момент си помислих, че ще последва нещо обидно.

— Баща ти е собственик на компанията, нали така?

— Мисля, че е собственик на голяма част от нея. Виж, трябва да ти призная нещо.

— И аз така си мислех.

— Все още не си ми казала как се казваш — продължи Ноа. — Опитвам се да прочета какво пише на баджа ти, но се притеснявам да не си помислиш, че гледам нещо друго.

— Ами, гледай. Аз не съм от срамежливите.

Погледът му се плъзна надолу и на два пъти се задържа за кратко. Зърна малка, изящно направена татуировка, която блузата ѝ не прикриваше напълно. Виждаше се само краят на разперено крило на птица, а може да беше и ангел. Върху гладката светла кожа на врата ѝ лежеше малко сребърно кръстче, закачено на красива верижка.

Баджът ѝ беше закачен по-надолу на V-образното деколте на пуловера ѝ, който я обгръщаше така, сякаш тази сутрин е бил изpletен с много любов специално за нея. От баджа ѝ ставаше ясно, че е временно наета на работа. Усмиваше се на снимката, но усмивката ѝ бе истинска, такава, че да те подтикне да направиш нещо достойно, само и само да я видиш отново.

— Моли Рос — каза той.

Тя лекичко побутна брадичката му с пръст:

— Всичко това е изключително забавно, господин Гарднър, но трябва да се върна на работното си място и да се заловя с кореспонденцията.

— Чакай малко. Ти ще ходиш ли на това събрание довечера?

— Разбира се.

— Чудесно. Аз също ще се опитам да дойда.

— Защо? — попита го тя и го погледна равнодушно.

— Ти как мислиш? Аз съм голям патриот.

— Наистина ли?

— Така е. Наистина съм патриот.

— Това ме подсеща за една история — започна Моли. — Ноа^[2], Ной, се прибира вкъщи — Ной от Библията, нали се сещаш?

Той кимна:

— Ной се връща вкъщи, след като най-последно е успял да прибере всички животни в ковчега и жена му го пита какво е правил през цялата седмица. И знаеш ли какво ѝ отговаря той?

— Не, кажи ми.

Моли го потупа по бузата и лекичко придърпа лицето му към себе си:

— Отговорил: „Е, мила, събирам всичко де що видя в стадото.“

Тя стъпи на пода, избута табуретката на мястото ѝ и се отправи към коридора.

— Не си забравяй сладкишчето — подвикна тя през рамо.

Обикновено имаше готов отговор за такива ситуации, но този път вратата на стаята за почивки отдавна се беше затворила, преди нещо подходящо да му мине през ума.

---

[1] Това са думите, с които започва американската конституция. ↑

[2] На английски името на библейския герой Ной се произнася Ноа — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

КЛАСИФИЦИРАНА ИНФОРМАЦИЯ — СВРЪХСЕКРЕТНО

КОНСТИТУЦИОНАЛИЗЪМ, ЕКСТРЕМИЗЪМ, ПАРАВОЕННИ ДВИЖЕНИЯ И
НАРАСТВАЩАТА ЗАПЛАХА ОТ ВЪТРЕШЕН ТЕРОРИЗЪМ

ИЗПЪЛНИТЕЛЕН ДОКЛАД

Докато правителството продължава да бъде подложено на безпрецедентен в историята на страната ни натиск в областта на икономиката, социалната сфера и политиката, трябва да отчетем, че възходът на радикални и реакционерски организации и свързаните с тях опасности от възникване на „патриотични протести“, изпълненият с омраза и негативизъм начин на говорене, както и вътрешният тероризъм са най-голямата заплаха за националната сигурност.

Предвид тези опасности ние препоръчваме (като се използва информация от предишни подобни действия, например REX-84^[1] и в съответствие с HSPD-20 и NSPD-51^[2]) да се създадат планове за действия при непредвидени ситуации със следните цели:

1. Идентифициране:

Да се обучат силите на реда и да се включи населението в програми, имащи за цел разпознаване, идентифициране и докладване за индивиди и групи с подозрително поведение, за протестиращи и активисти, за разпространение на подривна литература и/или при наличие на сведения за съпричастие към проблеми, маркирани с „червен флаг“:

— Войнствено настроени организации против абортите и в „защита на живота“ / „Божията армия“ / поддръжници на домашното обучение на децата;

— Противници на имиграцията / „Защитници на границите“ / противници на Северно — американския съюз / Минътмени / „Чаени партита“;

— Паравоенни организации / участници във възстановки на военни събития / ветерани, лишени от право на глас, поради извършено престъпление / хора, подготвящи се за оцеляване в екстремни условия;

— Екозащитници от „Ърт фърст“ и „Ърт либерейшън фронт“ / „Зелени анархисти“ / защитници на биоразнообразието;

— Отказващи да плащат данъци / защитници на „Енд дъ Фед“ от Рон Пол / противници на Американската агенция по приходите, Световната търговска организация, Международният валутен фонд, Световната банка;

— Поддръжници на антисемитска риторика: Билдербърг груп / Съвет за международни отношения / Тристранна комисия / „Нов световен ред“;

— Политически активисти извън двете основни партии / сепаратисти / поддръжници на суверенитет за отделните щати;

— Либертарианска партия / Конституционна партия / „Патриотични движения“ / защитници на правото на всеки да носи оръжие;

— „Истината за 11 септември“ / привърженици на конспиративни теории / отричащи Холокоста / радио и телевизионни програми, сайтове и печатни произведения, използващи „езика на омразата“;

— Християнска идентичност / Бели националисти / Американска нацистка партия / противници на „свободата на словото“.

2. Класификация /изолация/ активно наблюдение

Да се класифицират идентифицираните индивиди и групи въз основа на осъвременените критерии за заплаха на Министерството на вътрешната сигурност. Активно да се провеждат мерки за наблюдение, както и техники за прилагане на закона (например: получаване на доброволно съгласие за обиск, извършване на обиск без знанието на

собственика на дома, създаване на пропускателни пунктове, извършване на неотложни обиски с отнемане на веществени доказателства), както и други съществуващи превантивни и наказателни мерки / похвати (например: създаване на списъци на лица, на които е забранено да летят със самолет или да закупуват определени стоки), според съществуващите критерии.

3. Задържане / предаване / разпитване / подвеждане под отговорност

Общественото мнение започва да приема, поне до известна степен, като нещо нормално незаконосъобразната практика на превантивно задържане за неопределено време / използването на силови методи при провеждането на разпит / превеждането на цивилни въоръжени бойци от едно местоположение на друго. Умерените медии представят подобни факти в неутрална или положителна светлина, като едновременно с това изразяват одобрението си. В случай че в новините се появят американски граждани на мястото на терористите от Ал Кайда, от страна на публиката може да се очаква известна психологическа съпротива, която, ако нарасне, трябва да бъде разсеяна. По мнение на комисията такава рефлексивна популистка реакция ще представлява огромна пречка по пътя на прогреса. Всъщност, ако не се случи някаква катастрофа или друго катализиращо събитие (от ранга на Пърл Харбър или атаката на 11 септември), е твърде възможно разумните действия на правителството в тази деликатна сфера да бъдат посрещнати със значително негодувание от страна на обществото, а може да се очаква дори и активна симпатия и подкрепа за предателските елементи, занимаващи се с противодържавна дейност, както и за техните злонамерени цели.

— Мисля, че прочетох достатъчно.

Артър Исая Гарднър затвори папката на новия си клиент, постави я внимателно на масата в конферентната зала и я плъзна

няколко сантиметра напред, така че да излезе от обсега на значимите за него неща.

Ноа беше израснал с градивен страх от този жест, но едва през последните години бе започнал да оценява колко многозначен можеше да бъде. Той беше универсален израз на дълбоко бащинско разочарование и вършеше работа еднакво добре както при представянето на ученическия бележник, така и при скандалната поява на изтекла информация от президентски брифинг, отпечатана на първата страница на неделното издание на „Вашингтон пост“.

Възрастният мъж леко въздъхна от отегчение и се изправи на стола си. Имаше осанката на достолепен държавник, точно като на огромния портрет, поставен в главното фоайе на долния етаж. За повечето от четиристотинте служители на „D&M“ този маслен портрет щеше да бъде най-близката им среща с патриарха на компанията. Когато не пътуваше, собственикът на компанията прекарваше времето си в кабинета си, до който се достигаше със специален асансьор.

— Всъщност, господин Гарднър, мисля, че би било добре, ако екипът преразгледа...

— Кой каза това?

Бащата на Ноа вече много рядко проявяваше гнева си открито. Легендарният му избухлив характер беше поомекнал с възрастта и в последните десет години рядко някой го беше чувал дори да повиши глас. Но отровата все още си беше там и с времето бе рафинирана до такава степен, че много често жертвите дори не усещаха смъртоносното убождане. Думите „Кой каза това?“ бяха произнесени с най-искрено удивление, като че ли възрастният мъж се обръщаше към клетка, пълна с лабораторни мишки, една от които най-неочаквано, някъде отзад, беше вдигнала розовата си лапичка в знак, че иска да зададе въпрос.

В залата настъпи гробна тишина.

— Аз.

Мъжът, който произнесе тази дума, седеше от далечната страна на дългата маса, там, където бяха местата на клиентите. Носеше хубав костюм, косата му беше подстригана добре, а по бузите му започваше да се появява руменина.

— Станете.

Мъжът се облегна назад в стола си, усмихна се смутено и не реагира на заповедта. Огледа се наоколо, търсейки морална подкрепа от хората около него, но никой не срещна погледа му.

— Извинете, че ви прекъснах — каза той неуверено.

В отговор на това Артър Гарднър повдигна леко отворената си длан и по този начин напомни на мъжа, че съвсем ясно му е наредил да се изправи. Изминаха няколко дълги секунди, преди онзи да се подчини.

— За ваше спокойствие — продължи Артър Гарднър, — искам да ви уверя, че дребният проблем, с който дойдохте днес при нас, вече е решен. Скандалът с историята във „Вашингтон пост“ е потушен, екип от компютърни специалисти упорито работи, за да открие откъде е изтекла информацията, а авторите на документа убедително са отрekli неговото съществуване и са хвърлили цялата вина върху раздутата местна бюрокрация, намираща се някъде из затъntenите краища на Средния запад. Този път кой е виновникът, Ноа?

— Националната гвардия на щата Илинойс — отвърна Ноа.

— Така. Кризата е предотвратена. Още преди десет часа тази сутрин синът ми се справи чудесно със задачата. Ноа е изключително умно момче, казвам го, но съм сигурен, че и той ще се съгласи с мен, че все още не е наследил уменията на баща си да преследва жертвата докрай. Въпреки това се справи блестящо с тази не особено трудна задача.

Ноа точно отпиваше от кафето си и при тези думи на шега вдигна чаша за поздрав, с което искаше да покаже, че е приел и оценил похвалата. С крайчеца на окото си забеляза, че мъжът, който стоеше прав в другия край на масата, вдигна пръст, за да привлече внимание.

— С цялото ми уважение към вас, господин Гарднър, това може да е точно така, но...

— Достатъчно!

С неочакван прилив на енергия за човек на седемдесет и четири години Артър Гарднър блъсна с ръка тежката папка от масата и тя се удари в стената. Представителят на правителството млъкна, очите му се разшириха, а устата му остана да виси отворена, без да довърши думите си. Още преди листовете, изплъзнали се от папката, да паднат върху килима, двама стажанти мигновено се измъкнаха от сянката и

като момчетата, които подават топките на Уимбълдън, бързо отнесоха останките.

— Преди време един журналист писа в „Уол Стрийт Джърнъл“ — докато говореше, бащата на Ноа подръпна ръкавите на ризата си, за да ги оправи след направеното усилие, — че съм по-богат от самия Господ. Не вярвам в Господ, а както повечето бързо развиващи се млади икономики по света, вече не вярвам и в господството на долара. В момента за мен има само две свети неща. Първото от тях е времето ми и затова ви предупреждавам да не ми губите нито секунда повече. И второто е заветът, който оставям след себе си. Днес възнамерявах да ви дам възможност и вие да станете част от него, но с тези прекъсвания не знам дали това ще бъде възможно. А сега, ако няма други възражения, които да ни отклонят от известния ви дневен ред, бих искал да продължа.

Всички запазиха абсолютно мълчание.

— Добре — кимна той. — Докато се запознавах с онзи злополучен документ и като знам как стоят нещата при вас, се сетих за две значими събития в живота ми. Първото се случи в началото на 1989 година, когато група бизнесмени дойдоха при мен със задача, която беше истинско предизвикателство. През изминалия век техните предшественици бяха работили здраво и бяха успели да изградят бизнес, който участваше на пазара със стотина милиона долара. Наследниците им бяха доволни от това, което бяха получили, но искаха да го доразвият още малко. Може би да разширят участието си на вътрешния пазар с три до пет процента годишно. Затова дойдоха при мен, стиснали почтително шапките си в ръце, и ме попитаха дали тези безкрайно високи цели са постижими. И те, също като вас, носеха една папка. В нея бяха всичките им страхове и тревоги, скромните им надежди и мечти.

Завъртя се и се обърна директно към мъжа, който все още стоеше прав в другия край на стаята:

— Господин Пърсел, ако не греша? Доколкото ми е известно, вие сте бавно изгряваща звезда във всемогъщото Министерство на вътрешната сигурност, нали така?

Единственият отговор, който последва, беше отсечено кимване с глава.

— Преди малко горяхте от желание да изкажете мнението си. Ето, на стената ви очаква една съвсем нова дъска за писане, почистена преди малко. На ваше разположение има и няколко цветни маркера. Надявам се, че ще успеем да ви намерим дори и лазерна показалка, която да ви помогне да насочите вниманието ни към интересните примери, които сте ни подготвили. И сега, бихте ли искали вие да водите събранието, или ще ми предоставите възможността да продължа аз?

Пърсел стисна зъби, но не каза нищо. След миг понечи да седне отново на стола си, но едно леко потрепване на ръката на възрастния мъж го възпря. Беше като безмълвен жест, с който треньорът на кучета би възпрял прекалено буйна кучка по време на първата ѝ разходка без нашийник.

— Останете така още малко, господин Пърсел. Помогнете ми. Попитайте ме какво продаваха онези мъже и аз ще ви покажа пътя към цял един нов свят, в който всичко е поставено пред вас като на тепсия и чака само да се протегнете и да го вземете.

Възрастният мъж заобиколи масата, застана до Пърсел и му кимна окуражително:

— Хайде, попитайте ме.

— Какво продаваха? — попита най-накрая Пърсел с тих немощен глас.

В погледа на Артър Гарднър пробягна лека усмивка.

— О, не беше нищо особено ценно. Вода.

Старецът постави ръката си върху рамото на Пърсел, стисна го топло и с жест подкани изумения мъж да седне на мястото си. Пърсел седна.

— Моля всички да ми простите. Нашият колега, господин Пърсел, беше така добър да ми помогне да ви демонстрирам нещо, към което ще се върна съвсем скоро.

От тавана със слабо жужене започнаха да се спускат прожекционни екрани, които постепенно закриха облицованите с ламперия стени на огромната кръгла стая. Когато екраните бяха спуснати, като по даден знак светлината от лампите притъмня. Остана само кръг от мека светлина, която послушно следваше Артър Гарднър, докато той се върна отново на мястото си.

— Ще ви кажа същото, което преди двайсет години в същата тази зала казах на онези мъже, които тогава се занимаваха с бутилиране на вода. Ако в тази папка сте посочили границите на амбициите си, то тогава не сте дошли на правилното място. От двете страни на „Медисън авеню“ е пълно с офиси на рекламаджии. Дори и най-загубените от тях могат да ви помогнат да постигнете нищожните си цели и при това няма да ви искат много пари. Ако това наистина е всичко, което искате да постигнете, отидете при тях. Но те останаха, както се надявам, че ще останете и вие, и не само постигнаха целите си, не само ги удвоиха и учетвориха, а всъщност постигнаха хиляди пъти по-голям ефект от този, който първоначално желаеха. Същото мога да направя и за вас и вашите цели.

Една млада жена с доста сухарски вид, която седеше сред останалите клиенти, плахо вдигна ръка, само на няколко сантиметра над масата. Имаше изражение сякаш сама беше готова да посрещне атаката на цяла армия. Заговори едва след като мъжът на подиума ѝ кимна в знак на позволение.

— Не съм сигурна, че разбирам какво имате предвид, господин Гарднър — каза тя. — Какво разбирате под „нашите цели“?

— Да, точно така, вашите цели. Вашето бъдеще. Бъдещето на правителството, за което работите. Това всъщност означава бъдещето на страната ни и спешната необходимост да работим за благото ѝ. Така достигаме и до втората история, в която, колкото и да е странно, темата за водата продължава. Преди известно време бях на почивка в Шри Ланка, всъщност коя година беше точно? А, да, през 2004, малко след Коледа. Една прислужничка дойде и ме събуди по средата на прекрасен сън. Горкото момиче задъхано ми съобщи, че току-що е пристигнало спешно съобщение за земетресение в близост до Суматра и че трябва да се евакуираме колкото е възможно по-бързо. Докато чаках да ми опаковат багажа и хеликоптерът да пристигне, наредих да ми донесат закуска. След това, когато всички вече бяхме облечени за път, се качихме на покрива на сградата и зачакахме. Нали се сещате, към нас идваше една огромна вълна. Земетресението беше отприщило на дъното на океана енергия, равна на половин милиард атомни бомби, и вълната цунами се разпростираше във всички посоки от епицентъра със скорост от петстотин мили в час.

Спря за момент, отпи от чая си и внимателно постави чашата обратно върху чинийката.

— Хеликоптерът скоро пристигна и всички от компанията започнахме да се качваме в него. Беше такава прекрасна сутрин, като че ли никъде по света нямаше никакви проблеми, а и по всичко изглеждаше, че хората, които се бяха отправили към плажа, нямаха ни най-малка представа какво ги очаква. Тийнейджъри караха сърфове, семейства разхождаха кучетата си по плажа или влизаха във водата с лодки, или пускаха хвърчила. Децата играеха на пясъка с кофички и лопатки и събираха мидени черупки. Не можех да откъсна поглед. Стоях като омагьосан — хората там долу или не знаеха, или не разбираха, че една невероятна сила се беше надигнала и скоро щеше да ги унищожи. От покрива наблюдавах как водата бавно се оттегли от брега. Те също наблюдаваха това. Вероятно така ми се е сторило, но имах чувството, че водата се оттегли до средата на хоризонта. Единици се втурнаха да бягат към по-високите части на брега, но имаше стотици, които останаха и като хипнотизирани гледаха как бедствието набира сила. По-късно ми казаха, че е имало някаква предупредителна система, но тя така и не проработила. Или пък тези, които са отговаряли за сигурността на населението, не са реагирали адекватно на съобщенията по радиото и по червените телефони. Но аз ще ви кажа това, в което съм убеден. Убеден съм, че хората останаха по местата си, защото вярваха, че крехките неща, които са изградили, могат да устоят на всичко. Гледаха вълноломите и напълно им вярваха. Нищо не можеше да разруши тези вълноломи, защото нищо не ги беше разрушавало до този момент. Но когато водата на океана се върна отново, тя изобщо не приличаше на вълна. Като че ли самата Природа въставаше, непоколебима, бушуваща, безмилостна и търпелива и ни най-малко не я беше грижа за крехките творения на хората. Всичко беше пометено. Почивката ми беше прекъсната, а двеста и петдесет хиляди души от тази част на света загубиха живота си.

Възрастният мъж изгледа присъстващите един по един.

— „Беар Стърнс“, тази компания, основана още когато баща ми е бил младеж, този крайъгълен камък на Уол Стрийт, чиито акции доскоро вървяха по сто и шейсет долара, трябваше да бъде спасявана от Федералния резерв и Дж. П. Морган, които изкупили акциите ѝ по два долара. Това беше началото, приятели. Това беше вашето

земетресение на дъното на океана. Докато тази сутрин преглеждах информацията за ситуацията, в която се намирате, изведнъж ми хрумна следното: вие сте също като онези хора там долу на плажа в Калутара, нали така? Стоите и наблюдавате зараждането на едно бедствие, което ще промени света, и поради някаква странна причина се тревожите за това как би се почувствал американският народ, ако прочете в сутрешните вестници, че напълно оправдано сте изпаднали в паника. Не това обаче е вашият проблем. Не трябва да ви дава покой през нощта не въпросът какво биха си помислили за вас, а въпросът какво ще направят с вас и с началниците ви след настъпването на глобалната катастрофа, която така или иначе ни дебне зад ъгъла. Погледнете се само. Трупите чували с пясък и строите диги, когато цялата крайбрежна ивица ще се промени завинаги. И през цялото време престъпленията, за които се страхувате, че хората ще научат, продължават да се извършват. Ние сме в разгара на най-опустошителната финансова катастрофа в историята на западната цивилизация. И въпреки това тази седмица, моля поправете ме, ако цифрите ми не са точни, Конгресът и правителството решиха да наляят почти осем трилиона долара в същите тези институции, които предизвикаха кризата. И с цялата си безкрайна мъдрост възложихте на техните приятелчета и довереници да следят каква е съдбата на този така наречен „икономически стимул“. Този грабеж е дело на вътрешни хора. Разбира се, и преди са се случвали подобни неща. Социалното осигуряване представлява най-дръзката пирамида в досегашната ни история. Но идва моментът, когато сметките, натрупани през годините, трябва да бъдат платени, а всичките пари по света няма да стигнат за това.

Дигиталните прожектори на тавана се включиха и по екраните, които опасваха стените на цялата зала, се появиха множество бързо променящи се образи. Таблицы и графики, отчети и диаграми, календарни графици, схеми и номограми се появяваха и изчезваха, преди аудиторията да успее напълно да схване значението им. Те отразяваха изследванията и проучванията на пазара и нагледно потвърждаваха думите на възрастния мъж.

— През последния век вие натоварихте нещастните граждани на тази страна с необезпечен дълг, възлизащ на стотици милиарди долари. Този дълг ще трябва да бъде изплатен от следващите петдесет

поколения, ако все още има достатъчно работни места по света. Междувременно сте затънали до гуша в две жестоки безсмислени войни, чийто край не се вижда. А това са още няколко трилиона долара дълг, който никога няма да бъде платен. Навсякъде из страната банките фалират. През тази година са фалирали повече банки, отколкото през цялото последно десетилетие. Вашата икономика, захранвана от дълга, вече е навлязла в процес на свободно падане. И въпреки това първата ви реакция беше да пренебрегнете нуждите на гласоподавателите и да възнаградите виновниците. Докато все повече хора губят домовете си, защото не могат да изплащат ипотеките си, а безработицата стремглаво расте, вашият най-голям проблем е как да се измъкнете от финансовите одити и как да национализирате огромните загуби, допуснати безразсъдно от елита на Уол Стрийт. За Бога, вие дори национализирахте „Дженерал Мотърс“, за да могат вашите приятелчета от профсъюзите да отърват кожата. Както добре ви е известно, пенсиите, които тези профсъюзи трябваше да осигурят, са финансово необезпечени и така дългът се увеличи с още седемнайсет милиарда долара. А това са седемнайсет милиарда, с които не разполагате.

Звънкият глас на Артър Гарднър набираше сила, докато изцяло изпълни помещението. Излагаше аргументите си един след друг, говорейки все по убедено, като проповедник, който възвестява настъпването на Страшния съд.

— Всеки ден, само за да успее да се задържи на повърхността, правителството взема пет милиарда долара заем от нашите приятели в Азия, а те са ни съюзници само в добри времена. Но всичко това скоро ще свърши, защото ще видят как водата се отдръпва от брега. Рано или късно истината ще излезе наяве, а тя е, че тези огромни дългове никога няма да бъдат платени и тогава ще настъпи паника. Целият свят ще се обърне срещу долара, а вие с вашите действия направихте така, че резултатите да бъдат фатални и необратими. Това не се случва само тук при нас, то е навсякъде. Карол Куигли^[3] изложи плана си в труда „Трагедия и надежда“. Единствената надежда да се избегне трагедията на войната е да се обвържат икономиките на държавите по света и така да се насърчи установяването на глобална стабилност и мир. Това беше направено, но както можеше да се предположи, желаните последствия не бяха постигнати. Вместо взаимно да си помагат,

международните банкери използваха властта си за постигане на бързи печалби, като натрупаха огромни дългове за сметка на обикновените хора. Ръцете и краката на всички нас са оковани в белезници, докато корабът потъва, и след като този процес вече е започнал, озоваването ни на дъното не е въпрос на месеци, а на дни. Вълната на депресията ще помете страната и тогава ситуацията от 1930 година ще ни се струва прекрасна в сравнение с това, което ни е сполетяло. Ще настъпи невиджана по размерите си разруха. И когато това стане действителност, към кого мислите хората ще насочат гнева си? Нека ви подсказва малко: тези, които ще трябва да отговарят, седят около тази маса.

В залата настъпи тишина. Долавяше се само лекото жужене на прожекторите.

— Да, точно така, ще насочат гнева си към вас. Към всички вас. Вие изградихте тази система, вие им обещахте всичко да бъде наред. Ще си спомнят за лъжите ви, когато осъзнаят, че парите им са точно толкова безполезни, колкото и обещанията, които им дадохте. Ще си спомнят за измамите ви, когато осъзнаят, че децата им нямат никакво бъдеще. И, вярвайте ми, пред очите им ще се появят вашите образи, когато осъзнаят, че вместо да излязат в пенсия, ще трябва да работят по четирийсет часа на седмица за минимална заплата. Откъде знам всичко това ли? Много просто. Когато нещата се провалят, винаги трябва да има виновник, т.е. престъпник, ако така ви харесва повече. Или както се казва във вашите среди: „Ако не си се подредил около масата, значи си част от менюто.“ И ако днес, приятели мои, излезете от тази зала обзети от същата арогантност, както когато влязохте тук, то много скоро ще се превърнете в специалитета на деня.

Спря за миг и ги огледа, видя полукръг от бледи, ужасени лица, осветени само от светлината на екраните, върху които се прожектираха безмилостните доказателства за неминуемата им гибел.

— Но не всичко е загубено — продължи възрастният мъж.

Чертите на лицето му омекнаха, по устните му заигра едва доловима многозначителна усмивка.

— Кажете ни какво трябва да направим — беше жената, която се бе обадила и по-рано.

Ако се съдеше по задъхания ѝ, изпълнен с благоговение глас, тя вече бе станала член на култа към Артър Гарднър.

Той се приближи към масата, където една върху друга бяха натрупани множество еднакви папки, и взе най-горната.

— Отговорът на въпроса ви се намира тук — отвърна той. — Аз съм стратег и се ползвам с доста добра репутация, но в този случай не ме е срам да призная, че ползвам опита и познанията на гигантите — Удроу Уилсън, Джулиан Хъксли, Уолтър Липман, Клауърд и Пивен, Бернайс и Айви, Сол Алински. Списъкът е много дълъг. Единственото, което съм направил тук — продължи той и посочи папката, — е да формулирам в чист вид идеите на моите предшественици, които са мечтали за нов, устойчив прогресивен национализъм, но никога не са успели да видят мечтите си превърнати в реалност. Ние сме длъжни да довършим започнатото от тях дело — да създадем нова структура, която ще оцелее, когато изгнилите отломки от проваления проект „Съединени американски щати“ бъдат отнесени от задаващата се буря. В рамките на тази нова структура нацията ще се въздигне от развалините, ще се възроди и най-после ще заеме полагащото ѝ се място в света. А вие — спря за миг, огледа хората около себе си и продължи, — вие ще ръководите тази възродена нация.

В далечния край на стаята един от старшите членове на групата, който до този момент само беше слушал, вдигна ръка в знак, че иска да зададе въпрос.

— Господин Гарднър — започна той, — а какво ще стане с народа?

— Какво да стане с народа? Народът е загубил смелостта си да вярва. Отказал се е от способността си да мисли. Хората вече дори не могат да си създадат възгледи, те попиват възгледи, докато седят и зяпат телевизорите си с отворени усти. Техните мисли се произвеждат от хора като мен. Какво ще стане с хората ли? Преди двайсет години в същата тази зала показах на група късогледни бизнесмени как да продават на хората най-често срещаното нещо на земята и то на цена три пъти по-висока от цената на най-качествения бензин. Показах им как да продават същата тази вода, която тече от кухненските кранове и един галон от нея струва една десета от цента. Тогава това изглеждаше невероятно — то противоречи на всякаква логика и здрав разум. Вашите баби и дядовци биха нарекли такава продажба чиста кражба, измама или направо обирджийство и при това биха били напълно прави. Но този случай ме накара да разбера едно нещо — можеш да

накараш хората да купят всичко, от бутилка чешмяна вода за три долара, до истинска кръвопролитна война, но не трябва да забравяме, че това е нож с две остриета.

Екраните примигнаха още веднъж и върху тях се появиха две думи, изписани с огромни черни букви, които заемаха цялото пространство от пода до тавана на залата.

НАДЕЖДА и СТРАХ

— Виждате ли? Ако хората бъдат просто измамани, то винаги съществува вероятността един ден да се събудят и да се опълчат срещу извършеното престъпление. Но ние няма да променяме възгледите им, ние ще променим истината. Повечето хора искат просто да бъдат оставени на спокойствие, те са готови да приемат всичко, докато успеем да поддържаме в тях илюзията за свобода и за американския начин на живот. Ние изкуствено повдигаме надеждите им и подхранваме страховете им и щом веднъж ни повярват, завинаги ще бъдат на наша страна. Щом това стане, можете спокойно да ги хванете за вратовете и да ги накарате да прочетат неоспоримите научни доказателства — могат с очите си да видят, че на етикета пише, че съдържанието на бутилката е взето от градската водопроводна мрежа, но въпреки това ще ви кимнат вяло, ще подминат крана на чешмата и ще отидат да си купят вода от автомата. В този момент осъзнавате, че всичко на този свят е възможно. Вие! — Артър Гарднър посочи с пръст седящия в края на масата Пърсел, който подскочи като че ли го бяха боднали с остен. — Когато влязохте в тази стая, си мислехте, че аз съм ви наемен работник, и с пълно право вярвахте, че вие определяте правилата, тъй като ми плащате заплатата. Защо тогава позволихте на мен, вашия скромнен служител, да ви заповядвам, да ви контролирам и дори да ви унижа пред очите на колегите и подчинените ви? Защо?

След като стана ясно, че никакъв отговор няма да последва, възрастният мъж продължи:

— Станахте част от доктрината. Накарах ви да се страхувате, господин Пърсел, и в страха си вие приехте моята истина, моята власт и се отказахте от своите собствени. Народът ще направи същото, оставете това на мен. Хаотичната съпротива, която все още

съществува, ще бъде унищожена с един бърз удар. Няма да има революция, само бърз, малко разтърсващ скок в социалната еволюция. Ще възстановим естествения ред на нещата и тогава сред хората ще настъпи спокойствие и одобрение за делата ни — заяви той с усмивка. — Преди да сме привършили, те с радост ще се редят на опашка и ще плащат данък за въздуха, който дишат.

Артър Гарднър направи няколко крачки и се приближи към групата в другия край на масата.

— Всеки един от вас беше поканен тук този следобед лично по мое предложение. Малкият, но сериозен проблем, който беше възникнал, ми послужи само като въведение, като повод да се запознаем. Този документ, изтекъл в пресата, постави началото на разговора ми с вашите началници, те, от своя страна, разговаряха със своите началници и така нататък. Темата на разговора ни беше един широко мащабен план, върху който се работи отдавна, но вече настъпи моментът да бъде приложен в действие. Казах им, че времето е дошло, и в края на краищата те се съгласиха да съдействат при едно условие. Вие, всички вие, ще отговаряте за осъществяването на този план. На вас се пада, така да се каже, тежката работа. Беше решено, че преди да бъде изграден новият ред, вие всички единодушно трябва да заявите, че сте готови да пазите, защитавате и възстановите онова, което ще остане от страната ни след промените.

На екрана зад него изплува цитат, буквите бяха изписани така изящно, все едно бяха излезли изпод перото на самия автор. На Ноа не му беше необходимо много време, за да се сети, че откъсът бе взет от „Юлий Цезар“.

*„И прилив има във делата хорски
що, хванеш ли го, води до сполука.
Ала изпуснеш ли — житейският ти път
обречен тъне в нищета.
В море такава плаваме сега,
течението сгодно трябва да намерим
или пък пагубно да се изгубим.“*

Възрастният мъж наблюдаваше, докато присъстващите четяха текста, и след това заговори отново:

— Шекспир е писал за време, в което е трябвало да се вземат тежки решения и, дами и господа, това време отново настъпи. Застанали сме на кръстопът, цивилизованият свят е на кръстопът. В едната посока — всички хора са създадени равни, равни в бедността си, равни в невежеството си, равни в нещастията си. В другата посока е осъществяването на най-светлите мечти на човечеството. Но те не могат да бъдат достояние на всички хора — имаше един такъв кратък, неуспешен експеримент. Богатството, спокойствието, благоденствието, дори самото оцеляване — тези най-лелеяни от човека неща, ще бъдат постигнати само от най-приспособимите, най-заслужилите и най-смелите от нас. Само от хората с визия за бъдещето.

В залата отново бе настъпила абсолютна тишина.

— А сега — продължи Артър Гарднър почти шепнешком, — когато попътният вятър духа в платната ни, тръгнете с мен. Все още можете да спасите себе си и едновременно с това да ни помогнете да изградим цял един нов свят върху пепелището на стария.

---

[1] REX-84 — план на американското правителство от 1984 г. за задържане на голям брой американски граждани в случаи на масови протести. — Б.пр. ↑

[2] HSPD-20 и NSPD-51 — президентски директиви за национална сигурност, приети от Дж. Буш на 4 май, 2007 г. — Б.пр. ↑

[3] Карол Куигли (1910–1977) — американски историк и теоретик в областта на еволюцията на цивилизациите, оказал влияние върху президента Бил Клинтън — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Ноа спря по средата на главното фоайе и остана там известно време. В главата му се въртяха най-различни недовършени мисли, чувстваше се объркан, като човек, който беше забравил накъде отива и защо.

Събранието продължаваше и в този момент, но вече без него. Баща му бе обявил почивка и по време на нея му беше подал листче, на което бяха изписани множество телефонни номера, както и някои инструкции. Това беше последната задача преди началото на уикенда. Явно ставаше въпрос за VIP персони, които трябваше да бъдат поканени за втората част на презентацията, в случай че първата част преминеше според очакванията. Очевидно точно това се бе случило.

Изпълнението на възложената му задача започна някак странно, а последвалите телефонни разговори ставаха все по-странни и по-странни.

Нямаше записани имена, само номера. При всяко от обажданията телефонната слушалка беше вдигната още преди второто позвъняване, при това не от някой обикновен служител, а от личен асистент. Очевидно в петък вечер, след приключване на работното време, на всеки един от тези телефони имаше дежурен професионалист и най-вероятно тези дежурства продължаваха двайсет и четири часа в денонощието. Това изглеждаше твърде странно, но може би беше честа практика в средите, в които се движеше баща му.

По време на поне четири от кратките разговори бе дочул звуци от кодиращи устройства, а при един от тях се беше включила и система за променяне на гласа. Всеки един от хората, отговорили на обаждането му, внимаваше изключително много да не разкрие самоличността на човека, за когото то беше предназначено, но последният не прояви особена предпазливост.

По време на този разговор Ноа долови споменаването на едно фамилно име. Кодът беше 212, значи телефонът се намираще някъде в Манхатън, а името, което дочу, не му бе непознато. Същия ден го бе срещнал във вестниците. Това бе личният телефонен номер на най-

вероятния бъдещ финансов министър, в случай че на изборите нямаше никакви изненади.

В момента този човек беше президент на клона на Федералния резерв в Ню Йорк. Той, както и двайсет други личности от подобен ранг, сега изоставяха всичко останало и се отправяха към конферентната зала, където бащата на Ноа ги очакваше заедно с вече присъстващите.

Ноа се запъти към ъгловия апартамент в югоизточното крило, отключи вратата и влезе в кухнята, която се използваше само за приготвяне на храната на баща му, когато беше в града. Помещението, по-голямо от повечето директорски кабинети, бе облицовано с фаянс и полиран гранит. Оборудването беше от неръждаема стомана, според изискванията на личния готвач на Артър Гарднър.

Ноа се приближи до един от газовите котлони, запали го и изпълни последната инструкция от списъка:

Унищожки бележката, наблюдавай я, докато изгори.

ГЛАВА 5

След като приключи с възложените му задачи, Ноа започна безцелно да се шляе по коридорите. Не можеше да прецени точно колко време беше изминало, откакто му бе наредено да напусне събранието. В „Дойл&Мърчант“ не се допускаха никакви часовници — нито по стените, нито за лична употреба от персонала.

Това беше една от многото приумици, чиято цел бе да напомня на работещите тук, че това място е съвсем различно от всички останали. През годините интериорът на сградата на компанията се беше преобразявал така, че в момента приличаше на макет, отразяващ процесите, протичащи в мозъка на възрастния мъж. В нея можеше да се види всичко, което той харесваше, и нищо, към което изпитваше неприязън. Понякога странностите бяха в резултат на импулс или на избухване, друг път бяха плод на дълго обмисляне, но след като Крал Артър веднъж произнесеше решението си по даден въпрос, той никога и при никакви обстоятелства не го променяше. Историята с часовниците се случи няколко години преди раждането на Ноа.

През 1978 година една от главните счетоводителки погледнала часовника си, докато Артър Гарднър отправял прочувствено обръщение към подчинените си по време на Коледното тържество. Когато в стаята станало съвсем тихо, тя вдигнала поглед от ръката си и по очите на бащата на Ноа разбрала, че за нея е настъпил часът да си търси нова работа в някаква друга сфера. В следващия понеделник неписаната заповед за забрана на всякакви часовници вече влязла в сила. Само благодарение на особеното му благоволение прозорците все още съществуваха, въпреки че единствено офисите на висшия персонал имаха гледка към външния свят.

Ноа продължи да се движи безцелно, зави надясно, все още не му беше съвсем ясно накъде се е отправил. Наоколо нямаше жива душа, макар че някой би казал, че тази фраза винаги е валидна в света на пиар бизнеса.

Коридорът, в който се намираше в момента, отразяваше накратко историята на компанията. В него, като в галерия, бяха изложени в

рамки миналите и настоящите постижения. Изрезки от вестници, реклами, изфабрикувани новини, статии, чиято цел беше скрита реклама, изкусно сътворени редакционни обзори, чиито дати можеха да се проследят чак до далечната 1950 година. По плоските екрани на мониторите по стената непрекъснато се прожектираха моменти от най-важните събития за компанията. Никой от конкуренцията в пиар индустрията не можеше да се похвали с подобна зала на славата.

Въпреки това там нямаше витрина с изложени трофеи, нямаше лъскави награди за изключителни пиар кампании, за Бога, този вид неща изобщо не можеха да се вземат на сериозно. Едно от малкото правила в бизнеса, но може би най-важното, гласеше: „Най-добре свършената работа винаги остава незабележима. Ако обществото усети намесата ти, значи си се провалил“.

В началото на коридора бяха по-незначителните постижения: манията да си вземеш камък за домашен любимец, която неочаквано беше заляла страната; различните играчки, които непременно трябваше да бъдат купени за Коледа (дори имаше случаи на хора, извършили убийства, когато някой ги беше прередил на опашката за тях); цяла поредица от изфабрикувани момчешки банди и тийнейджъри поп звезди, повечето от които дори не можеха да изпеят вярно нито един тон, нито пък можеха да свирят на какъвто и да е инструмент. Един път бащата на Ноа шумно се беше похвалил, че може да превърне някои от най-ужасните масови убийци на двацети век в модели за подражание сред миролюбивите представители на американската контра култура. И го беше постигнал — по стените висяха снимки на безброй безименни студенти, рок звезди и холивудски знаменитости, гордо носещи фланелки, на които бяха отпечатани романтичните образи на Председателя Мао и Че Гевара.

Последни в тази поредица бяха поставени няколко новосъздадени лекарства, за които впоследствие се наложи да се измислят болести. Лекарствата не бяха много по-различни от всички останали продукти — просто трябваше да се създаде нуждата за тях. Ако достатъчно често чуваш за синдрома на неспокойните крака, нищо чудно един ден и ти да се разболееш от него. Следваше песента „Чачинг“ — още една добре свършена работа.

По-нататък, след рекламите на големите тютюнопроизводители, се намираше малък експонат, посветен на този истински феномен в

света на пиар индустрията — лотарията. Един любопитен факт — в един от редките случаи, когато семейство Гарднър разговаряше по време на вечеря, на Ноа, тогава все още наивно хлапе, му беше хрумнал изразът, който сега стоеше поставен в рамка. Тогава за първи път баща му го беше потупал одобрително по главата. *Ако не играеш, не можеш да спечелиш.* Точно така, малкият. Също така не можеш и да летиш, ако не размахаш ръце.

Нито един техен продукт не изразяваше същността на работата им толкова добре, колкото лотарията. Рекламите и останалите трикове напомняха на нещастниците да си купят билет, но пиар компанията създаваше магията, която година след година караше хората да вярват в невъзможното. Всеки, който беше учил математика до пети клас, можеше да разобличи измамата — за да имаш петдесет процента шанс да спечелиш, трябва да си купиш билети на стойност сто милиона долара. Всички знаят това, но въпреки това продължават да мечтаят. Вземай им парите и в замяна на това всеки път им давай със хартия и поредното разочарование, а след това — и тук беше ключът към най-важното — ги накарай всяка седмица да се редят на опашка и отново да правят същото. Ако можеш да мамиш обществото по този начин и въпреки това да спиш спокойно през нощта, значи те очаква дълга и блестяща кариера.

Разбира се, всеки един от триумфите на компанията беше поражение за някой друг. Но така стояха нещата във всеки един бизнес. Щом единият печели, значи другият губи, а понякога можеше да стане така, че да загуби всичко. Но така и трябваше да бъде. Човек можеше да пропилее целия си живот, разсъждавайки кое е правилно и кое не е.

Да вземем следния пример — Ноа имаше една приятелка в колежа, не особено близка, но все пак приятелка, която сама се определяше като прекалено състрадателна, ляво ориентирана активистка. След дипломирането си тя замина да работи за някаква организация, подпомагаща бедстващите в Африка. Не поддържаха редовна връзка, но последното ѝ тъжно писмо беше наистина много показателно. Оказало се, че след всички усилия — официални обеди, концерти, набиране на средства по телефона — храната, дрехите и лекарствата били изпратени в бедстващата страна, но там веднага били отвлечени от силите на корумпираното временно правителство или от бунтовниците, или и от двете. С по-голямата част от сумата бил

закупен един „Викинг V 58“ за едно нещастно, лишено от яхта дете, син на член на парламента. Останалите пари отишли за оръжие и боеприпаси. С тях, от своя страна, геноцидът продължил, били извършени няколко случая на масови убийства сред гладуващите мъже, жени и деца, за които помощите първоначално били предназначени.

Преди, когато беше по-млад, Ноа бързо си извличаше поука от подобни истории: не можеш да оправиш всичко на този свят, може би изобщо нищо не можеш да оправиш. Всичко е прекалено голямо, прекалено сложно. Затова по-добре, хлапе, не клати лодката. Бъди доволен от това, което имаш, не си вири главата и гледай да изиграеш козове си по най-добрия начин. Това беше чудесно оправдание за младия човек, който твърде рано се беше отказал от високите си идеали и бе оставил течението да го отнесе в сигурното, макар и бурно пристанище на компанията на баща си. Този отговор му действаше успокояващо, стига да не се замисляше прекалено много върху въпросите.

А какво беше казала онази жена днес? *Всички вие, които се занимавате с пиар, изкарвате хляба си с лъжи.*

Точно така, скъпа моя. Е, госпожице, не се правете на света вода ненапита. Ще перифразирам остроумния отговор на един от известните клиенти на фирмата ни, който каза, че всичко зависи от смисъла, който влагаме в думата лъжа, нали така? И докато проверяваш в речника какво точно означава тази дума, разлисти страниците малко по-нататък и провери преносното значение на другата дума в обвинението ти, думата хляб. Всички трябва да го изкарваме по някакъв начин и освен ако не греша, и на двамата ни плащат с едни и същи мръсни пари. Разликата е в това, че единият от нас не се самозаблуждава.

В този момент Ноа достигна до една ниша, в която зад витрина бяха изложени снимки на най-големите световни събития както в политиката, така и извън нея, в чието създаване компанията беше участвала.

Там стояха портретите на няколко президенти на САЩ, като се започне от настоящия и бъдещия и се стигне, почти без прекъсване, назад чак до Дж. Ф. Кенеди. Баща му казваше, че единствените изключения са били Джими Картър и Никсън. Първият е бил прекалено високомерен, за да приеме такъв вид помощ, а вторият —

прекалено стиснат. Нямахте никакво значение дали са Републиканци, или Демократи, за реалистите в съвременната политика идеологията е само средство за постигане на целта.

Ноа беше достигнал почти до края на коридора, когато един малък непретенциозен експонат привлече вниманието му. Нямахте нито заглавие, нито описание. На безмълвния екран се въртеше едно и също видео, което показваше как медицинската сестра Найра ал Сабах дава показания пред Конгреса. Покъртителната история на това петнайсетгодишно кувейтско момиче как по време на инвазията иракските войници са изхвърляли бебетата от кувьозите им, беше повтаряна отново и отново, до самото избухване на Войната в Залива през 1991 г.

Безспорно потресаваща, силно разтърсваща и напълно... измислена.

Клиентът в този случай беше една зле прикрита организация на поддръжници на нападението над Ирак, която наричаше себе си „Граждани за свободен Кувейт“. Момичето изобщо не беше медицинска сестра, а фотогеничната дъщеря на кувейтския посланик в САЩ. Показанията ѝ бяха написани, продуцирани и режисирани от Артър Исая Гарднър, уважавания господин, който във видеото седеше точно зад нея.

Ноа започна да усеща тъпа, пулсираща болка в слепоочието си. В този момент се сети накъде се беше отправил — към таблото за обяви в стаята за почивка. Възнамеряваше да вземе адреса, на който онези революционно настроени откачалки щяха да се съберат, и да довърши разговора си с привлекателната наивна млада жена, на която, очевидно, трябваше да изясни едно-две неща.

ГЛАВА 6

— Хайде, бе, човече, какво още правим на „Парк Авеню“?

През годините Ноа много пъти се беше убеждавал, че има такива нощи, в които всичко върви наопаки. И когато това се случи, нищо не можеш да направиш, за да го избегнеш. Неприятностите започват да се стоварват върху главата ти една след друга и докато се осъзнаеш и разбереш какво става, вече си загазиш. Единственото, което можеш да направиш, е да приемеш спокойно всичко, което се случва, и да се надяваш, че с изгрева на слънцето късметът отново ще ти се усмихне.

Ако има нещо положително в подобни ситуации, то е, че ако успееш да оцелееш след такава нощ, ставаш малко по-разумен. Ноа, например, вече бе разбрал, че когато нещата тръгнат зле, това най-често се дължи на неправилна преценка на обстоятелства, които е могъл да предвиди, но не е. Обикновено допуснатите грешки бяха три една след друга. Точно това твърдят и пилотите на самолети — катастрофата много рядко е резултат на една-единствена грешка. Всичко започва с малка невинна грешка или неправилна преценка, която води до друга, а тя, от своя страна, до трета и преди да се усетиш, се озоваваш на дъното на издълбан кратер. Всичко около теб гори, а ти се чудиш какво, по дяволите, се е случило.

Ето, да вземем за пример тази вечер — първата грешка на Ноа се състоеше в това, че реши да хване такси, вместо да изчака няколко минути и да вземе лимузина от гаража на компанията. След това, когато шофьорът подкара таксито, Ноа съсредоточи цялото си внимание върху своето блекбъри. Едва след няколко минути видя, че улицата пред него представляваше море от премигващи червени светлинки. Обичайното задръстване в последния работен ден от седмицата беше започнало и колите бяха подредени броня до броня, докдето му стигаше погледът напред. Тогава допусна втората си грешка.

Докато чистачките се движеха по стъклото в ритъм, съвсем различен от този на ориенталската мелодия, която гърмеше от радиото, мъжът зад волана започна да приказва оживено. Тирадата му бе

изпъстрена с цветисти епитети на родния му език. Изглежда, стоварваше цялата вина за образувалата се тапа на пътя върху GPS-а си, върху диспечера, дъжда, колата пред него и преди всичко върху жълтеникавата статуетка от слонова кост на свети Кристофър, залепена накриво върху таблото на колата.

— Виж какво, откажи се, просто се движи на запад — каза Ноа и почука по надрасканата плексигласова преграда, която го отделяше от шофьора.

Опита се да улови погледа му в огледалото за обратно виждане.

— На запад — повтори той съвсем ясно, предполагайки, че шофьорът не го разбира. — Излез от „Парк авеню“, пресечи града в посока към „Уест Сайд Хайуей“, след това карай все на юг, докато стигнеш улица „Чеймбърс“.

За да предотврати всякакви протести, извади от джоба си банкнота от двайсет долара и я подаде на шофьора през отвора в бронираната преграда.

— Вече закъснях. Хайде, направи каквото ти казах. И настъпи педала.

Последните три думи представляваха третата му грешка.

Шофьорът превключи на задна, извъртя волана докрай и яко натисна газта. Ноа инстинктивно се обърна и погледна през рамо, затова когато таксито стремглаво потегли назад, страничната част на главата му, а не лицето му, се залепи за преградата. Лексусът, който се намираше зад тях, успя по някакъв начин да се отдръпне и на сантиметри да избегне удара.

Бяха на цяла пряка от кръстовището, навсякъде около тях имаше коли и изобщо не можеха да помръднат, но това не представляваше никаква пречка за развихрилия се шофьор. Явно в школата, където беше изкарал курсове, важеше само едно правило за движение по пътищата — всичко може да се движи, щом поне две от колелата му са стъпили върху платното.

Ноа се държеше здраво за вратата и тавана на таксито, докато то се носеше напред под ъгъл двайсет градуса, с две колела на тротоара и две на асфалта, и се промъкна покрай количката за хотдог и сергията за пуканки отдясно и спрелите коли и зяпащите ги шофьори отляво. Дясното огледало закачи леко ъгъла на автобусната спирка, когато

шофьорът натисна здраво газта и колата поднесе на завоя на „Източна дваисет и трета“ улица.

След това натисна спирачката с всичка сила, тя изсвири и колата спря.

Един войник, облечен в камуфлажна униформа и завит с дъждобран, стоеше точно пред таксито и с лявата си ръка съвсем ясно им даваше знак да спрат. В дясната си ръка държеше автомат, който макар и ненасочен точно към таксито и невинния пътник в него, все пак беше обърнат към тях. Още мъже в униформи се приближиха към колата и войникът им направи знак с дулото на автомата да застанат от двете ѝ страни.

Веднага стана ясно, че шофьорът на таксито неведнъж е бил подлаган на подобни проверки в предишната си родина. Без да се колебае нито миг, той изгаси мотора и вдигна ръцете си така, че войниците отвън да могат да ги виждат. Ноа никога преди не бе изпадал в подобна ситуация и не знаеше какво точно се очаква от него. Единственото, което усещаше в момента, беше, че вкусният сандвич с говеждо, който с удоволствие бе изял на обяд, заплашваше да излезе навън.

Последваха две силни почуквания по прозореца и през стъклото се чу една-единствена дума, казана с твърд глас:

— Вън.

Ноа остави чадъра си на седалката, пое дълбоко въздух и излезе.

Въпреки че войникът пред него не изглеждаше на повече от деветнайсет години, поведението му беше като на зрял мъж. Изражението на очите му беше такова, че автоматът и пистолетът му бяха съвсем излишни. В погледа му имаше не само ледено спокойствие, в него се четеше готовност и непоколебима увереност, че както и да протечеше тази среща, като напълно цивилизован разговор или като истинска престрелка, когато димът от дулата се разнесеше, той и хората му щяха да стоят там невредими.

— Покажете ми документите си, господине — думите сами по себе си бяха любезни, но бяха произнесени така делово, че веднага ставаше ясно — не търпяха никакво възражение.

— Разбира се.

Въпреки искреното желание на Ноа да сътрудничи, в следващите напрегнати секунди шофьорската му книжка просто отказваше да се

измъкне от прозрачното си калъфче. Още един мъж в униформа се беше доближил до тях и след като известно време наблюдава борбата на Ноа с шофьорската книжка, протегна един прозрачен найлонов плик и кимна нетърпеливо. Ноа пусна вътре целия си портфейл и след като мъжът направи още един безмълвен знак с дулото на автомата, изпразни цялото съдържание на джобовете си. Пликът беше затворен и подаден на друг човек, който го взе и изтича към камиона, паркиран по-нагоре по улицата.

До този момент дъждът бе валил съвсем слабо и от време на време спираше, но след като Ноа излезе от колата, като по даден знак започна да се лее като из ведро.

Младият войник срещу него, изглежда, изобщо не забеляза промяната във времето. Стоеше, вперил поглед в лицето на Ноа. Не го гледаше отвисоко като мъж, който предизвиква съперник. Всъщност в погледа му нямаше никакво предизвикателство. Войникът стоеше спокойно и наблюдаваше така, както го бяха учили, съсредоточил вниманието си върху очите на другия, защото по този начин можеше да разгадае какви са намеренията му.

Някъде в далечината се чу гръмотевица и заглуши шума на града. Ноа се загърна с палтото си, като с едната ръка стискаше яката си.

— Само какъв дъжд, а? — думите му прозвучаха идиотски, като че ли ако завържеше разговор, щеше по-лесно да се измъкне от ситуацията.

Войникът нито отговори, нито помръдна.

Ноа чу тъп звук и боричкане от лявата си страна. Когато се извърна, видя, че шофьорът е проснат върху капака на колата, а ръцете му са силно извити назад. Шофьорът започна да крещи, като непрекъснато повтаряше някаква молба. Един униформен мъж го държеше, друг претърсваше джобовете му, а други двама започнаха да обискират багажника и купето на колата.

Някъде далече от юг се чу воят на сирена, после сирените станаха няколко и скоро по близката улица премина шумна колона от полицейски коли и бързо се отправи към покрайнините на града. Последваха ги няколко съвсем еднакви черни джипа, всички последен модел.

Разбира се, това беше причината. Двамата кандидат-президенти бяха кацнали днес в града и през целия уикенд щяха да провеждат кампаниите си за предстоящите избори през ноември. А това означаваше, че с тях бяха пристигнали и стотици политици, всякакви важни клечки и придружаващият ги антураж. Ноа си спомни, че отгоре на всичко комисията за действие при извънредни обстоятелства към Г-20 се събираше в центъра, за да обсъди неотложните проблеми, които вряха и кипяха във финансовия сектор. Присъствието на важни личности винаги е съпроводено от засилена охрана. Цялата полиция, както и части от въоръжените сили патрулираха по улиците, за да предотвратят евентуални неприятни инциденти.

За една нощ ситуацията се беше променила. Ноа никога през живота си не бе виждал такива изключителни мерки за сигурност. Със или без Четвъртата поправка^[1], при страха от нарастващия тероризъм през последните години определението за „неоспорими доказателства“ се беше превърнало в доста разтегливо понятие. Хората вече започваха да свикват — съвсем обикновени граждани можеха да бъдат спрени от полицията и обискирани само защото са снимали с мобилния си телефон Бруклинския мост или Емпайър Стейт Билдинг, а какво остава за такси, което се движи с превишена скорост и кара по тротоара, за да избегне задръстването.

Войникът от дясната страна на Ноа вдигна свободната си ръка, докосна каската си и присви очи, сякаш получаваше някакво нареждане в слушалката. След това погледна към Ноа и му направи знак да го последва към камиона, където преди малко бяха отнесли плика с вещите му.

Приличаше на съвсем обикновен пощенски камион, само че вместо тъмнокафяв беше черен и прозорците му бяха затъмнени. На пръв поглед логото, нарисувано върху него, изглеждаше съвсем автентично, но в този момент Ноа не можа да се сети на коя държавна агенция би могло да принадлежи.

Вътре беше топло и сухо, светлината идваше само от една настолна лампа и от мониторите на компютрите, подредени около единственото работно място. Мъжът, който го беше довел, си тръгна, плъзна страничната врата на камиона и тя се затвори с изщракване. Ноа се озова сам с жената, която седеше зад металното бюро срещу него.

— Заповядайте, седнете, господин Гарднър.

Беше около четирийсетгодишна, набита, строга, с преждевременно посивяла коса, подстригана във формата на евтин абажур. Някои хора изглеждат така, сякаш още с появяването си на този свят са били на средна възраст и никога не са били млади. Жената срещу Ноа беше точно такъв случай. Бе облечена в тъмен костюм, купен на разпродажба от някой супер консервативен магазин. Не беше униформа, но нещо в целия ѝ външен вид и поведение говореше за военна дисциплина.

— Трябва да ви задам само няколко въпроси и после, сигурна съм, ще можете да си тръгнете.

Ноа седна на стола срещу нея.

— За какво е всичко това? Искам да кажа, разбирам, че трафикът...

— Един момент.

Тя кликна с бутон на мишката и след няколко секунди на един от мониторите се появи формуляр със снимката на Ноа върху него. По-голямата част от формуляра вече беше попълнена, но все пак бяха останали някои празни полета.

— Чакайте, какво е това? — попита той.

— Ще ви задам само няколко въпроса. Рутинна процедура, която трябва да изпълним.

Ноа примигна и се облегна назад:

— Бихте ли се легитимирали?

— Разбира се — отвърна жената, отвори кожения си портфейл и го постави под светлината на настолната лампа.

Не беше истинска значка, но върху картата ѝ имаше същия позлатен герб, като този на камиона, освен това името и титлата ѝ — старши следовател — бяха изписани с релефни букви. В този момент Ноа се сети къде беше виждал това лого преди.

Преди няколко месеца „Дойл&Мърчант“ бяха проявили интерес към международния пиар на тази компания. Тя искаше образът ѝ пред обществото изцяло да бъде променен поради появата на материали в медиите, в които името ѝ се свързваше с цяла поредица от престъпления, като се започне с финансово облагодетелстване от военни действия, корупция и контрабанда и се стигне до масови убийства и изнасилвания. Тази задача не беше възложена на Ноа и

екипа му, но от този момент нататък той започна да проявява интерес и следеше в интернет всичко, което се появяше за компанията.

Жената, прическата ѝ и камионът принадлежаха на „Талион“, най-могъщата военна консултантска частна фирма, която служеше на правителството на САЩ.

— Вижте — започна Ноа, — знам кой е пристигнал в града тази вечер, знам, че в целия щат полицията е обявила повишена степен на готовност или както там го наричат. Но аз просто пътувах в таксито, а шофьорът се опита на всяка цена да ме закара навреме. Не знам какво друго бих могъл да ви кажа.

— Познавате ли се с шофьора?

— Не.

— Никога преди това ли не сте го виждали?

— Не и не знам нищо за него. В този град има над двайсет хиляди таксита. Аз просто вдигнах ръка и спрях едно от тях.

Жената записваше нещо на компютъра, погледът ѝ беше вперен в един от мониторите.

— Откъде идвахте?

— От работа.

— И къде отивахте?

Сърцето му започваше да бие все по-учестено. Независимо от желанието му нивото на адреналина му се качваше. Преди малко се страхуваше, но сега започваше да го обхваща гняв. Не бързаше да отговори. Тя усети настъпилото мълчание и вдигна поглед към него. Едва тогава попита:

— Необходимо ли е да се обадя на адвоката си?

— Не виждам причина за това.

— Задържан ли съм?

— Ами...

— Задържан ли съм?

— Не.

— Тогава, значи, мога да си тръгна.

— Не разбирам причината за нежеланието ви да разговаряте с нас...

— Благодаря ви за всичко — заяви Ноа и стана от стола. — Лека нощ.

— На там ли се бяхте отправили тази вечер?

Тя държеше в ръка съобщението за събранието, което Ноа бе свалил от таблото за обяви и бе пъхнал в джоба си.

В този момент в съзнанието му съвсем ясно изплува един мъдър съвет, който беше чул по време на лекция по основи на правото още през първия семестър на следването си в нюйоркския университет. *Първия съвет, който трябва да дадете на клиентите си, когато ви се обалят от ареста, независимо дали са виновни, или невинни, е да мълчат, никога, по никакъв повод не казвайте нищо на ченгетата. А освен това тази тук не беше ченге.*

— Просто минавам от там, за да се срещна с един човек, след това ще ходим някъде другаде.

— Какво знаете за тази група, господин Гарднър?

— Абсолютно нищо. Както ви казах.

— Те са свързани с „Арийското Братство“ — започна тя и едновременно с това разлистваше някаква папка на бюрото си, — както и с паравоенното движение „Самотна звезда“, с „Националната комисия по труда“, с „Коалицията за общо право“, „Ърт Либерейшън Фронт“...

— Чакайте малко, спрете — прекъсна я Ноа. — „Националната комисия по труда“ ли? Та това е малка нискобюджетна нестопанска организация, която се занимава със сигнали за лоши условия на работа и експлоатация на детски труд. Ще позволите ли да ви дам един съвет, госпожо? Вземете и си осъвременете списъка на организациите, които представляват потенциална опасност, иначе хората ще започнат да ви се присмиват и накрая ще ви изхвърлят от това удобно местенце. А както ви казах и преди, не знам нищо за тази група, нито пък за дейността им, нито за онези, с които, според вас, са свързани. Имам среща с един човек и след това ще ходим на друго място. Вярвайте ми, не бих поддържал връзки с хора от „Арийското Братство“ — продължи той и посочи към монитора ѝ. — Но вие вече сте направили проверка и всичко това ви е известно.

— Ние знаем кой сте, господин Гарднър.

— Предполагам, че с това искате да кажете, че знаете кой е баща ми.

— Точно така.

— Добре. А сега си тръгвам, ако няма какво друго да ми кажете.

Тя кимна и посочи найлоновия плик с вещите му на бюрото. Той взе плика, дръпна листчето със съобщението от ръката ѝ и мълчливо излезе.

Когато Ноа отново се озова на улицата, дъждът беше намалял и в момента слабо ръмеше. Докато се отдалечаваше от камиона, започна да вади вещите си от плика и да ги пуска обратно в джобовете си. Беше изминал половин пряка, когато чу някой да вика зад гърба му. Двама огромни мъже влачеха шофьора на таксито към черния камион.

Погледите на Ноа и на шофьора се срещнаха. Не беше трудно да се разбере какво вика, вероятно беше научил тези думи от някой разговорник и ги беше упражнявал, за да му помогнат, в случай че изпаднеше в неприятна ситуация.

Помогни ми, приятелю.

Повтаряше тези думи отново и отново, с надеждата, че може би следващия път Ноа щеше да разбере, че се намира в беда и се нуждае от някой, който да се застъпи за него, за да се измъкне от бъркотията, в която бе попаднал, и още тази вечер да се прибере при семейството си.

Но какво трябваше да направи Ноа? Не можеше да се забърква във всяка неприятна ситуация. Не беше по силите му да се застъпи за него. Не го познаваше изобщо, можеше пък и да се окаже, че този човек е лидер на голяма терористична мрежа. А освен това закъсняваше за среща с една млада дама, която имаше остра нужда от сблъсък с реалността.

Ноа се обърна и продължи да се отдалечава, виковете за помощ се чуваха все по-слабо и накрая съвсем заглъхнаха. Оказа се, че да си тръгне, не беше толкова трудно, колкото би трябвало.

---

[1] Четвъртата поправка — поправка в Конституцията на САЩ, която защитава американските граждани от неоснователни обиски и арести — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Много свободни такситата бяха минали покрай Ноа, докато той вървеше пеша към предградието, но на него никак не му се искаше да вдигне ръка и да спре някое от тях. Навсякъде из града трафикът продължаваше да бъде ужасен и въпреки че все още ръмеше, Ноа реши да не обръща внимание на дъжда и да продължи да се движи пеша, вместо отново да се забърка в някоя неприятна ситуация. Поредицата от неправилни решения продължаваше.

Гледай право пред себе си, движи се с бърза равномерна крачка и няма да ти отнеме много време да достигнеш до всяка една точка на този остров. Най-важното е да бъдеш достатъчно съсредоточен. Когато ходят пеша, нийоркчани не са преднамерено груби, те просто искат да стигнат там, закъдето са тръгнали. Като се има предвид, че гъстотата на населението в тази част на града е седемдесет хиляди души на квадратна миля, единственият начин да постигнеш целта си е да избегнеш сблъсък с непознати.

Но колкото и да се стараеш, понякога това е неизбежно.

Едва когато се отдалечи достатъчно от местопроизшествието, образът на шофьора изплува в съзнанието на Ноа, но тогава реши, че вече е твърде късно да се обърне и да тръгне назад.

Беше прекалено тъмно, а и той се беше отдалечил твърде много, затова не би трябвало да си мисли за надеждата, която се появи по лицето на отчаяния мъж, когато го съзря. Въпреки това Ноа виждаше образа му съвсем ясно пред очите си.

Помогни ми, приятелю.

Ноа пое дълбоко дъх и се помъчи да се отърси от спомена. Първо на първо, човече, не съм ти никакъв приятел. Второ, не нося отговорност за теб. И трето, няма нужда от трето. Не можеш да прибереш всички под крилото си. Ако започнеш да спасяваш всеки, когото срещнеш, къде ще му излезе краят?

Преди такива многословни самооправдания му действаха много добре, но сега в него се загнезди чувството за празнота и, което бе лошо, за вина. И когато се помъчи да прогони тези мисли от главата си,

установи, че имаше и още по-сериозни проблеми, които не му даваха мира.

Какво всъщност бе станало днес по време на събранието? И какво се случваше там сега, точно в този момент?

Бащата на Ноа беше създал цяла империя в света на пиар бизнеса. Тя бе изградена преди всичко върху репутацията му на неумолим боец, на безжалостен наемник, готов да се бори за всяка кауза, стига хората, за които работеше, да можеха да заплатят времето и усилията му. Захващаше се с всичко, в което имаше пари, а такива възможности имаше навсякъде и в добри, и в лоши времена, стига само човек да прояви известна морална гъвкавост при подбора на клиентите си.

Огледай терена, проучи играчите, определи на коя страна си, изгради си стратегия за битката и действай. Това е играта и старият Артър Гарднър винаги играеше за победа. Търговец до мозъка на костите си, той знаеше как да създаде конфликт от всяка ситуация и след това да спечели пари от продажбата на оръжие за масова заблуда на една от двете воюващи страни, а най-често и на двете.

Отдавна вече не ставаше въпрос за кока-кола срещу пепси, псевдолиберални Демократи срещу лъжеконсервативни Републиканци, профсъюзи срещу работодатели, безкористните екоактивисти срещу злите корпорации, петрол срещу въглища, богати срещу бедни, измислени схеми за обръщане на изборните резултати, манипулиране на пазарите и осигуряване на господството на супер елита както в страната, така и в чужбина — това бяха световните проблеми, реални или измислени, които той експлоатираше, като се започне от глобалното застудяване през седемдесетте години и се стигне до глобалното затопляне днес. В крайна сметка борбата на доброто срещу злото нямаше никакво значение, затова той изобщо не се занимаваше с нея. Войната, мирът и политиката винаги са били част от бизнеса му, защото там бяха големите пари.

Но парите сами по себе си не бяха основният му мотив. Наистина, те вече нищо не значеха. Артър Гарднър можеше да си позволи да харчи по трийсет милиона на седмица през следващите двайсет години и това нямаше да се отрази сериозно на офшорните му банкови сметки. През годините целите и стремежите му ставаха все по-големи и отдавна вече не бяха само в сферата на финансовите

интереси. Днес единствено властта все още имаше притегателна сила за човек като него.

Докато разсъждаваше върху всичко това, Ноа се движеше по бордюра на тротоара, грешка, която никой опитен пешеходец не би допуснал в дъждовно време. Точно в този момент автобус на градския транспорт премина през една локва с размера на Лейк Плесид, вдигна след себе си огромно количество мръсна, мазна вода и обля Ноа до кръста. Докато автобусът отминаваше, той забеляза няколко хлапета, залепили лица на задното му стъкло, които сочеха към него и се смееха, очевидно много доволни, че са взели участие в непредвиденото му „къпане“.

Чудесно.

Ноа спря под един навес и се огледа. Беше достигнал до важен момент в живота си, а от главата до петите бе мокър до кости. Погледна уличната табелка, за да се ориентира докъде беше стигнал, оставаха му само още няколко преки.

Докато вървеше, отново се сети за събранието с представителите на правителството, на което беше присъствал. Може би му отдаваше прекалено голямо значение. Много пъти през годините беше чувал баща си да произнася подобни емоционални речи. Така можеше да се продаде всичко — от печелившата кампания за място в Конгреса до нов перилен препарат на известна фирма. Независимо дали ставаше въпрос за нов, революционен избор на подсладител, или за днешното, така наречено фундаментално трансформиране на Съединените американски щати, клиентите винаги обичаха да слушат подобни високопарни речи и старецът с удоволствие изнасяше представлението.

Тези аргументи му прозвучаха достатъчно убедително, за да разсеят, поне за момента, тревогите му. Освен това, как звучеше онази стара поговорка? Не задавай въпрос, ако не искаш да чуеш отговора му. Ноа със сигурност не искаше да знае отговора. Много по-лесно бе да изпълняваш заповеди и да осребряваш чекове, ако наистина не знаеш какви са последствията от тези заповеди.

Според написаното в съобщението купонът тази вечер щеше да се състои в „Старс енд Страйпс Салун“, малка, симпатична, непретенциозна кръчма, тук наблизо в Трибека. Ноа беше ходил там няколко пъти с клиенти. Посещението в това заведение не беше

особено изискано забавление. Кръчмата напомняше на дълбоката провинция с кичозното си обзавеждане, с дружелюбните красиви сервитьорки, с южняшкия рок, който гърмеше от джубокса, и евтината домашна бира, която се лееше от крановете.

Докато изминаваше последната пряка, Ноа силно се надяваше, че на събирането, каквото и да беше то, ще присъстват малко хора и той ще има възможност да остане насаме с госпожица Рос и добре да си поприказва с нея. Шансовете за това бяха доста добри. В крайна сметка колко ли дясноориентирани откачалки живееха в този просветен град и колко от тях щяха да се измъкнат от укрепените си подземни бункери, за да присъстват на събирането в тази студена дъждовна петъчна вечер?

В момента, в който зави зад ъгъла, видя тягостния отговор на въпроса си. *Всички.*

ГЛАВА 8

От ъгъла на „Хъдсън“ и западен „Бродуей“ Ноа съзря тълпата по тротоара. Кръчмата беше пълна до краен предел и дори светлината от прозорците не проникваше, тъй като много хора стояха прави покрай тях.

Просто не спирай да вървиш — рационалната страна в неговия характер му подсказа този мъдър съвет — отпиши тази ужасна нощ и се прибири вкъщи при прекрасното топло джакузи. Може би някой разумен младеж би се вслушал в този съвет и би се отказал, но Ноа бе твърдо решил да отиде на събирането, затова изостави всякаква мисъл за прибиране вкъщи. Ако се откажеше сега, значи напразно бе преминал през всички неприятности до този момент.

Огледа се в една тъмна витрина, прокара ръка през косата си, пооправи мръсните си мокри дрехи и пресече улицата, за да се потопи в шумната тълпа от утайката на обществото.

Въпреки глъчката отвътре се чуваше жива музика. Имаше толкова много хора, че беше невъзможно човек да се движи по права линия. Другото, което го озадачи, беше голямото разнообразие на присъстващите. Като че ли имаше представители на всички раси, социални прослойки и всякакви други, измислени от медиите, категории в американското общество. Имаше абсолютно всякакви хора — мъже в строги костюми стояха рамо до рамо с хора, облечени с анцузи и фланелки, юпита дружески си приказваха с хипита, черни и бели, млади и стари, виждаха се каубойски шапки и прически за по сто долара. Всички разговаряха оживено, изразяваха подкрепата си или несъгласието си с мнението на другите. В пресата такива събирания обикновено се описваха като сборища на бели хора с ограничени финансови възможности и още по-ограничени умствени способности. Но тук наистина присъстваха всякакви.

Когато Ноа най-после успя да си пробие път и да влезе в кръчмата, видя откъде идваше музиката. Един самотен китарист свиреше на импровизирана сцена. Външният му вид изобщо не съответстваше на мощния му глас — ако го срещнеше на улицата,

човек никога не би обърнал внимание на това дребно, незначително човече с проблемна кожа и брада на три дни — но излъчването му на сцената беше като на истинска рок звезда. В момента изпълняваше някаква фолклорна песен от шейсетте години, а всяка дума и всеки акорд звучаха така ясно, че човек веднага схващаше посланието им.

Когато дойде моментът да се включи хорът, музикантът посочи към публиката, наведе се над хармониката, закрепена около врата му, и засвири тъжно и проникновено, докато хората в кръчмата извисиха глас и запяха с него.

Музиката и обстановката, която се създаваше, бяха умен пиар ход от страна на организаторите. Ако противниците им се опитваха да ги представят като тълпа бели мъже, които гледат НАСКАР, обичат да си играят с оръжия и да карат пикапи, склонни към насилие, с реакционни и расистки възгледи, какво друго биха могли да направят тези хора, освен да се опитат да създадат атмосфера на мир и разбирателство, в която да се долавя духът на Мартин Лутър Кинг и Махатма Ганди? Ако не друго, то поне ляво ориентираните им критици щяха да побеснеят от яд.

Ноа се наведе, за да направи място на една табла, отрупана с халби бира, и усети побутване по гърба. Той отстъпи, за да може келнерката да мине, а после се обърна да види с кого се е сблъскал. Пред него стоеше самата Моли Рос.

Първото нещо, което забеляза, беше, че е сменила дрехите си. Носеше хубави джинси и топъл есенен пуловер, маникюрът ѝ бе току-що направен, а в косите, вместо моливи, беше закачила малко лилаво цвете. Но разликата не беше само в дрехите. Промяната бе едва доловима, но въпреки това осезаема и може би се състоеше в едно-единствено нещо — Моли искаше да направи впечатление и да изглежда добре пред хората тук, за разлика от явно пренебрежителното ѝ отношение към онези в офиса. Точно така, тук тя плуваше в свои води и ефектът от това беше поразителен.

— Е — започна тя и едва забележимо се усмихна, — я да видим кой се е дотърлил тук.

За първи път Ноа долови слаб южняшки акцент в говора ѝ.

— Виждаш, че дойдох. Нали ти казах.

Тя хвана с ръка ревера на палтото му, изцъка с език и поклати глава:

— Какво си направил, да не си вървял пеша в дъжда?

— Не питай.

— Стой и не мърдай — въздъхна неодобрително, помогна му да си свали палтото и го преметна през ръката си. — Ела, запазила съм маса близо до джубокса. Ще поогледам наоколо, сигурно някой ще може да ти даде назаем нещо за обличане.

— Недей, не си прави труда...

Но тя се обърна и едновременно с това му подаде ръка, за да не го изгуби в навалищата. Хвана ръката ѝ и я последва, докато си пробиваха път през множеството.

Скоро се озоваха до малка кръгла маса с два високи стола близо до сцената. В изисканите заведения, местата в такава близост до сцената винаги се пазеха за избрани посетители.

— Ей сега се връщам — заяви тя и потъна в шумната тълпа.

След още няколко изпълнения, певецът приключи с програмата си и всички започнаха бурно да му ръкопляскат и удрят с ръце по бара. Когато аплодисментите отзвучаха, една келнерка се доближи и попита Ноа какво иска за пиене.

— По някаква причина — отвърна Ноа, — изведнъж страшно ми се прииска да изпия един Самюел Адамс^[1].

Тя си записа поръчката му, но изобщо не схвана алюзията, която Ноа се опита да направи със случващото се в кръчмата.

Моли се върна с две чаши кафе, три сухи горнища и придружавана от един огромен брадат мъж в гащеризон и бейзболна шапка. Дрехите най-вероятно бе измъкнала от багажа на някои от присъстващите, които не бяха от града. Не стана ясно откъде бе намерила едрия мъж, но ако се съдеше по външния му вид, той може би беше пристигнал направо от някоя плевня.

— Кое е това ново гадже? — попита той и посочи с глава към Ноа.

— Не ми е гадже — отвърна Моли с такъв тон, сякаш подобно нещо беше напълно изключено. — Това е Ноа Гарднър от офиса, в който работя и, Ноа, да те запозная с моя стар приятел Холис.

Една огромна ръка с големината на бейзболна ръкавица се насочи към Ноа и той на свой ред протегна своята.

— Радвам се да се запознаем, Холис — заяви Ноа и стисна сърдечно ръката му, без да го предизвиква с прекалено силно

ръкостискане, както много мъже обичат да правят, когато се запознават с друг мъж.

— Удоволствието е изцяло мое — отвърна Холис.

Изглежда, че за Холис добрите обноски още от малък са му били набивани в главата. От начина, по който подаде ръка, ставаше ясно, че за него здрависването с непознат беше събитие, към което се отнасяше с уважение. За разлика от огромния му ръст, гласът му беше неочаквано тънък и писклив. Изобщо цялостният му вид напомняше на Мечо Пух, ако човек можеше да си представи Мечо Пух като двуметрова, гладко избръсната мечка гризли.

Моли бе донесла със себе си няколко горница — избелял суитчър от университета Кент Стейт, тъмно, проядено от молци яке с качулка и скъсан джоб, и една двуцветна тениска, на която отпред беше изписано ПРЕЗУМПЦИЯ ЗА НЕВЕЖЕСТВО. Ноа избра суитчъра.

— Благодаря — каза той и се огледа. — Къде мога да се преоблека?

— За Бога, ще си смениш само ризата. Ако искаш, можеш да се преоблечеш и тук — Моли се наведе напред, сложи лакти на масата, подпря брадичка на дланите си и го загледа с престорена невинност. — Съмнявам се, че криеш нещо, което двамата с Холис не сме виждали преди.

— А, значи, най-после призна, че и аз съм човешко същество.

Тя впи продължителен поглед в него и започна да го проучва внимателно, като че ли търсеше ключа от загадката. Това сигурно продължи не повече от една — две секунди, но на него му се стори, че изпитанието трае цяла вечност.

— Ще видим — отвърна тя.

---

[1] Самюел Адамс (1722-1803г.) — държавник и философ, един от основателите на САЩ, на негово име е кръстена една от най-популярните марки бира — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

Тъй като тенът му не беше перфектен, Ноа реши да се преоблече насаме, но когато отиде в тоалетната, видя, че и там е пълно с хора. Във въздуха определено се носеше мирис на марихуана. Вече беше забелязал няколко души с вид на екстремисти и предположи, че те са причината за това. Може би бяха дошли тук, за да присъединят своите искания към тези на мнозинството.

Ноа съблече мократа си риза и облече сухия суитчър, който беше взел назаем.

Нямаше как да смени и панталоните си, но те така или иначе бяха започнали да изсъхват. Поне така, без бялата риза и вратовръзката, щеше по-лесно да се слее с простолюдието в кръчмата.

Когато отново тръгна към масата, видя, че едрия мъж го нямаше, но на негово място беше дошъл нов човек.

Спря до една колона, иззад която можеше да наблюдава, без другите да го виждат. Нямаше намерение да ги шпионира, съвсем не. Щеше да е изключително нелюбезно, а ако някой от двамата го забележеше, щеше да стане направо неудобно. Но след като остана зад колоната повече от минута, безпокойството му да не бъде забелязан беше изместено от по-голяма тревога.

Моли и мъжът бяха седнали съвсем близо, ръцете им почти се докосваха, говореха си и си шепнеха, бяха погълнати изцяло един от друг, разбираха се с половин изречение и често се смееха. Имаше някаква особено интимна близост между тях, държаха се съвсем естествено. Такава връзка много рядко може да се наблюдава между братя и сестри, понякога между стари приятели, но най-често между влюбени.

— Ама нашата Моли е прекрасно момиче, нали така?

Ноа подскочи, когато чу гласа съвсем близо до ухото, си. Обърна се и вида огромния приятел на Моли, Холис, който, също като него, наблюдаваше масата.

— Аз просто...

— Прекрасна е. Освен това е и умна. Умът ѝ сече като бръснач.

При тези думи акцентът му прозвуча съвсем ясно. Мъжът беше от областта на Апалачите и по-точно от Западна Вирджиния.

— Няма значение — продължи Ноа. — Ние съвсем скоро се запознахме, така че...

— Онзи там с нея, казва се Дани Бейли. Моли ми е казвала, че преди години са били доста гъсти с него, но никога не съм я разпитвал.

Беше съвсем безсмислено да се прави, че това не го интересува. Или Холис беше отличен познавач на човешката природа, или бе толкова очевидно, че Ноа е влюбен в момичето, че нямаше смисъл да го крие повече.

— Значи така се казва, а какъв е всъщност? — попита Ноа.

В този момент разбра, че е разкрит. Моли го беше забелязала и му правеше знак с ръка да отиде при тях.

— Честно казано и аз не знам почти нищо за него — отвърна Холис и последвалите му думи прозвучаха много странно, като се има предвид, че бяха казани от огромен мъж, който без усилие с голи ръце може да повали мъжката горила в зоологическата градина в Бронкс. — Но ме плаши.

Ноа се приближи до масата, придърпа още един стол и седна при другите двама.

— Ти трябва да си Ноа — започна Дани Бейли. — Моли почти нищо не ми каза за теб.

Ако се съди по лекото потрепване на дълбокия му глас, Бейли вероятно смяташе, че току-що е казал нещо много забавно. Държеше се като човек, който е свикнал да бъде на сцена или пред камера и външният му вид беше в съответствие с това. Изглеждаше много добре, но ако човек го загледаше отблизо, щеше да забележи дефектите, които сценичното осветление крие — около очите му имаше твърде много фини бръчки за толкова млад човек, стърчащата му коса беше боядисана и крайчетата ѝ изсветлени, лицето му бе прекалено слабо, а очите хлътнали и сухи. Изобщо приличаше на мъж, който е надхвърлил трийсет и пет, но отчаяно иска другите да мислят, че е на двайсет и една.

— Това не ме учудва — отвърна Ноа. — Ние почти не се познаваме и много се съмнявам, че от видяното до този момент ме харесва особено.

Бейли побутна Моли с рамо.

— Какво ще кажеш за това, сладурче?

Моли изглеждаше смутена и пристигането на келнерката с напитките я спаси от неудобната ситуация.

— О, хайде, всички, я по-весело. Шегувам се, защото ви обичам. Ето така — при тези думи той вдигна малката чашка и изля кафеникавата течност в гърлото си, след това вдигна празната чаша като за наздравница. — Пия за новите приятели, а може би и за още един нов фен.

Ноа отпи от бирата си.

— Извинявай, нов фен ли каза?

— Точно така, човече — мъжът подаде ръката си през масата и Ноа я пое. — Аз съм Дани Бейли — заяви той и изчака известно време Ноа да даде някакъв признак, че го е познал. — Само не ми казвай, че не си гледал видеото.

Ноа примигна и поклати глава.

— „Сгромолясване“, човече, видеото. То ще доведе до окончателното сгромолясване на тази шибана зла империя. Трийсет и пет милиона пъти е било гледано в YouTube. Това там съм аз. Направо съм шокиран, наистина ли не си го гледал? Навсякъде по форумите в интернет се говори за мен.

— Значи филтърът на компютъра ми срещу спама е много добър — отвърна Ноа.

За известно време легендарният Дани Бейли изглеждаше така, сякаш някой го беше плеснал през лицето с ръкавица и му бе обявил дуел.

— Спокойно, момчета — намеси се Моли.

Бейли остави напрежението между тях да продължи още малко. След това се усмихна, поклати глава, вдигна чашката, която стоеше пред момичето, обърна я на един дъх и се изправи. После се наведе, целуна Моли по бузата, прошепна нещо в ухото ѝ и погледна към Ноа.

— Желая ти късмет — каза Бейли.

— И на теб също — отвърна Ноа.

Когато Бейли си тръгна, Ноа се обърна към Моли и посочи чашката:

— Да ти поръчам ли още едно?

— Не, благодаря, не пия. Той затова го направи, а не защото искаше да се държи грубо.

— Да, разбира се.

— Дани е добро момче, просто мисля, че представите му за движението вече са остарели. Казвала съм му го право в очите. Когато дойде редът му да говори тази вечер, ще видиш какво точно имам предвид. Вярно е, че невинаги разграничава важното от маловажното и кара хората да се палят по неща, които не са правилни, а има толкова други истински каузи, за които да се борим. Но не може да му се отрече, че умее да привлича вниманието на аудиторията.

— Чуй какво е мнението ми по въпроса — започна Ноа — и вярвай ми, разбирам от тези неща. Трябва много да внимаваш с кого се свързваш. В пиар бизнеса имаме такъв израз — посланието не носи никакъв смисъл, ако не си избрал правилния посланик и трябва да знаеш, че невинаги е вярно, че няма лоша реклама.

— Ще имам предвид съвета ти — отвърна тя и го изглежда внимателно. — Радвам се, че суитчърът ти става.

— Нося стандартен М размер — поясни Ноа и остави купчината мокри дрехи на празния стол между тях. — Благодарни ти още веднъж.

Тя кимна.

— Радвам се, че дойде — заяви тя след миг и се премести малко по-близо до него. — А сега ми разкажи нещо за себе си, нещо, което не знам до този момент.

— Ще ти разкажа, ако и ти ми разкажеш — Ноа веднага влезе в тона ѝ.

Моли като че ли се замисли за момент.

— Добре — съгласи се накрая.

— Добре — повтори той и прехапа устна, като че ли дълбоко се замисли какво да бъде първото му откровение. — Имам почти свръхестествена способност да долавям кога някой крие нещо.

— Не ти вярвам.

— Така е. Докато другите деца ходеха на скаутски лагери, аз стоях пред стъкло, през което се вижда само от едната страна, ядях бонбони и наблюдавах фокус групи. Пред очите ми са минали поне един милион. Затова познавам хората — заяви той и потупа с пръст слепоочието си. — Това тук е човешки детектор на лъжата.

— Докажи го.

Ноа се огледа бързо наоколо, избра един мъж и за няколко секунди съсредоточи вниманието си върху него.

— Добре. Погледни назад през лявото си рамо по посока на знака „изход“. Мъжът по потник, с пиратска обица, широко палто, рус, подстриган на опашка. Обърни се дискретно.

Ноа изчака, докато тя се обърна да погледне, и след това продължи:

— Този не е от вашите хора. Ако не е дошъл сред вас да ви шпионира, значи нищо не разбирам.

Моли се обърна още веднъж. Когато отново насочи вниманието си към Ноа, изобщо не изглеждаше впечатлена, беше разтревожена и ядосана.

— Успокой се. Ти да не би да си въобразяваше, че противниковият лагер няма да изпрати на събирането някой да ви наблюдава?

— Не е редно.

— Хайде, не му обръщай внимание — продължи той. — Е, аз започнах, сега е твой ред да ми кажеш нещо за себе си.

Моли кимна, пое дълбоко въздух, покачи се на стола, на който седеше, и се провикна, така че всички в кръчмата да я чуят:

— Хей, ти там! — тя посочи с пръст мъжа, който както повечето хора се беше извърнал с лице към нея. — Харесва ли ти шоуто? Чуйте всички! Сред нас има предател!

От злобното изражение по лицето на мъжа стана ясно, че публичното разобличаване не беше сред най-любимите му неща, които можеха да му се случат в петък вечер. Хората около него започнаха да го освиркват, той хвърли още един зъл поглед през рамо, стана и се отправи към вратата.

Моли седна на стола си и въздъхна дълбоко.

— Нещо за мен ли?... Чакай да си помисля — наведе се близо до Ноа, като че ли искаше да сподели някаква съкровена тайна. — Понякога ставам малко импулсивна — прошепна тя.

ГЛАВА 10

Музиката от джубокса внезапно спря и на сцената излезе една жена. Беше около петдесет и петгодишна, имаше приятното излъчване на човек, на когото можеш да се довериш. Личеше си, че на младини е била много привлекателна, а и днес още беше красива, макар че вече бе зряла и улегнала жена. Изчака, докато шумът напълно утихна, и се приближи до микрофона:

— Като ви гледам всички, събрани тук, си спомням какво Джеймс Мадисън^[1] е казал за страната ни: „Щастливият съюз между отделните щати е чудо; Конституцията им е нещо невиджано; Примерът им е надежда за свобода по целия свят“.

Последваха бурни продължителни ръкопляскания. Тя направи жест към залата да замълчи и продължи:

— Приятели, в продължение на много години Съединените щати са били пример за подражание и аз ви обещавам, че те отново ще станат такъв. Но днес над нас е надвиснала заплаха за бъдещето ни, каквато не ни е грозила от дните на Революцията. Има стотици конспиративни теории, които се опитват да обяснят какво се случва със страната ни през последния век. Тази вечер виждам между нас представители на много от тези теории. Те изразиха мненията си в речи, в разговори, както и чрез лозунгите, закачени по стените. Всички ние се опитваме да си обясним едни и същи ужасяващи факти. Аз обаче се страхувам, че понякога обръщаме внимание само на симптомите, а не на болестта. Казано с прости думи, тази болест се нарича корупция. Корупцията е вирус, който винаги се носи около властта и се разпространява сред тези, чиято имунна система е отслабена от алчност и болни амбиции. Така е било откакто свят светува, затова системата ни на управление е изградена върху разделението на трите власти, като всяка е ограничена в своето поле на действие и се ръководи от принципите на здравия разум. Още от създаването на държавата ни в Конституцията е залегнала тази нова форма на управление, за да ни предпазва от болестта, която е погубвала свободата от зората на цивилизацията, от неизбежния възход

на тиранията, породена от алчността и лакомията на управляващата класа. Врагът, пред който сме изправени сега, е същият враг, който винаги се е стремил да пороби свободните хора. Тази заплаха не е нова за нас. Човешката история представлява хроника на борбата на масите срещу потисничеството на малцинството. Това малцинство е винаги сред нас, то съществува във всяко поколение, изчаква удобен момент, за да излезе на преден план и да окупира властта. Томас Соул^[2] съвсем ясно изрази същността на борбата ни: „Основният въпрос не е кое е най-доброто, а кой ще определи кое е то.“ Не е необходимо да си изграждате конспиративна теория, за да си обясните ставащото днес около нас. Управляващата класа съвсем ясно и категорично е написала и публикувала плановете и историята си.

При тези думи тя взе в ръка голяма книга с твърди корици:

— Заглавието на този труд е „Трагедия и Надежда“. В неговите почти хиляда и четиристотин страници е разказана историята и са определени крайните цели на врага ни. Знаем, че тази книга казва истината, защото не е художествена измислица, сътворена от някой от нас. В тази книга фактите са изложени спокойно и разумно от учен и историк, който е вътре в нещата, който изцяло подкрепя целите на управляващия елит и е ментор на някои от президентите. Между другото името му е Карол Куигли.

Един мъж зад нея взе голямата книга от ръката ѝ и ѝ подаде една стара, тънка книжка, която тя показва на всички.

— Ако онова беше историята им, то това е ранен пример за плановете им на действие. „Обещание за американски начин на живот“ от Хърбърт Кроли^[3] е била издадена за пръв път през 1909 година, преди началото на големия упадък. Авторът ѝ е привърженик на така наречения „Нов национализъм“. Огромно правителство, много министерства, мащабни програми, държава — майка с право на конфискация и правораздаване, контролиращо всички аспекти на живота ни. Той е бил убеден, че в новата Индустриална епоха хората просто не могат да се самоуправляват така, както добронамерените, но заблудени основатели на държавата ни са предвидили в Конституцията. В края на живота си, когато вижда до какво води процесът, чието начало е поставил, Кроли се отрича от произведението на живота си. Но трудовете му продължават да живеят и да оказват влияние върху всички фундаментални промени. Тези промени са

предизвикани от така нареченото „Прогресивно движение“ през първата половина на двайсети век, като се започне от създаването на Федералния резерв и данъка върху общия доход и се стигне до спиралата на нарастващия дълг и пълната зависимост, чието начало е поставено от Новия курс на Рузвелт.

Тя остави книгата на масата и заговори съвсем бавно и ясно:

— Но Хърбърт Кроли не е бил лош човек.

Тълпата посрещна това изявление с мълчание. Жената също замълча за миг.

— Той е искал по-добър живот за хората в тази държава — продължи тя. — Изложил е идеите си как да се постигне това и е имал пълното право да го направи. Днес в Америка има множество мнения, движения и програми, които радикално се различават от нашите. Дори и ние, които сме се събрали тук, имаме различия помежду си и това е съвсем нормално. Лошото идва тогава, когато корумпираният елит започне да си присвоява добрите намерения и да ги изопачава в своя полза, когато тези, които ние сме избрали с гласа си, започнат да работят не за наше добро, а за собствената си изгода. Това се случва и днес. Управляват ни хора, които в името на собствената си изгода са готови да заменят равенството пред закона с правораздаване според социалния статус, да изтъргуват свободата на индивида за всемогъщо, всезнаещо централизирано правителство, да отхвърлят великата съзидателна инициатива на американския гражданин, на която се крепи нацията ни, в полза на общество от две класи, при което елитът управлява, а всичко останало се е превърнало в безформена, подчинена, задлъжняла сива маса. Всичко това е резултат на корупцията, която оставихме да се вихри прекалено дълго време.

Ноа откъсна поглед от жената и огледа тълпата с преценяващ поглед. В крайна сметка старите навици умират трудно. Всички слушаха внимателно, но тук-там се виждаха някои изключения. Петнайсетина мъже и жени, застанали на различни места в кръчмата, едва забележимо се различаваха от останалите. Не толкова облеклото им, колкото поведението им изглеждаше не на място. Като че ли се интересуваха повече един от друг, отколкото от това, което ставаше на сцената. И поне половината от тях държаха в ръце малки дигитални видеокамери.

— Хей — прошепна Ноа и чукна лекичко с пръст по масата.

Моли изшътка, без да отделя вниманието си от жената на сцената. Ноа още веднъж тревожно огледа кръчмата, след това и той се заслуша:

— Във Вашингтон има трийсет и пет хиляди регистрирани лобисти — продължи жената, а около нея се чува подсвирквания и подвиквания. — Това означава, че на един член на Конгреса се падат по около седемдесет лобисти. Миналата година всички те заедно са похарчили три и половина милиарда долара — това е над шест и половина милиона на конгресмен. С тези пари са купили влияние, но не за да направят нещо във ваша полза, а за да защитят интересите на клиентите си. Могъщи корпорации, международни банки, акулите от Уол Стрийт, чужди правителства, медийни гиганти, самопровъзгласилата се управляваща класа — са всички онези, за които лобират и пишат законопроектите. Избраните от вас конгресмени са подставените лица на покварената законодателна система, затова гласуват законите така, както работодателите са им наредили. Вярно е, че не всички са такива. Все още има честни мъже и жени във Вашингтон, но повечето отдавна са преминали от другата страна. В замяна на това, че са престъпили клетвите си, им се обещава богатство и слава, и нов мандат, ако играят по правилата. Всички те много добре знаят, че ако не го направят, ще се простят завинаги с кариерата си „в служба на обществото“. Страната ни е създадена като парламентарна република, но чувствате ли се представени в Парламента?

Някой от тълпата извика гръмогласно „Не!“ и от всички ъгли на залата започнаха да се чуват викове и скандирания. Шумотевницата продължи известно време, след това жената направи знак за тишина. В ръката си държеше някаква тънка книжка:

— Това е Конституцията на Съединените американски щати. В днешния си вид представлява петнайсет печатни страници. Когато праотците ни са я изписали на ръка, се е побрала едва в четири пергаментата. Ето я. Върховният закон на страната ни, рамката, която очертава цялата система на управление. И знаете ли защо е толкова малка? Защото според нея и правителството е трябвало да бъде малко. Необходимо ли е страната ни да има федерално правителство? Да. Трябва ли да съществува като същност и символ на единството ни, като компас, който да насочва нацията ни? Да. Но Конституцията

нарочно е била създадена малка. Защо ли? Защото ние, вие и аз сме истинските управници на страната ни. Това е забравената истина, която струи от тези няколко страници. Създателите на държавата ни са знаели, че правителствата стават корумпирани. Затова Томас Джеферсън^[4] ни казва, че съпротивата срещу тираните е подчинение пред Бога. Знаели са, че злото, също като земното притегляне, е сила, която съществува в природата. Корупцията неизбежно избуява. Също като плевелите в градината — първо се появяват, после започват да се разпространяват, разрастват се и обхващат всичко. Внимавайте, казаха дедите ни, дръжте правителството под контрол или това царство на свободата и неограничените възможности ще изчезне в рамките само на едно поколение. И, приятели мои, ние доста дълго време бяхме занемарили тази своя отговорност. Забравихме дълга си да бдим денонощно и докато ние спяхме, нова могъща корумпирана система беше създадена, за да измести, в първия удобен момент, основополагащите принципи на държавата ни. И сега, като се огледаме, виждаме, че почти са успели да откраднат бъдещето ни. Встъпвайки в длъжност, хората, които ние сме избрали, полагат клетва, в която обещават да спазват и защитават Конституцията на Съединените американски щати. Те дори не си правят труда да почерпят от мъдростта на закона, който са се заклели да спазват. Забравят клетвата си веднага щом се закълнат и никога повече не се сещат за Конституцията на Съединените щати.

Тя остави малката книжка на съседната маса и взе в ръце голям тъмносин том с размера на телефонен указател:

— Конституцията е толкова малка, че можете да я носите в джоба на ризата си и аз най-искрено ви съветвам да се снабдите с един екземпляр, ако все още нямате. А това — продължи тя и вдигна в ръце огромната книга, — това тук е един от томовете по данъчно право.

Жената пусна книгата и тя шумно се стовари на сцената пред краката ѝ.

— Хиляда и четиристотин страници и това е само един от томовете, с останалите можете да напълните цяла библиотека. Шейсет и седем хиляди страници, пълни с правила, глоби и престъпления, които всички вие сте извършили, освен ако не успеете да докажете, че сте невинни. Никой не признава законните ви права, когато данъчните от Националната агенция по приходите нахлуят в дома ви. И знаете ли

защо този сборник със закони е толкова голям и става все по-голям всяка година? НАП е свързана със законите за здравното осигуряване по същата причина, поради която навремето Финансовото министерство е отговаряло за изпълнението на закона за Сухия режим. Защото правото да събираш данъци ти дава власт да унищожаваш. Това не е мое лично мнение, това е становището на Върховния съд на Съединените американски щати! Не ни е необходим съдия, за да ни каже това, което всеки, който се е опитал да попълни данъчна декларация, знае. Данъчните закони са написани така, че обикновените хора да не могат да ги прочетат и разберат. Те са създадени, за да служат за чадър на тези, които ние сме упълномощили с власт, и като оръжие срещу онези от нас, които се осмелят да вдигнат глас и да се противопоставят. Законите не се отнасят до тях, те са за нас, обикновените хора. Точно сега, в този момент, сто хиляди федерални служители дължат данък за отминали години и размерът на задълженията им е почти един милиард долара и между другото финансовият министър е един от тях.

При тези думи тълпата започна да свирка и да вика и за известно време цареше истински хаос. Когато най-накрая всички се умълчаха, жената заговори отново, но този път тонът ѝ беше много по-мек:

— Ние, които сме се събрали тук тази вечер, не се борим само срещу данъците, неконтролираните разходи и огромния дълг. Ние се борим за нещо много по-голямо — за равенство пред закона. Борим се за това да се сложи край на специалните права и привилегии за тези, които имат свои хора по върховете на властта. Защо човекът, който стои начело на НАП, или конгресменът, измислил данъчните закони, както и главният изпълнителен директор, който има приятели в Белия дом, да може да мине гратис, а ние с вас да плащаме последствията от избора, който сме направили? Някога Джон Адамс^[5] беше казал, че ние имаме „правителство от закони, а не от хора“. Попитайте се дали това все още е валидно и днес. Доходът ви, името ви и връзките ви са по-важни откогато и да било. Те могат както да допринесат за възхода ви, така и да ви сринат със земята. Как е възможно това явление да съществува в общество, в което всички хора са родени равни? Отговорът е, че не може. И поради тази причина ние с вас сме се събрали тук. И затова нито един честен човек не би могъл да отхвърли искането ни за равенство пред закона. Откъде знам всичко това ли?

Знам го, защото това е посланието, оставено ни от доктор Мартин Лутър Кинг.

Ноа усети, че през последните минути атмосферата в бара се бе променила. Беше настъпила абсолютна тишина, жената изцяло владееше аудиторията си.

— Важно е да помним примерите от нашата история. Те показват, че всички, които са се опитвали да постигнат целите си с насилие, са били обречени на неуспех. Но доктор Кинг не беше като тях. Той казваше на хората да паднат на колене, да се въздържат от насилие както в думите, така и в делата си, да се държат един за друг и да се борят непреклонно за каузата си. Доктор Кинг беше разбрал това, което всички ние тук трябва да проумеем — борците срещу неправдата трябва да са готови, ако е необходимо, да понесат страдание, но никога да не го предизвикват.

Всичко в бара беше замряло. Дори келнерките и барманите бяха спрели работата си и бяха съсредоточили вниманието си върху думите, които долитаха от сцената:

— В една от речите си доктор Кинг казва: „... нито една лъжа не може да продължи вечно“. Той знаеше, че когато американският народ разбере до каква степен е бил лъган и мамен, ще застане на страната на справедливостта. Днес сме изправени пред същото предизвикателство и ако сме достатъчно търпеливи, ще дочакаме същите резултати. Американците са хора с развито чувство за справедливост. Те могат да различат расизма от политическото заиграване с расовата принадлежност, насилието — от обвинението в насилие, омразата — от патриотизма. Дайте им толкова време да обмислят и преценят фактите, колкото им е нужно. И когато произнесат присъдата си, всичко отново ще си дойде на мястото. Знам, че сте ядосани и имате пълното основание за това — продължи ораторката. — Но сега искам да ви подканя, не, нещо повече искам от вас — да отхвърлите всякакви форми на насилие. Също като доктор Кинг и ние искаме да унищожим злото, а не създателите му. Ако използваме каквото и да е насилие, ние само вършим услуга на враговете си. Те и без това не жаят средства да ни създадат образ на яростни, изпълнени с омраза расисти и чакат само повод да ни очернят още повече. Не им давайте такъв повод. Вместо Бил Айерс^[6], бъдете Бенджамин Франклин. Вместо Бин Ладен, бъдете Ганди. Те отлично знаят как да използват насилието в своя

полза, но нямат никаква представа какво да правят с мирната опозиция. Освен това, единственото, от което имаме нужда, нашата защита и оръжие срещу тиранията и потисничеството, дори при тази развихрила се корупция, ни е дадено ето тук — при тези думи жената отново взе в ръка копие то на Конституцията. — Трябва само да намерим в себе си силата и мъдростта да отворим очите на приятелите и съседите си, да вземем властта със законни средства и да възстановим онова, което отдавна е забравено. *Да възстановим.* Не да пригодим или променим... да възстановим. Ще ви попитам нещо. На много от нас тук ни е залепен етикетът „противници на правителството“, но кой обича Америка повече: този, който иска да я възстанови, или този, който иска да я промени?

Тишината, обхванала залата, изчезна за миг. Отвсякъде се чуваха ентузиазирани викове и скандирания. Дори неканените гости оставиха камерите си и обърнаха гръб, съзнавайки, че заснетият материал няма да им свърши никаква работа.

— Няма защо да се лъжем, ако искаме да „променим“ нещо, значи просто не го харесваме. Ако живеете в стара къща и я обичате с цялото си сърце, какво ще направите с нея? Ще я „възстановите“ или ще я „промените“, за да я превърнете в модерно архитектурно недоразумение? Същото се отнася и за старата кола или старата картина — ние не променяме нещата, които истински ценим, ние ги възстановяваме и съхраняваме.

За момент спря и огледа хората в залата, като че ли се обръщаше към всеки един от тях поотделно:

— Не знам какво мислите вие, но според мен Америка, такава каквато са я създали праотците ни, си заслужава да бъде съхранена. Благодаря ви на всички. Бог да ви благослови и нека Бог благослови Америка.

При тези думи жената слезе от сцената, из кръчмата се разнесе кълтри музика, а Моли се обърна към Ноа, като все още продължаваше да ръкопляска на току-що завършилата реч:

— Е, какво ще кажеш?

Ноа замислено отпи от чашата си и сви рамене.

— Искаш ли газирана вода или някакъв сок?

— Не, благодаря. Какво мислиш за речта ѝ?

— Не знам. Струва ми се, че искрено вярва в думите си.

— Така ли? — възкликна Моли. — Това беше най-уклончивото изказване, което някога съм чувала. За малко да забравя, че работиш в пиар бизнеса.

— Съжалявам — отвърна той. — Не обичам да говоря за политика. Винаги съм смятал, че това е загуба на време.

— Значи, ако съм те разбрала правилно, ти си готов да допуснеш, че жената, която говореше — между другото това е майка ми — искрено вярва в думите си и въпреки това не си струва да ѝ отделиш нито секунда от времето си, така ли?

— Това майка ти ли е? — учуди се Ноа.

— Отговори на въпроса ми.

— Не, не казах това. Виж, всичко е доста сложно.

— Не, не е — възрази тя решително.

— Може ли само за малко да сменим темата на разговора? Не искам да споря с теб...

— За това вече и дума не може да става, господин Гарднър.

— Добре, чуй ме. Разбирам как хора с определена нагласа могат да започнат да мразят правителството...

— Ние не мразим правителството. Ние сме против правителство, което е извън всякакъв контрол, което се е отказало от принципите на Конституцията и е проядено от корупция.

— Добре. Разбирам какво искаш да кажеш. Може би имаш право да се тревожиш за това, което се случва в страната...

— Радвам се, че поне това разбра.

— Наистина го разбирам. Положението е лошо и ще се влоши още повече, преди кризата да отmine, но всичко това тук... — той направи жест, който обхващаше всичко наоколо. — Какво смятате, че можете да постигнете?

— Събираме се всички заедно и изказваме позицията си.

— Изказвате позицията си? Срещу какво? Срещу нещата, които са си били така открай време? Защото нищо няма да се промени.

Моли се раздвижи, зае поза, сякаш се приготвяше за бой, и впери поглед право в очите му:

— Кажи ми, защо наистина дойде тук тази вечер?

Ноа въздъхна и се отпусна назад:

— Предполагам, че просто исках да те опозная по-добре.

— Е — отвърна тя, — вече видя това безсмислено събрание, тази объркана жена на сцената и тези заблудени хора. Това съм аз. Вече ме познаваш.

При тези думи тя си събра нещата, стана от масата и го остави да седи сам с бирата си.

---

[1] Джеймс Мадисън (1751-1836г.) — четвъртият президент на САЩ — Б.пр. ↑

[2] Томас Соуел (1930 г.) — американски икономист, философ, политически коментатор и социален критик — Б.пр. ↑

[3] Хърбърт Кроли (1869-1930г.) — американски философ, редактор, лидер на „Прогресивно движение“ — Б.пр. ↑

[4] Томас Джеферсън (1743-1826г.) — третият президент на САЩ, автор на Декларацията за независимост — Б.пр. ↑

[5] Джон Адамс (1735-1826г.) — политик и философ, първият вицепрезидент и вторият президент на САЩ — Б.пр. ↑

[6] Бил Айерс (1944г.) — създател на прокомунистическата група „Уедър Ъндърграунд“, която през 1960–70 г. извършва серия бомбени атентати срещу обществени сгради — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

Ноа съвсем загуби сметка колко бира беше изпил, падаше се горе-долу по една бира на всеки от специално поканените оратори. За кратко дори се поколеба дали да не почне игра на надпиване със самия себе си. Условието беше да изпива по една бира всеки път, когато чуеше някоя от мръсните думи прогресивен, социалист или глобализъм, но в такъв случай щеше да се озове пиян под масата само след няколко минути. Всички речи бяха различни, но същността им бе все една и съща. Дребните различия бяха основно в две насоки — кой е виновен за ужасното състояние, в което се намира страната, и какви действия трябва да се предприемат.

Продължаваше да седи самотен на масата до сцената. Нямаше никаква причина да остане след като Моли се разсърди, но просто не можеше да събере сили да стане и да си тръгне. Освен това ядът, който трупаше в себе си, подхранван от количеството изпита бира, го караше да се чувства по-добре в тази ужасна вечер.

Тълпата около него започна да се разпръсва след края на поредното музикално изпълнение. Ноа се надяваше да зърне някъде келнерката и да ѝ поръча още една бира, но вместо нея до масата му се приближи огромният брадат мъж, с когото се беше запознал по-рано. Холис, чието фамилно име така и не разбра, направи знак към свободния стол срещу Ноа. Доколкото можеше да се разбере по онази част от лицето му, непокрита с четинеста брада, питаше дали столът е свободен.

— Заповядай, седни — покани го Ноа любезно.

Столът изглеждаше като куклена играчка до този огромен, добросърдечен гигант, но все пак издържа, когато Холис се отпусна върху него.

— Чудя се защо реши да седнеш при мен, след като можеш да избереш между стотина други, които със сигурност са по-приятна компания.

В този момент келнерката дойде, остави нова бира пред Ноа и бутилка кока-кола пред Холис. Той я изчака да си тръгне и след това

отговори:

— Ами, просто ми се видя някак тъжен.

Точно тогава, като че ли за да развали още повече настроението на Ноа, на сцената се качи главният оратор за тази вечер — знаменитият Дани Бейли. При появяването му зазвуча хевиметъл, а публиката започна така бясно да го аплодира, че чашите на бара задрънчаха.

— Здравей, Ню Йорк! — изкрещя Бейли и съвсем заприлича на застаряваща рок звезда на поредния си прощален концерт.

Той насочи микрофона към тълпата, която му изрева в отговор, но не направи никакъв жест, с който да я накара да замълчи. Напротив, невъобразимият шум продължи още цяла минута, докато той спокойно извади лист хартия от джоба си и отново взе микрофона.

— Благодаря ви, искрено ви благодаря. Мога да слушам аплодисментите ви цяла нощ. Я да ви чуя, вие ли сте моите хора? Как можем да разпознаем кога един политик лъже? — попита той и отново насочи микрофона към публиката.

— Когато си мърда устните! — изрева тълпата в отговор.

— Точно така — потвърди Бейли. — Забележете какви имена измислят на законите, които гласуват, без дори да са ги прочели. Ако го нарекат Патриотичен закон, значи не след дълго ще започнат да го използват, за да преследват нас, истинските патриоти. Когато говорят за „нет неутралитета“, те всъщност искат да го използват, за да неутрализират враговете си. „Доктрината за справедливост“ на практика има за цел несправедливо да постави свободното слово под правителствен контрол и така да обезсмисли правата, дадени ни от Първата поправка на Конституцията. Имиграционната реформа, здравната реформа, моля ви, не си правете никакви илюзии, когато говорят за реформиране, те всъщност имат предвид трансформиране. И веднага ми идва наум въпросът „В какво се опитват да ни трансформират?“ Дали искат да направят страната ни по-добра, по-силна и по-свободна? Или да я превърнат в място, където хората могат по-лесно да бъдат контролирани, експлоатирани и манипулирани?

Събранието бурно изрази съгласието си с думите му. Бейли взе в ръка листчето хартия и направи знак на всички да замълчат.

— Някой от вас тук случайно да си търси работа? Безработицата вече прехвърли двайсет процента, имам предвид истинската

безработица, а не онези измислени цифри, които всяка вечер ни поднасят във вечерните новини. Но това далеч не е всичко. Безработицата е четирийсет процента, ако имаш късмета да си млад чернокож мъж в нашата свободна държава. Донесох тази обява, защото предположих, че някой от вас може да се заинтересува от нея.

Държеше листчето така, че да има достатъчно светлина да прочете написаното.

— Открих я миналата седмица в един правителствен сайт. Това е наистина чудесно предложение да станете това, което те наричат специалист по интерниране и принудително заселване.

Последвалата реакция на тълпата бе шумна и изпълнена с яд.

— Хайде, успокойте се, помислете малко. Двайсет и пет процента от всички затворници по света се намират тук, в тази държава. Но, по дяволите, в САЩ живее само пет процента от населението на планетата. Значи ние имаме изключително голям относителен дял престъпници, нали така?

Един мъж, който стоеше встрани от прожекторите на сцената, му подаде купчина документи.

— О, я почакайте — продължи Бейли и се престори на искрено изненадан при вида на най-горния документ. — Какво е това? Мисля, че нямаме право да го видим. Това е Военна заповед 210–35 отпреди пет години. Бихте ли ѝ хвърлили един поглед? Озаглавена е „Трудова програма за цивилните затворници“. Може би затова са им необходими нови специалисти по интерниране и принудително заселване.

Тълпата отново избухна гневно.

— Я успокойте малко топката. Това са опасни престъпници. В края на краищата някой трябва да ги тури в ред, нали така? Защо да не ги изпратим във военен трудов лагер и да ги накараме да поработят безплатно? Щом ние не сме на тяхно място, значи няма за какво да се тревожим.

Бейли взе друг документ от купчината и го разгърна:

— А какво е това тук? Меморандум от 1970 година, написан от човека, който по-късно стана директор на Федералната агенция за действие при извънредни ситуации. В този документ се иска задържането и интернирането на двама и един милиона, цитирам, „американски негри“ в случай на масови безредици. Не мога да си спомня точните цифри, но според мен по онова време цялото

чернокожо население на Америка е било приблизително двайсет и един милиона. А това тук — той замижа и зачете написаното на най-горния документ, — според Плана на американските въздушни сили за действие при масови безредици, 55–2, министърът на отбраната има право да *използва американските въоръжени сили за възстановяване на реда и законността в страната* в случай на криза. През 1984 година, скрити зад този план, са извършили учение, което нарекли Rex-84^[1], виждате, че не им липсва чувство за хумор. Целта на учението е била да проверят колко бързо могат да задържат всички непокорни американци, попаднали в списъците им.

Докато говореше, Бейли продължаваше да показва документ след документ:

— Ще попитате какви са тези списъци. Ами, всякакви. Списъкът на ФБР, наречен ADEX, е създаден в края на шейсетте години. ADEX означава агитаторски индекс. В него са включени всякакви опасни интелектуалци, профсъюзни организатори и противници на войната във Виетнам. Днес Министерството на вътрешната сигурност е изготвило така наречения Списък на потенциални терористи и в него са включени имената на почти милион и половина души, като броят им нараства с двайсет процента всеки месец. Регистрирал си се, че притежаваш оръжие? В списъка си. Направил си дарение за друга партия, освен Републиканската и Демократическата? В списъка си. Влязъл си в сайта ми? В списъка си. Държал си реч за правителствените списъци пред група разпалени патриоти? В списъка си. Но на кого му е притрябвал този списък, щом могат да те следят, когато си поискат? Всички сте чували за устройството „Дигитален ангел“, което могат да имплантират под кожата ти, нали така? Казват, че в него щяла да се съхранява медицинска информация и че било предназначено за сигурността на децата и болните от Алцхаймер.

При тези думи тълпата започна да вика и свирка.

— Почакайте, може би този път ни казват истината, но какво от това? Истината няма никакво значение. С „Дигиталния ангел“ искат да ни пратят за зелен хайвер. Всички много се тревожим от имплантирането на чипове, докато чакаме на опашка, за да си купим новите модели на iPhone или блекбъри. За бога, хора, прочетете написаното със ситни букви! Не са необходими нови технологии, за да могат да ни проследят къде се намираме. Ние сами си купуваме

старите! И като стана дума за това, да не забравя да благодаря на нашите приятели от интернет. Това е мястото, където, поне засега, ние можем да ги следим също толкова лесно, колкото те следят нас.

Ноа почувства, че го обливат горещи вълни. Бейли държеше в ръката си копие на изтеклия документ, за който ставаше въпрос на събранието този следобед. Цялата сутрин Ноа беше полагал огромни усилия, за да го обезсмисли. Непрекъснато си повтаряше, че сега този документ е съвсем безобиден, практически нищо не означава, но самодоволното изражение на мъжа на сцената започваше истински да го дразни.

— ... ако говорите против абортите — Бейли продължи да чете документа, — ако сте ветеран от войните, ако сте защитник на Втората поправка, противник на нелегалната имиграция, искате да обучавате децата си вкъщи, ако на бронята на колата си сте залепили стикер с „Чък Болдуин президент!“ или, ако, пази боже, открият у вас копие на американската Конституция, то тогава вие, американски патриоти, вие майки, бащи, баби и дядовци, вие, пазители на свободата, ще бъдете обградени много внимателно с насочено към вас оръжие, защото може да се окаже, че сте терористи!

Тълпата реагираше на думите на Бейли все по-войнствено. Не повече от десет процента от присъстващите одобряваха този начин на говорене. И макар че това малцинство все още не беше предприело никакви физически действия, не беше далече моментът, в който щеше да го направи.

— Почакайте малко, почакайте. Вярно е, че всички сме в списъците им, но нали няма да дойдат ей така изведнъж да ни съберат и да ни изпратят в концентрационни лагери? Това може да стане само в случай на някакво непредвидено събитие, за което да ни обвинят. Тогава кой решава дали и кога сме в криза? Може би Конгресът? Същият този беззъб Конгрес, който така и не е обявил официално война на нито една от седемдесетте страни, в които наши мъже и жени се бият и загиват от 1945 година насам? Същият този Конгрес, на когото дори не му е било позволено да разбере какви са правомощията на правителството в случай на ядрена война, а те са влезли в сила през осемдесетте години? Не, Конгресът няма да реши нищо — Бейли показва друг документ. — Нещата са много по-страшни. След въвеждането на Президентската директива 51 всичко вече е съвсем

официално. Президентът решава. Законно избраният президент поема контрол върху изпълнителната, законодателната и съдебната власт или както се казва в Президентска директива 67, започва да функционира „Извънредно конституционно правителство /ИКП/“. По негова заповед САЩ се превръща в ИКП и положението остава непроменено, докато някой нов великодушен крал не реши, че опасността е преминала. Истината е, че това може да се случи само тогава, когато управляващите си пожелаят. В случай че не знаете, страната ни официално е в извънредно положение почти през цялото време от 1933 година насам. Осъзнавате ли, че ако живеете на не повече от сто мили от брега или от сухоземните ни граници, вие се намирате в така наречените „Зони, в които Конституцията не важи“, където всички Закони за правата на човека не означават нищо? И това не го казвам аз, казва го Американският съвет за защита на гражданските свободи. Две трети от нас живеят в тази зона, а това са двеста милиона американски граждани. Знаете ли, че тази вечер, в града, в който се намираме, нашите любезни ръководители са създали, според думите им „Зона на свободното слово“, където всички ние можем да упражняваме правата си, дадени ни от Първата поправка. Това място се намира далече от центъра, в един ограден паркинг, където управниците и медиите няма да бъдат обезпокоявани от думите ни. Дами и господа, по силата на неотменимото ми право и власт, дадени ми от нашия Създател, най-официално обявявам мястото, където се намирам в момента, както и всеки сантиметър от великата ни страна, простираща се от Атлантическия до Тихия океан, за Зона на свободното слово!

Ноа успя да хване чашата си, преди да се обърне, защото някой от ликуващата тълпа блъсна масата му. Всички ръкопляскаха с пълна сила и моментът, в който физическото насилие щеше да се отприщи, не беше далече. От сцената Дани Бейли даде знак, че иска да продължи да говори.

— Знаем, че всичко изглежда ужасно — започна отново той. — Но да ви кажа ли защо ще ги победим? Ще ги победим, защото щом истината веднъж излезе на бял свят, вече нищо няма да я спре. Когато достатъчно хора се събудят от съня си, осъзнаят какво става и излязат от сенките, готови за бой, тогава вече никой и що няма да може да ни спре. Спомнете си думите на един велик мъж: „В началото не ни

обръщат внимание, след това ни се подиграват, после започват борба с нас.“

— И накрая ни побеждават — обади се Ноа.

Това беше един от онези кошмарни моменти, когато сънуваш, че си влязъл в класната стая по долни гащи. В момента, в който Ноа си каза на глас тези четири думи, цялата зала беше потънала в абсолютно мълчание, в очакване на грандиозния финал на речта. И по някакъв зловещ трик на акустиката, наркастичната перифраза, която Ноа беше направил на думите на Ганди, достигна до слуха на всички присъстващи.

---

[1] Rex — от латински крал, цар — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

Изминаха няколко безкрайни секунди, в които Ноа се надяваше, че Дани Бейли няма да обърне внимание на думите му, но тази вечер всичко вървеше наопаки. Ноа хвърли предпазлив поглед нагоре и видя, че мъжът на сцената е съсредоточил цялото си внимание върху него.

— Я да видим — Бейли отиде до края на сцената и застана лице в лице с Ноа. — Изглежда, сред нас има младеж, представител на Айви лигата^[1].

Ноа седеше, вперил поглед в чашата си с бира, но Бейли очевидно нямаше намерение да остави нещата така.

— Качи се тук, Харвард, не ни карай да те чакаме. Ако имаш да казваш нещо, кажи го с прости думи, така че и ние глупаците да те разберем. Щом си такъв куражлия, говори високо и нека всички те чуят. Много се съмнявам, че си запознат с Конституцията и делото на създателите на държавата ни, но може би ще ни просветиш с расистките и комунистически мъдрости на някой истински герой... като Че Гевара например.

— Не, благодаря — отвърна Ноа и вдигна поглед.

— Не мога да приема отказа ти — заяви Бейли и се обърна към тълпата. — И вие не можете, нали така?

Залата се изпълни с яростни ръкопляскания, дюдюкания и подвиквания. Най-накрая Ноа не издържа.

— Добре — каза твърдо той.

Допи остатъка от бирата си, изправи се и остави тълпата да го избута на сцената под светлината на прожекторите. Дани Бейли се отдръпна и направи жест, сякаш му казваше „добре дошъл“.

— Искам да започна с това — заговори Ноа, като се стремеше да модулира гласа си да звучи по-добре, — че поради професията си имам уникалната възможност да знам, че всичко казано до тук тази вечер е абсолютно вярно.

При тези думи, точно както предполагаше, тълпата утихна.

— Чакайте да си помисля дали мога да се съглася с някои от тезите, изказани от предишните оратори. Федералният Резерв изобщо

не е федерален. Напълно прави сте, че по същество това е частна банка, картел, който ви отпуска кредити от вашите собствени пари, при това при висока лихва. С неговото създаване започна краят на системата на свободния пазар. Вярно е, че в основата на създаването на Съединените американски щати стои свободата на индивида, но след като в продължение на сто години сте позволявали на малоумници да ви управляват, сега държавата се крепи на огромния си дълг. Днес инвестиционната банка „Голдман Сакс“ е моторът на обществото, а американският народ е само изпълнител, в случай че не сте го забелязали. Комисията на Тристате наистина съществува. Също както и Съветът по международни отношения, групата „Билдербърг“, Тристранната комисия и Римският Клуб. Всички те са глобалисти, притежават богатство и власт, каквито не можете да си представите. Между тях има истински хищници, абсолютно безскрупулни хора, и точно както казахте, те наистина управляват света. Въпреки това тези общества далеч не са тайни. Няма никакви скрити конспирации — те вършат делата си пред очите на всички. При моята професия всички тайни излизат най-вече, защото клиентите ни трябва да ни ги разкажат, за да можем ние да ги прикрием. И тук следва нещо наистина интересно. Знаете ли защо не се страхувам да споделя всичко това с вас? Защото нашите клиенти вече не се страхуват от американския народ и особено от хора като вас. Трябва само да ви оставят да продължите да се заяждате един с друг, да спорите върху противоречаща си информация, да се тормозите от мисълта за разни конспирации, да седите като хипнотизирани пред телевизорите и компютрите си или да организирате такива събирания, на които си въобразявате, че се борите против нещо. По този начин никога и с нищо няма да ги застрашите. Наистина в момента се създава Нов световен ред, но той въобще не е нов. Създаването му е започнало преди много, много години. Има хиляди теории на конспирацията, които да отвличат вниманието ви, но истината в основата на всички тях е една-единствена. Джордж Карлин го формулира много по-добре от мен: „Там горе, на самия връх, е големият клуб, към който никога няма да принадлежите. Цялата власт е в техните ръце, а не във вашите.“

— По дяволите, точно така е! — изкрещя един мъж от тълпата.

— Добре, добре, чудесно разбирам какво имате предвид. Можете да имате шанс, ако съберете достатъчно гласоподаватели, които да

променят нещата. Но противниците ви лесно ще се справят с това. И сега ще ви покажа как.

Ноа посочи с ръка един едър мъж близо до бара.

— Можете ли да прочетете надписа върху фланелката на онзи човек? Вероятно тази фланелка е била ушита в Бангладеш от някое десетгодишно момиченце, което работи по шестнайсет часа на ден. Хей, пич, обърни се да видим надписа, нали се гордееш с него? „Роден в Съединените еврейски щати“. Ако това не е истински агент-провокактор, то враговете ви веднага трябва да го наемат. Заради такива като него не се страхувам да ви кажа неща, които би трябвало да запазя в тайна. Кой би повярвал и на една ваша дума, ако сред редиците ви има хора като него? При всяко ваше събиране, ако имате късмет пресата изобщо да ви удостои с внимание, снимките на такива като него ще бъдат отпечатани на първа страница. И ако се интересувате защо не можете да имате допирни точки с останалите деветдесет и седем процента от американските граждани, то е защото позволявате да ви идентифицират с хора като него. Поставянето на етикети също върши чудесна работа — продължи Ноа, като сочеше различни хора от множеството. — Тук има един, който не вярва, че Обама е роден в Щатите; двама представители на движението „Истината за 11 септември“; двама привърженици на конгресмена Рон Пол; един крайнодесен екстремист; един умерен консерватор; един бял расист; един защитник на легализирането на марихуаната; трима поддръжници на „Ти Парти“, а оня мъж там е черешката на сладоледа — той отрича съществуването на Холокоста. Изключително лесно е всички да бъдете представени в такава светлина, че нито един човек с капка здрав разум да не иска да има нищо общо с вас. А и за какво ли би му притрябвало? В новините вие всички ще сте представени като видиотени, невежи, параноични, неграмотни, зли расисти, които вярват във всякакви конспиративни теории за контрол върху съзнанието. Ето по този начин не ви оставят да съсредоточите вниманието си върху наистина важните проблеми. А промените в обществото, които вие толкова искате да разобличите, се извършват буквално под носа ви. Можете да си стоите тук и да си приказвате колкото си искате, но с това няма да промените абсолютно нищо. Никой във Вашингтон не ви уважава. Напротив, присмиват ви се. Твърдите, че искате революция? И вярвате в Конституцията, която жената размахваше преди малко? Тя

ви дава правото да изразите бунта си при всички следващи избори. Осъзнавате ли, че само след няколко седмици всички места в Камарата на представителите ще бъдат свободни и могат да бъдат заети от всеки, който може да се пребори за тях? Както и за мястото на президента. И на една трета от Сената. За да влезете в Конгреса, са ви необходими около петнайсет процента от гласовете. Лесно можете да обърнете палачинката и да оставите настоящите управници без работа. Но това няма да се случи и знаете ли защо? Ще ви кажа. Ще изберете нов президент, но корупцията само ще се увеличи. Над деветдесет процента от членовете на Конгреса, а това са хора, които лобистите буквално държат в джобовете си, ще бъдат преизбрани.

Тълпата го слушаше с напрегнато внимание, очевидно още не бяха наясно дали появата на Ноа не е част от шоуто.

— Това е, което имам да ви кажа — завърши той. — Ако някой иска да се бие с мен, да знае, че излизам навън, за да чакам колата си. Честно казано едно сбиване би било чудесен завършек на днешното събиране.

Хората започваха неуверено да ръкопляскат и да коментират помежду си, докато Ноа слезе от сцената, грабна мокрите си дрехи, остави няколко банкноти на масата и се отпрати към вратата. Чу зад гърба си гласа на Дани Бейли, който отново бе взел микрофона и се опитваше да привлече вниманието на тълпата, за да продължи речта си от там, откъдето беше спрял.

Ноа почти беше стигнал до вратата, когато усети една ръка върху рамото си. Обърна се и видя пред себе си жената, която бе държала реч по-рано вечерта — майката на Моли.

— Чудесна реч изнесе, особено като се има предвид, че не се беше подготвил предварително — отбеляза тя.

— Така е — съгласи се Ноа. — Идва ми отвътре. Вижте, не исках да ви засегна по никакъв начин.

— Няма нужда да се извиняваш — тя го гледаше мило, а в интелигентния ѝ поглед се долавяше същият загадъчен блясък, който така безнадеждно го беше привлякъл към дъщеря ѝ. — Според мен между нас има повече общи неща, отколкото предполагаш.

Зад тях Дани Бейли говореше разпалено, перифразирайки една от известните речи на първия губернатор на свободна Вирджиния, Патрик Хенри. По всичко личеше, че аудиторията се беше

възстановила от отрезвяващата реч на Ноа и отново бе започнала да изпада в екстаз. Може би причината бе в напредналия час и агресията, вследствие на изпития алкохол и натрупаната омраза, но нещата в залата започваха да загрубяват.

Ноа потърси Моли с поглед, но не успя да я открие сред гъстата тълпа. Двама яки мъже бяха застанали пред вратата и цялото им поведение подсказваше, че пътят навън е затворен.

— Виждали ли сте дъщеря си?

— Да, преди няколко минути.

— Мисля, че трябва да се измъкваме от тук — заяви Ноа и подхвана жената за лакътя. — Веднага.

В дъното на залата светеше табела с надпис „авариен изход“ и въпреки че вероятно можеше да се излезе и от друго място, Ноа реши, че това е най-подходящото.

Придвижваха се бавно. Гласът на Бейли продължаваше да гърми, тълпата крещеше, но в главата на Ноа имаше само една мисъл — да се махаме от тук, преди да се е случило нещо лошо, защото това неминуемо щеше да стане.

— Хайде да не се залъгваме вече — продължаваше Бейли. — Направихме всичко възможно, за да предотвратим приближаващата буря. Никой обаче не чу гласа ни. Времето на надежди за промяна и молитви за мир отмина. Ако правителството не отговори на исканията ни и не направи онова, което е редно, ако продължи да нарушава клетвата си да защитава Конституцията, не ни остава нищо друго, освен да се вдигнем на оръжие и Господ да ни е на помощ! Питам ви: Ако не сега, то кога? Кога ще станем по-силни? Следващата седмица? Догодина? Ще бъдем ли по-силни, когато ни отнемат оръжието и на всеки ъгъл застанат ченгетата и наемните главорези на правителството, за да ни принудят да спазваме полицейския час? Не! Ако войната е неизбежна, то нека ние определим правилата, по които ще се води.

Ноа почти беше стигнал до вратата, но изведнъж спря, все още не бе успял да зърне Моли. Докато си пробиваха път през тълпата, беше пуснал ръката на майка ѝ и тя бе изчезнала.

— Вече не можем да говорим за мир! — крещеше Бейли от сцената. — Харесва ли ви, или не, войната започна!

Ако определим събитията от следващите секунди като мъгляви, ще излезе, че всичко, което стана по-късно, беше объркано и неясно, а

това съвсем не бе така. Всичко се случи като на забавен каданс, като в онези изящни снимки, в които капката мляко попада в купичката с овесени ядки или изстреляният куршум едва лизва ръба на картата за игра. Ноа видя всичко съвсем ясно, но изобщо не успя да реагира.

В ръката на човека до него, когото Моли по-рано тази вечер беше описала като нов член на организацията ѝ, се появи стоманено сив пистолет, който веднага беше насочен към сцената. Нещо проблесна и последва гръм като от фойерверк или от спукана книжна кесия, после още един и още един и тълпата се разбяга встрани от стрелеца. Последваха писъци и паника, и искри от счупения прожектор над сцената. Задната врата се отвори широко и през нея нахлуха облечени в черно полицаи. Разнесе се остра миризма на лютив сос и препарат срещу насекоми, а в другия край на залата настъпи хаос, докато още един взвод за борба с масовите безредици нахълта в кръчмата.

Ноа беше притиснат от тълпата, която се мъчеше да излезе, и след малко бе избутан в центъра на залата. И тогава на около пет метра пред себе си видя Моли — един огромен мъж в черни дрехи я беше повалил на пода, държеше я за косата, а с другата си ръка болезнено бе извил ръката ѝ зад гърба. Ноа чу приглушен вик, последван от звука на електрошоковата палка. Извърна се и видя едрия мъж, с когото се беше запознал по-рано, Холис, да се гърчи безпомощно на пода, а палката все още беше допряна до гърдите му.

Друг мъж в черно, чието лице не се виждаше зад затъмнения визьор на каската, вдигна огромната си палка, готов да я стовари върху главата на беззащитния мъж на пода.

В тази странна и бавна поредица от ярки картини се промъкна една мисъл, която му бе хрумнала по-рано през деня. През по-голямата част от времето изобщо не се променяме и после, когато настъпи повратен момент, израстваме изведнъж. Следващите събития щяха да се превърнат или в един от тези ужасни повратни моменти, или щяха да бъдат последната му, но най-голяма грешка, допусната през тази зловещна нощ. Нямаше никакво значение какво точно щеше да се случи, жребият бе хвърлен. Само защото през целия ден се бе носил в неясната сива зона между доброто и злото не означаваше, че не може да ги различи едно от друго.

Времето възвърна обичайния си ритъм и Ноа усети прилив на енергия. Докато мъжът в черно стоварваше палката си върху главата на

нещастника, Ноа се протегна и сграбчи китката му с неочаквана сила, придобита от многото упорити тренировки под надзора на личния му треньор в „Медисън скуеър кльб“. Вярно е, че никога не знаеш кога коремните преси могат да се окажат изключително полезно занимание.

Не последва никаква борба. Мъжът срещу него впи поглед право в очите му. Може би той самият изживяваше някакъв повратен момент. Първо го изгледа с изненада, след това с недоумение и накрая, въпреки набора от оръжия, висящи на колана му, и подкрепата на трима колеги, притекли му се на помощ, със страх.

Мигът е само миг, отлита незабавно. Ноа усети първия жесток удар отзад в главата си, вероятно последва и втори. След това настъпи непрогледен мрак.

---

[1] Айви лигата, или Бръшляновата лига, включва осемте най-престижни висши учебни заведения в САЩ — Б.пр. ↑

ГЛАВА 13

Отвори очи и я видя надвесена над него.

Множеството най-разнообразни болки, които изпитваше, го убедиха, че образът ѝ не е плод на въображението му. Главата му лежеше в скута ѝ, а Моли бе обвила ръце около него, докато препълненият полицейски микробус подскачаше по неравните улици на път към центъра на града.

Полицейски микробус!

— Здравсти — каза тя.

— Здравей.

Светлината от синьо-бялата флуоресцентна лампа беше силна и неприятна. Извърна глава и моментално усети остра болка в гърба си, сякаш оса го беше ужилила право в гръбначния мозък. Задната част на микробуса беше претъпкана с хора, между които той бегло разпозна някои от присъствалите тази вечер в кръчмата. Повечето стояха изправени, но някои, също като него, бяха полегнали, очевидно изпитвайки физическо страдание.

Ноа отново вдигна очи към Моли:

— Какво се случи...

Тя докосна устните си с пръст и му направи знак да замълчи. Тогава той забеляза, че китките ѝ са вързани с найлонови ленти.

Микробусът се наклони и спря рязко, задните врати се отвориха, някой го дръпна силно и го извлече на улицата. Новинарските екипи и репортерите вече бяха пристигнали и ги чакаха готови да предават от мястото на събитието. Прожекторите бяха включени моментално и кореспондентите на местните и национални медии започнаха да крещат в стремежа си да зададат въпроси, а операторите се блъскаха, за да заснемат сцената отблизо. Ноа едва се държеше на краката си, когато заедно с останалите бе строен в редица и подкаран към полицейския участък.

След като репортерите останаха отвън, последва поредица от обискиране и претърсване, придружени от резките заповеди на

полицайте, докато накрая се чу изщракването на металната врата и всички бяха заключени в килии.

Ноа беше вкаран в една от многото килии в огромното помещение, в които можеха да се поберат над триста души. Разбира се, всички присъстващи бяха мъже, жените бяха откарани някъде другаде. Повечето от хората около него бяха от присъствалите на събранието. Имаше и други, явно добре запознати със системата, които са били задържани по-рано през деня за различни провинения като скитничество, проституция и нарушаване на обществения ред в пияно състояние.

С пристигането на задържаните от кръчмата килиите бяха изпълнени до краен предел. Повечето от хората бяха изпаднали в шок и мълчаха, но имаше и такива, които се държаха предизвикателно — крещяха, предизвикваха сбивания, дразнеха охраната, искаха да разговарят с адвокатите си, с майките си или с всеки друг, който би могъл да им помогне.

Ноа беше един от последните, вкарани в килията, затова се озова най-отпред, опрян в решетките. Все още му се виеше свят и много му се искаше да седне, но беше притиснат отвсякъде, все едно пътуваше в градския транспорт в най-натоварения час.

След малко съзря нещо, което така и не успя да си обясни. Вероятно имаше някаква грешка. Мъжът, който беше стрелял в кръчмата, беше изведен от съседната килия. Движеше се съвсем свободно, дори нямаше белезници на ръцете. Отправи се най-спокойно към изхода, придружен от един полицай.

— Гарднър!

Някой в другия край на помещението изкрещя името му и това го върна към действителността. Един сержант с бележник в ръка, последван от други двама полицаи, се приближи към него.

Ноа протегна ръка през решетката:

— Аз съм. Аз съм Ноа Гарднър.

Тримата мъже дойдоха съвсем близко и започнаха да го оглеждат внимателно, очевидно го сравняваха с описанието, записано в бележника. Изглежда, златният му пръстен от училището „Ривърдейл“ напълно ги убеди в самоличността му.

Сержантът отново прегледа записките си, намери ключа на килията и отключи вратата. Докато Ноа излизаше, един мъж, който

явно не бе на себе си, се опита да се измъкне, но веднага бе върнат с твърда ръка обратно при останалите обитатели.

— Какво става? — попита Ноа, докато все още го водеха нанякъде.

— Адвокатът ти идва насам — отвърна сержантът и в гласа му съвсем ясно се долови отвращението му към калпавата американска съдебна система.

След като премина през няколко коридора Ноа се озова в малък страничен кабинет, седнал срещу бюрото на един мъж, който вероятно беше разследващият полицай. Мъжът беше цивилен, небръснат, с омачкани дрехи и изглеждаше сякаш бе в края на дълго дежурство или е бил събуден и извикан спешно тук. Това не беше полицаят, с когото се беше сблъскал в кръчмата, със сигурност щеше да разпознае лицето му.

Бюрото бе отрупано с оръфани папки и всякакви канцеларски принадлежности, по таблото за обяви бяха залепени бележки, графици за дежурства, рапорти, снимки и една глупава карикатура, получена по факса. Цялата атмосфера на този малък, наблъскан, задушен кабинет показваше, че хората, които работят тук, са претоварени, ниско платени и преуморени.

— Господин Гарднър, имате право да запазите мълчание — започна полицаят, вперил поглед в някакъв пресниман документ пред себе си, — както и да откажете да отговаряте на въпросите. Разбирате ли ме?

— Да.

— Имате право да се консултирате с адвокат, преди да разговаряте с полицията, както и адвокатът ви да присъства по време на всички разпити. Ако не можете да си позволите адвокат, ние ще ви осигурим такъв. Разбирате ли ме?

— Да, разбирам.

— А сега — продължи ченгето и за първи път вдигна очи към Ноа, — преди да те попитам дали си готов да разговаряш с мен, искам много добре да разбереш още нещо. Тук не сме те извикали за глоба за неправилно паркиране. Тази вечер някой ще отиде в затвора. Ти и приятелчетата ти ще бъдете качени в един голям автобус. Придружени от въоръжена охрана, ще бъдете откарани в ареста на Манхатан, познат сред обитателите му като Гробницата. Там ще ви направят

снимки за полицейските досиета, ще ви вземат проби за ДНК и пръстови отпечатъци, след което ще ви предявят официалните обвинения, ще ви закарат в съда и там ще гледат мярката ви за неотклонение. Честно казано, тъй като е петък вечер, а заведението е доста препълнено, може би чак в неделя или дори в понеделник ще успеете да се явите пред съда. Ако не ви освободят под гаранция — а като знам в какво ви обвиняват и че е намесено Министерството на вътрешната сигурност, много се съмнявам, че това ще стане — ще ви качат на друг автобус, където ще ви оковат за седалките, а на прозорците ще има решетки.

Ще ви откарат в „Райкърс Айлънд“. Теб лично ще те обвинят в — полицаят спря за момент и намести очилата на носа си — предизвикване на безредици, оказване на съпротива при арест и нападение срещу полицай. Само за последното ще получиш най-малко три и половина години затвор. А някой от вас, не знам точно кой, ще бъде обвинен в опит за убийство. Ако това ти звучи по-страшно от всичко казано досега, то е, защото наистина е така.

Полицаят отпи от кафето си и отново намести очилата си.

Ноа имаше странното усещане, че ченгето не за първи път изричаше съвсем същите думи.

— А сега чакам някой — и под някой разбирам теб — да прояви желание да ми разкаже какво точно се случи и тогава с удоволствие ще наредя на полицаите, извършили арестите, да отделят хората, случайно присъствали там, от истинските престъпници. Ето защо ние с теб можем да разговаряме сега и тук или мога да те оставя да поразсъждаваш по въпроса, докато се сближаваш с обитателите на Гробницата. Не знам какво си чувал за онова място, но повярвай ми, там далеч не е толкова приятно, колкото тук — заяви той и направи широк жест, който обхващаше потискащото мрачно помещение, в което се намираха.

Столтът изскърца, когато полицаят се наведе напред и заговори тихо, сякаш се страхуваше, че някой колега отвън може да го чуе как любезничи със заподозрения.

— Виж какво, струва ми се, че си добро момче. Не е необходимо да се забъркваш в цялата тази каша. Нищо не мога да направя за теб, в другата стая има свидетел, който твърди, че те е видял да удриш полица с палка. Аз лично не вярвам в това, но ти трябва сам да се

защитиш, защото аз с нищо не мога да ти помогна. Сигурен съм, че просто си попаднал в погрешния момент на погрешното място, но, Ноа, сега ти трябва да ми разкажеш всичко — при тези думи отвори чекмеджето си, извади от там малък диктофон, включи го и го постави на бюрото между тях. — Сега, след като знаеш правата си, готов ли си да отговаряш на въпросите ми?

Преди Ноа да успее да отговори, по вратата се чува три кратки почуквания, след което Чарли Нилън, адвокатът на семейство Гарднър, влезе, без да изчака да го поканят. Той грабна диктофона от бюрото, изключи го и го пусна в джоба си. Ченето се опита да се противопостави, но адвокатът го възпря с жест, който недвусмислено показваше, че ще разговаря с него едва по-късно.

— Каза ли нещо? — обърна се Чарли към Ноа.

— Не...

— Съвсем нищо?

— Не казах нищо, освен че разбирам какви са правата ми.

— Браво на теб.

Чарли Нилън беше от старата генерация супер професионалисти, които твърдо вярваха в силата на първото впечатление.

Когато и да го срещнеше човек, той винаги беше сякаш излязъл от страниците на списание с представителния си вид на изтъкнат адвокат. За щастие, освен че изглеждаше добре, беше и изключително умен.

Нилън хвана Ноа за брадичката и извъртя главата му към светлината, за да огледа раните, нанесени му при ареста. След това затвори вратата и се обърна към мъжа зад бюрото:

— Детектив...

— Халидей.

— Детектив Халидей, искам веднага да освободите клиента ми, да свалите всякакви обвинения от него и да унищожите документите, свързани с ареста му.

Полицаят леко изсумтя от негодувание, но протестът му не прозвуча особено убедително.

— Позвъних на капитана ви, докато идвах насам — продължи Чарли. — За случая знаем само ние четиримата и нещата трябва да си останат така и занапред.

— А сега вие ме изслушайте — обади се Халидей. — Изобщо не ме интересува какво искате, на кого сте се обадили и как трябва да си останат нещата...

Телефонът на бюрото му иззвъня, той погледна кой се обажда и побърза да вдигне слушалката.

— Проведете спокойно разговора си — заяви Чарли. — Ако ви потрябваме, ние с клиента ми ще бъдем отсреща в стая Г.

Стая Г се оказа друго малко помещение за разпити. Чарли затвори вратата, накара Ноа да седне, извади от джоба си бутилка минерална вода и му я подаде.

— От къде разбра, че съм тук? — попита Ноа.

Чарли го изглежда така, сякаш искаше да каже, че младият господин Гарднър задава твърде неуместни въпроси, като се има предвид ситуацията, в която беше изпаднал. В същото време набираше някакъв номер по мобилния си телефон и след като го постави до ухото си, посочи с ръка бутилката, все едно най-важното нещо, което Ноа можеше да направи в момента, бе да се погрижи да не се обезводни.

На Ноа му се стори, че адвокатът се обажда или на помощник главния прокурор, или на самия главен прокурор на щата. Но преди да успее да разбере за какво си говорят, вниманието му беше изцяло привлечено от нещо, което забеляза през малкото прозорче на вратата.

Навън, в залата за посещения, се бяха събрали десетина полицаи, които пиеха кафе и приятелски разговаряха с няколко цивилни колеги. Ноа стана, приближи се до стъклото на вратата и не можа да повярва на очите си.

Там се бяха събрали онези, които вдигаха най-много шум и се държаха най-предизвикателно по време на речите в кръчмата. Всички бяха облечени почти еднакво, единствената разлика се състоеше в дръзките надписи по фланелките им и разнообразните аксесоари, с които се бяха окичили. Когато по-рано вечерта се бяха разпръснали между останалите в кръчмата, човек трудно можеше да ги определи като група, но сега облеклото и цялостното им поведение ясно разкриваха какви са в действителност. И сега, след като представлението беше изнесено, се бяха събрали тук на афтър парти.

Ноа особено ясно си спомняше единия от тях. Беше абсолютно сигурен, че го е видял в кръчмата — мъжът беше облечен в ярка

бархетна риза, ловджийски елек, на главата си беше вързал кърпа с цветовете на знамето на Конфедерацията, а под мишницата му имаше кобур за пистолет.

Ноа чу, че адвокатът прекрати разговора си и затвори телефона.

— Добре — въздъхна Чарли, — хайде, Дилинджър^[1], сега да седнем и да си поговорим.

— Чарли...

— Сгрехих, аз ще говоря, а ти ще ме слушаш.

Седнаха, а Ноа премести стола си така, че да може да наблюдава помещението отвън.

— Не знам какво си направил или не си направил — започна Чарли — и, честно казано, не ме интересува. Единственото важно нещо в момента е в какво могат да те обвинят, а ти си попречил на полицаи да изпълни служебните си задължения, като си употребил физическа сила. Както знаеш, това е сериозно престъпление в този щат. Погледни ме. Ако наистина си извършил това, според закона няма никакво значение каква е причината — самозащита, афект, временна невменяемост — все едно, ще те осъдят. След като им припомних за някои услуги, които сме им правили, те все пак искаха да повдигнат обвинение, макар и за по-безобидно провинение като сбиване, хулиганство или нещо подобно. Наложих се да им припомня и за други услуги и в крайна сметка се разбрахме. Тази нощ ще си тръгнеш от тук все едно никога нищо не се е случвало.

— Изслушай ме за минута...

— Случаят е сериозен, Ноа. И е добре да знаеш, че това е всичко, което мога да направя. Тази вечер изиграх всичките си козове. Какво мислиш ще се случи, ако от тук нататък те хванат да пресечеш на червено, да хвърлиш дъвката си на улицата или да пуснеш радиото в колата си прекалено силно? Нищо повече не мога да направя. От този момент нататък гледай да не преминаваш отвъд „Трийсет и четвърта“ улица.

— Разбирам и искрено ти благодаря. А сега мога ли да кажа нещо?

Чарли погледна часовника си.

— Казвай.

— Всичко това е било постановка.

— Не ме интересува.

— Виж онези мъже отвън — Ноа посочи през прозореца, Чарли се извърна и хвърли един поглед, — всички те бяха тази вечер на събранието. И целта им е била да започнат безредици. След като се умориха да чакат хората сами да се сбият, един от тях извади пистолет и стреля.

— Чакай да видя дали правилно те разбирам. Ти твърдиш, че нюйоркски полицаи под прикритие е стрелял нарочно в препълнената с хора кръчма, за да предизвика безредици?

— Точно така.

— Това по никакъв начин не може да е вярно.

— Добре, може и да не е бил полицаи. Не видях значки по онези, които нахлуха, но може да са били... някакви други, например наета охранителна фирма, която е свършила мръсната работа и след това ни е предала на нюйоркската полиция.

— Ноа — Чарли го прекъсна търпеливо, но твърдо, — успокой се. Каквото и да се е случило, това изобщо не те засяга.

— Как можеш да говориш така? Онзи мъж там, с баджа „посетител“ и с кобура под елека, точно той стреля пръв и предизвика цялата бъркотия. В този момент мъжете с каски и палки нахлуха незабавно. Никой не позвъни на 911, те стояха пред вратата и сякаш чакаха да им се подаде знак. Ами пресата и всички тези репортери пред полицейското управление, откъде биха могли да знаят...

— Добре, дори и всичко да е било постановка, какво бихме могли да направим ти и аз? Ти за кого се смяташ, за Нелсън Мандела ли? Нека да ти отворя очите, синко — няма Дядо Коледа, няма Великденски заек и няма добра правосъдна фея, която да направи нещо по повод на това, което си мислиш, че си видял. По света има неправда, а ти си голям късметлия, защото никога няма да се сблъскаш с това, с което повечето хора се сблъскват през живота си — при тези думи той потупа Ноа по рамото и продължи. — Справедливият ти гняв бе подобаващо отбелязан. А сега да сме благодарни, че можеш да се измъкнеш от тук. Да отидем някъде да хапнем по парче пай.

— Няма да си тръгна.

— Извинявай, не чух.

— Няма да си тръгна, преди да бъдат освободени и останалите, които бяха докарани тук с мен.

Чарли не отговори веднага.

— Сигурен ли си в това, което видя? — попита той най-накрая.

— Абсолютно.

— Представяш ли си какво ще стане, ако се разровя в това, а после се окаже, че си сбъркал? Тогава сделката, която току-що сключих, отпада.

— Сигурен съм, Чарли.

— Добре — отвърна адвокатът спокойно. — Ще видя какво мога да направя. Но трябва да знаеш още отсега, че каквото и да открия, ще е необходим много по-голям авторитет от моя. А това означава, че трябва да се обадя на баща ти.

Това не беше най-прекрасната новина, но Ноа пое дълбоко въздух и кимна в знак на съгласие.

---

[1] Джон Дилинджър — известен американски банков крадец и гангстер от началото на двайсети век — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

Докато се движеше по дългия коридор към изхода на полицейското управление, Ноа успя да запази спокойствие, но щом веднъж се озова на улицата, сърцето му започна да блъска толкова силно, че едва ли не повдигаше взетия назаем суитчър.

По света има неправда, беше казал Чарли и точно заради това Ноа му беше изключително благодарен в този момент. Злоупотребата с власт го бе пратила зад решетките тази вечер, а злоупотребата с влияние беше принудила властите да го пуснат. Свободата си е свобода, без значение как е постигната, и сега може би за пръв път Ноа разбра истинското значение на тази дума.

Както каза Чарли по-късно след като разровил цялата история, в крайна сметка няколко полицаи потвърдили версията на Ноа за събитията от вечерта. Те нямали никакво желание да участват в постановката и да пратят в затвора група невинни инакомислещи граждани. Точно когато щял да избухне скандал между униформените и наетата охранителна фирма, провела акцията, се получило позвъняване от високите етажи на властта и всичко било решено за броени минути.

Ноа спря на бордюра и се облегна на една улична лампа, зави му се свят, чувстваше се напълно изтощен. Вдиша дълбоко студения нощен въздух и усети силна, пронизваща болка между ребрата си. Въпреки това прецени, че няма сериозни увреждания и че с времето всичко ще отmine.

След него един по един от полицейския участък започнаха да излизат и другите участници в събранието. Закопчаваха часовниците си, прибираха по джобовете си върнатите им лични вещи и се усмихваха щастливо и с облекчение. Изглежда, никой от тях не беше сериозно наранен. Хората от провинцията се оглеждаха наоколо и се мъчеха да се ориентират къде се намират. Чувстваха се като пуснати с парашут в най-затънтеното кътче на Борнео, при това без компас. Започнаха да си помагат един на друг и не след дълго се разпръснаха в

различни посоки, за да отидат да се наспят живи и здрави по домовете си, а не да прекарат нощта по затворническите килии.

Ноа остана изненадан от промяната, настъпила навън. Само няколко часа по-рано времето беше бурно, мрачно и потискащо. Сега небето бе съвсем ясно и меките светлини на града засенчваха и най-ярките звезди по сутрешното небе.

Нещо леко докосна рамото му и прекъсна мислите му. Обърна се и се наложи да вдигне глава, за да може да погледне мъжа срещу себе си в очите.

— Исках само да ти благодаря — каза Холис.

Ако не беше загубил шапката си, сигурно щеше почитателно да я стиска в ръце.

— Няма защо.

— Не е така — възрази Холис и тържествено поклати глава. — Задължен съм ти.

— Тогава да се споразумеем — отвърна Ноа. — Кажете ми колко е часът и сме квит.

Едрият мъж вдигна глава и внимателно прецени местоположението на няколко космически тела, след това очевидно направи някакви изчисления.

— Според мен е някъде около четири и половина.

— Четири и половина. Предполагам, че имаш предвид планинско време?

Холис се усмихна любезно като на стар приятел, пошегувал се неуместно.

— Лека нощ — каза той и си тръгна.

— Пази се.

Ноа видя как малко по-нагоре по улицата колата, която идваше да го вземе, зави и започна да се приближава към него. Вдигна ръка, за да направи знак на шофьора. Мерцедесът даде мигач и се насочи към него.

Ноа тръгна към колата, но чу познат глас зад себе си и спря. Обърна се и видя, че Моли и майка ѝ се сбогуваха с последните разотиващи се членове на групата. Очевидно бяха останали последни, за да се убедят, че всички останали са били пуснати на свобода. Когато го видя, Моли подшушна нещо на майка си и двете се приближиха към него.

— Така и не се запознахме официално — започна по-възрастната жена. — Приятно ми е, аз съм Бевърли Емерсън.

— Ноа Гарднър — двамата официално се ръкуваха. — Мисля, че се разбира от само себе си, че бих предпочел да се запознаем при по-други обстоятелства.

— Доколкото разбирам, трябва да благодаря на вас за това, че всички бяхме пуснати на свобода тази вечер.

— Както го казвате, излиза, че съм герой, а това съвсем не е така.

— Наистина съм ви много благодарна за всичко, което направихте — каза тя и лекичко подбутна дъщеря си с лакът.

— Аз също — обади се Моли.

Трудно можеше да се определи какво точно се четеше в погледа ѝ. Не беше извинение, но беше нещо твърде подобно.

Ноа започваше да се чувства все по-неудобно, всички му изказваха благодарността си, като че ли бе направил нещо много благородно, а той просто беше използвал връзките на баща си.

— Ще предам благодарностите ви на адвоката си, когато отново се видя с него. Той все още е в управлението и урежда някои подробности.

Колата пристигна, спря плавно до тях и ключалките на вратите изщракаха. Точно в този момент Ноа би предпочел някоя по-обикновена кола, но диспечерът от гаража в центъра на града му беше изпратил един сребрист мерцедес „Пулман S600“, който твърде много приличаше на свръхлуксозна лимузина.

— Искате ли да ви закарам?

— Би било чудесно — отвърна Бевърли.

Моли се настани срещу него, а майка ѝ седна до нея. Салонът на този модел мерцедес е конструиран така, че прилича на конферентна зала или работен кабинет за четирима. Въпреки това разполага с повече удобства от всяка друга луксозна лимузина. Всичко вътре е изработено на ръка от кожа или от скъпо дърво. Седалките са разположени две по две, с лице една към друга, и до всяка от тях има лъскав плосък панел, чрез който човек може да достигне до всякакъв вид информация и забавления. Във всяка конзола и странична облегалка има по един сензорен екран, готов да отговори на всички възможни човешки приумици. Това превозно средство е създадено, за да задоволи всякакви приумици на бизнес елита в най-богатите страни

по света. С парите за изработката на тези няколко кубически метра би могло да се купи прекрасна къща във всяко кътче на земното кълбо.

— Невинаги се придвижвам така луксозно — опита се да се извини Ноа, когато колата потегли. — Но само за да добиете представа, ще ви кажа, че баща ми за нищо на света не би се качил в мерцедес. Или използва брониран „Майбах 62“, или се движи пеша.

Оказа се, че отиваха в почти противоположни посоки. Когато шофьорът попита по вътрешната уредба „Накъде?“, Ноа му даде адреса на намиращия се недалече хотел „Челси“. В това време двете жени оглеждаха луксозната обстановка и се бояха да докоснат каквото и да било, за да не го счупят и после да трябва да го платят.

— Сигурен съм, че това ще ви хареса — каза Ноа и отвори една вратичка, намираща се до него.

Там бяха натрупани купчина кърпи от висококачествен памук, които непрекъснато се поддържаха топли и влажни. Ноа взе голяма щипка и с нея подаде на всеки по една от тях. След това разгъна своята, притисна я до лицето си, избърса се, облегна се назад и вдиша лекия аромат на цитрусови плодове и лечебни билки. Спътничките му направиха същото и малко след това се чуха дълбоки въздишки, които издадоха усещането им за задоволство и облекчение.

Въпреки че се стремеше да не го показва, отлично знаеше как се чувстваха в момента. Физическото усещане бе приятно, но много по-важно беше облекчението от огромната тежест, която се бе вдигнала от гърдите им. И тримата бяха оцелели след отминалата ужасна нощ.

След това Ноа отвори барчето и даде на всеки по нещо безалкохолно за пиене. Отминаха няколко пресечки, въпреки неравностите по пътя и непрестанния градски шум вътре цареше абсолютна тишина, а колата се движеше толкова плавно, че в нея спокойно би могло да се извърши сериозна операция.

— Моли ми каза, че сте писател.

Ноа точно отпиваше от напитката си и при тези думи за малко да се задави.

— Така ли е казала?

— Струва ми се, че професията ви е изключително интересна — продължи Бевърли. — Разкажете ми, моля ви, как протича един ваш обикновен работен ден.

— Обикновен работен ден — повтори Ноа замислено. — Чакайте да си помисля какво правих вчера, в петък... Не мога да обсъждам сутрешните си занимания, нито пък това, което правих следобеда, но по обед нахвърлях някои бележки за речта на един човек, американски сенатор от западните щати, който трябва да се яви на изслушване пред комисията по етика.

— Нещо нередно ли е направил?

— О, да, без всякакво съмнение. Помогнал е на свой бивш сътрудник да започне работа като лобист, при това без да се е регистрирал по закона. След това е участвал заедно с него в някакви твърде съмнителни събирания, а през цялото време е поддържал и гореща любовна връзка със съпругата му.

— О, боже!

— Да, цялата история е много неприятна и твърде оплетена.

— И какво го посъветвахте да каже?

— Обичайните неща — че не е престъпил закона, че обвиненията са безпочвени, че е готов да окаже пълно съдействие, че вярва в съдебната система, че се съмнява в почтените мотиви на противниците си и други подобни. Посъветвах го да говори кратко и ясно, защото не иска да си губи времето с празни приказки, а трябва да работи за благото на избирателите си. Повярвайте ми, писането на подобни речи е рутинна работа. Мога да ви кажа всичко това сега, защото така или иначе утре вечер ще го прочетете във вестниците.

Ноа много пъти беше провеждал подобни разговори с хора, с които току-що се беше запознал, затова знаеше какъв въпрос ще последва. Беше отговарял на този въпрос по време на десетки коктейли и на стотици срещи, затова думите му идваха от само себе си и той ги изговаряше без никаква тревога. Проблемът беше в това, че макар въпросът да звучеше по същия начин, Бевърли Емерсън вложи в него чувство, каквото никой не бе влагал до този момент.

— Понякога това не те ли тревожи, Ноа?

В думите ѝ нямаше присмех или удивление, нито високомерна морална оценка. Не съдържаха дори намек за съвет как човек би могъл да превъзмогне угризенията на съвестта си, ако се занимава с такава противоречива материя. Вместо това във въпроса ѝ се долавяше искрено съчувствие, като че ли отлично разбираше какво точна става в

душата му. Ноа нямаше друг избор, освен да отговори напълно откровено:

— Имате предвид дали се тревожа, ако допусна грешката сериозно да се замисля върху въпроса? Да, тогава наистина се тревожа. Колата беше спряла пред хотела и чакаше.

— Е, тук слизам — каза г-жа Емерсън.

Шофьорът отвори вратата, Бевърли прегърна дъщеря си, пожела й лека нощ, наведе се напред и потупа Ноа по коляното.

— Беше страхотно преживяване, приятелю. Надявам се да се видим отново съвсем скоро.

— Лека нощ — каза Ноа и вдигна бутилката си с безалкохолна напитка. — Нека си пожелаем следващата ни среща да бъде доста спокойна.

Моли проследи с поглед майка си, докато тя изчезна във фойето на хотела. Колата потегли отново, шофьорът караше съвсем бавно, изчаквайки да му кажат накъде да кара. Изглежда, често е бил инструктиран, че в подобни случаи трябва да продължи да се движи до следващото нареждане.

— Много си мълчалива — обади се Ноа.

— Прав си.

Между двамата имаше една подвижна облегалка за ръце, която Моли отмести встрани.

— В колата има ли музика? — попита тя.

— Разбира се.

Ноа докосна сензорния екран близо до вратата и тъй като нямаше представа каква музика предпочита тя, избра нещо на случаен принцип.

— Днес е дваисет и осмият ми рожден ден — каза той. — Всъщност беше вчера.

— Честит рожден ден!

— Благодаря. Когато духнах свещичката върху сладкиша, си пожелах да прекараме вечерта заедно.

— Може би е трябвало да го уточниш малко повече — засмя се тя.

— Права си. Трябваше да си кажа, че не искам да сме заедно в затвора.

Започна някаква песен — само нежен чувствен глас и звукът на китара.

— Ноа?

— Да.

— Искам да ти се извиня.

— За какво?

— Струва ми се, че сгреших в преценката си за теб.

— Може да се окаже, че не си сгрешила.

В следващите няколко минути тя седеше вперила поглед навън. На бузата ѝ, в резултат на сбиването в кръчмата, се беше появила синина, но това по никакъв начин не намаляваше очарованието на профила ѝ.

— Къде отиваме? — попита тя.

— Никъде. Искаш ли да те закарам вкъщи?

Тя поклати глава.

— Гладна съм.

— Не казвай нищо повече — нареди Ноа и се свърза с шофьора. — Еди, би ли ни закарал в „Ейми Рут“ на ъгъла на „Стотна“ и „Шестнайсета“ улица? И, моля те, обади им се, че идваме. Сигурно още не са отворили. Кажете на Робърт да ни пригответи две порции „Ал Шарптън“ и да ни ги донесе в колата.

През стъклената преграда забеляза как шофьорът кимна и веднага набра номера.

— Какво е „Ал Шарптън“? — попита Моли.

— Пържено пиле и гофрети. Ти не си ли южнячка?

— Да — кимна тя, — но Югът е доста по-голям, отколкото вие нийоркчаните си представяте. Никога не съм чувала за пиле с гофрети.

— Тогава се готви за приятна изненада.

Докато пътуваха към ресторанта, тя му разказа някои неща за живота си. Когато била малка, семейството ѝ доста се е местило, защото баща ѝ работил като техник за фирмата „Прат и Уитни“ в различни градове на страната. Накрая живеели близо до военновъздушната база „Арнолд“ в покрайнините на Манчестър, щата Тенеси. Баща ѝ починал при злополука по време на тестове и те останали да живеят там. Майка ѝ отново приела моминското си име и преди няколко години основала патриотичната група „Фаундърс Кийпърс“, към която и двете принадлежали в момента.

— Ти на колко години беше, когато баща ти почина? — попита Ноа.

— На девет.

Той въздъхна и поклати глава:

— Аз бях на десет, когато мама умря.

— Съжалявам.

— Хайде да сменим темата. Попитай, каквото ти дойде наум.

— Добре. Кой от хората, които си срещал лично, те е впечатлил най-много?

Ноа не се поколеба дори за миг:

— Бил Клинтън. Това беше лесно.

— Наистина?

— Като оставим политиката му настрана, никога не съм срещал човек с такава огромна харизма. По-рано тази вечер с теб си говорихме за лъжата — той е човек, който може да лъже едновременно за двама души взаимно свързани неща, да импровизира в движение и да те накара да вярваш на всяка негова дума, въпреки че разполагаш с цял куп доказателства за обратното. Жена му е може би още по-умна от него, но тя изобщо не умее да се измъква от неудобни ситуации, а Гор е направо безпомощен, ако му вземеш листчетата, от които чете. Но не и Клинтън. Той е като онези жонгльори в цирка, които въртят чинии на дълги прътове. Изглежда, сякаш постига всичко без никакво усилие. А мацките го гледат просто като хипнотизирани.

— На мен никога не ми се е струвал особено привлекателен.

— Съвсем различно е, когато е на живо до теб и когато го гледаш по телевизията. Я си представи, че седи на мястото, на което аз седя в момента. Сигурен съм, че няма да можеш да откъснеш очи от него. При това не е необходимо той да направи нещо специално. Можеш цял час да го слушаш как ти чете телефонния указател и да си представяш, че е произведение на Оскар Уайлд. Клинтън може да ти разказва приказка и когато стигне до момента, в който Рапунцел спуска дългата си коса от кулата, да осъзнаеш, че си се съблякла съвсем гола.

— Сигурно е вярно, щом така казваш.

— Освен това е един от най-безскрупулните типове, които някога са се раждали на тази земя и сигурно ще минат много години, преди да се появи някой друг, подобен на него — при тези думи той хвърли бегъл поглед през прозореца. — А ти?

— Ами...

— Кой е човекът, когото най-много уважаваш?

— Ами... — Моли се замисли за момент. — Сигурно е майка ми. Аз не се движа във висшите кръгове като теб, но изключително много уважавам честността и почтеността — тя отпи от бутилката с безалкохолно, облегна се назад и я остави на масичката. — Като стана дума за родители, баща ти е изключително интересна личност.

— Да, така е.

— Разкажи ми нещо повече за него.

— Чакай да си помисля откъде да започна... Малко хора знаят, че като студент е спечелил стипендията „Родос“. Следвал е антропология в Оксфорд, когато се е запознал с един човек на име Едуард Бернайс. Важно е да се отбележи, че Бернайс е бил племенник на Зигмунд Фройд и много се е възхищавал от него. Та, господин Бернайс се е нуждаел от млади, умни и талантиливи хора като баща ми, които да дадат тласък на индустрията, която бил създал преди десетина години.

— Имаш предвид връзки с обществеността ли?

— Точно така. Бернайс влязъл в големия бизнес след като помогнал на президента Удроу Уилсън да убеди общественото мнение и да вкара САЩ в Първата световна война. Първият голям проект, в който баща ми е участвал, е била огромна пропагандна кампания за Хауърд Хънт и ЦРУ, както и за „Юнайтед Фрут Къмпъни“, които действали заедно, за да свалят от власт президента на Гватемала през 1954 година.

— Не може да е вярно!

— Вярно е. Останалото е история в буквалния смисъл на думата.

Тя се намръщи:

— В моите представи военният преврат е свързан с войски и танкове по улиците, а не с някакви си брошури и постери.

— Не, не. В политиката и войната нещата не са толкова прости. Всичко винаги се е свеждало до социалната психология. Помисли си само за ролята, която пиарът изигра през 2003 година, за да накара американския народ да подкрепи войната в Ирак. Тогава „Рендон Груп“ във Вашингтон свърши тази работа, а не нашата компания, но всички ние работим по един и същи начин. Не заемаме ничия страна, освен ако не ни плащат за това. Ако някой дойде при нас и ни каже, че иска да му осигурим подкрепа на общественото мнение, за да започне

война, ние не си задаваме въпроса дали е прав, или не, също както онези, които рекламират „Макдоналдс“ не си задават въпроса дали клиентът им наистина е по-добър от „Бъргър Кинг“. Само че в нашия случай не става въпрос само за думи и картинки, това би направило нещата далеч по-лесни. „Връзки с обществеността“ на практика означава научно изграждане на консенсус.

— Не те разбирам.

— Да вземем например изкуствено създадения преврат в Гватемала. Ние намерихме начин да свалим от власт един демократично избран президент, който беше популярен сред народа си, но възнамеряваше да отнеме земята от „Юнайтед Фрут“ и да я върне на хората. Затова първо трябваше да демонизираме образа му и след това да го свалим от власт. Ако една нощ просто бяхме изкарали войските на улицата, народът щеше да се противопостави и да въстане, а ние не искахме това. Хората трябва да бъдат спокойни, затова първо обработваме съзнанието им. Да вземем за пример нашата собствена страна. В Америка осемдесет милиона граждани притежават оръжие и никога не можеш да спечелиш, ако открито им се противопоставиш. Не можеш да отнемеш свободата на един буден, просветен народ, той сам трябва да се откаже от нея. Така че войската идва последна и ако специалистите по връзки с обществеността са си свършили добре работата, в обществото не настъпват почти никакви трусове. Докато дойде време танковете да излязат на улиците, хората вече са готови да ги посрещнат с цветя. Знаеш какво се казва за „ума и сърцето“^[1]. Хората с готовност се оставят да бъдат обискирани, отказват се от всичките си граждански права и въобще не се сещат за изчезналите си съседи. Знаеш ли, че една от настолните книги на Йозеф Гьобелс е била книгата на Едуард Бернайс и едва ли е необходимо да ти обяснявам колко умело нацистите са използвали пропагандата. Сега разбирам, че това е отвратителен пример за подкрепа на пиара.

— Радвам се да чуя това.

— ... но още от самото начало хората от този бизнес, както и приятелите им от управляващите кръгове, са гледали на себе си като на новите създатели на обществото. Наистина, гледали са на себе си като на пастири, а простият народ за тях е бил безпомощно стадо. Според Бернайс елитът на обществото е бил длъжен да използва всички средства и да манипулира обикновените хора така, че да вземат

правилното решение, което те ни биха могли да направят без чужда помощ. Според него страната ни, както и целият свят, трябва да се превърнат в една огромна, щедра държава — майка, при която всички решения, засягащи нещастния сив живот на масите, им се подават наготово. На хората трябва да им се каже как да гласуват, какво да ядат, какво да обичат и мразят, какво да си мислят и кога да си го мислят. И, Бог да ни е на помощ, баща ми е взел уроците му присърце и ги е доразвил. Върши работата си по-добре от всеки друг, занимаващ се с този бизнес.

В този момент Ноа усети, че говори от доста дълго време, и забеляза, че Моли го гледа мрачно и отчаяно. Приличаше на хлапе, което току-що е разбрало какво се случва с малките кученца, които никой не иска да прибере у дома си.

— Май всичките тези приказки ти развалиха настроението? — попита той.

— Така е.

— Добре. Повече никакви сериозни разговори.

Колата спря пред ресторанта, прозорецът се отвори и един широко усмихнат мъж с бяла престилка се приближи, носейки табла, от която се издигаше пара.

— Добро утро, господин Гарднър.

— Добро утро, Робърт. Извинявай, ако съм те вдигнал от леглото.

— Няма нищо, с удоволствие ще включа ранното ставане в сметката ви.

— Знам, че ще го направиш. Робърт, да ти представя Моли. За първи път излизаме заедно и затова исках да я впечатля.

Готвачът им подаде покритите съдове, гарафата и увитите в салфетки прибори.

— Е, Моли, ако не друго, приятелят ти поне проявява отличен вкус.

Двамата се хранеха и почти не разговаряха, докато колата се движеше първо на юг, а след това отново на изток. Пилето и гофретите бяха наистина впечатляващи и Моли похапна добре.

— Разкажи ми нещо за майка си — помоли тя.

— Срещнали са се с баща ми през 1978 година и, честно казано, никога не съм виждал хора, които да са толкова различни един от друг.

А, сетих се нещо интересно, майка ми се появява в документалния филм за фестивала „Удсток“.

— В коя част?

Той махна с ръка:

— Не знам точно. Не мога да се накарам да го изгледам внимателно. Там тя се натиска с някакъв тип с дълга коса и ми се струва, че в един момент се разголва пред камерата.

— Струва ти се? Аз отлично бих си спомнила, ако има такова нещо.

— Виж, очевидно съзнанието ми го блокира. Все пак става въпрос за майка ми, нали така? Както и да е, години по-късно, в края на седемдесетте, тя все още имала каузи, за които се е борила, но като че ли най-вече се е наслаждавала на живота. Разбираш какво искам да ти кажа, нали? Не е имала големи амбиции. Живеела в малко апартаментче на север от Ню Йорк, а едно лято работила като сервитьорка в близкия курорт. Баща ми, или по-точно мъжът, който щял да ми стане баща, притежавал огромно имение на брега на езерото, близо до курорта. Между другото имението все още е негово. Една вечер я видял в ресторанта, поканил я да излязат и така станали нещата. Била шеметна любовна история. И така тя станала четвъртата или петата му съпруга, не съм много сигурен. Но след смъртта ѝ той никога повече не се ожени.

— Значи всички сте живеели там заедно?

— О, не, за бога! Тя не искаше да се премести да живее в Ню Йорк, а той, разбира се, не можеше да остане в малкото градче, така че почти не се виждахме, освен по празниците. Не бяхме обикновено традиционно семейство, по дяволите. До шестата си година аз дори си мислех, че ми е дядо. Той е много по-възрастен от нея — замълча за малко, бяха му необходими доста усилия, за да се откъсне от спомените си. — Както и да е, тя почина от рак на белия дроб и тъй като баща ми не знаеше какво да прави с мен, ме взе при себе си.

В продължение на няколко минути в колата цареше пълна тишина.

— Хей — тя лекичко го тупна по рамото и го погледна право в очите, — имаш ли нещо против да седна до теб?

— Не, заповядай.

Макар и широки, седалките бяха за един човек, но тя премести чиниите и без всякакво притеснение се настани в скута му. Прегърна го с едната си ръка, постави другата на гърдите му и положи глава на рамото му.

— Мисля, че ще ми хареса да стоя така.

— Това изненадва ли те?

— Май да.

Той внимателно я обгърна с ръце, страхувайки се да не развали магията на момента, но това не се случи. Тя докосна ръката му и се притисна по-близо до него.

— Мисля, че и на мен ми харесва да си стоим така — каза той. — Но да те предупредя отсега, ако сваля всички защитни маски и ти ме нараниш, нали видя какво се случи с онези мутри тази вечер?

— Тогава ще ме цапнеш с всичка сила, така ли? — засмя се тя.

— Не се съмнявай.

Колата продължаваше да се движи. Разговорът вървеше лесно, обсъждаха различни неща, често сменяха темите. Когато стигнаха до „Деветдесета“ улица, шофьорът сви и след като набързо успя да убеди конния полицай да ги пусне, навлезе в „Сентръл Парк“. Беше абсолютно забранено моторни превозни средства да се движат в парка по това време на деня, но на такава кола трудно можеше да се откаже особено когато не знаеш кой пътува на задната седалка. Движеха се съвсем бавно, не само за да не пречат на хората, излезли да потичат и да разходят кучетата си. Никога изгревът на слънцето и паркът не бяха изглеждали толкова прекрасни и те не бързаха да си тръгнат.

— Ноа?

— Да.

Тя се протегна сънливо и се притисна още по-силно към него. След това въздъхна и го погледна право в очите:

— Ще ме заведеш ли къщи?

— Разбира се. Къде каза, че живееш, някъде към „Томпкинс скуеър парк“ ли?

— Не, искам да ме заведеш в твоята къща.

— Така ли? — Ноа примигна учудено. — Добре.

— След всичко, което се случи тази нощ, никак не ми се иска да остана сама.

— Разбирам те.

— Не ме разбирай погрешно, в предложението ми няма никакъв сексуален намек.

— Не е необходимо дори да го споменаваш. Такова нещо изобщо не ми мина през ума.

— Наистина ли?

— Не, всъщност, не е истина, но всичко е наред. Добре, ела да преспиш у дома без всякакви сексуални намеци. Имам стая за гости.

Ноа се свърза с шофьора и му нареди да ги закара в дома му.

— Чувствам се малко неудобно да ти го кажа — продължи Моли, — но просто трябва да знаеш, че не преспивам с човек, с когото току-що съм се запознала.

— Не преспиваш в сексуалния смисъл на думата ли?

— Точно така. Просто исках да бъда честна с теб. Това не е в характера ми.

— Разбрах.

— Не че никога не съм го правила. Или че не ми се иска да го направя — тя оправи обърнатата яка на ризата му и сложи глава на гърдите му. — Просто в живота си съм допускала грешки и съм твърдо решена да не ги повтарям отново.

— Стига, достатъчно говорихме по въпроса. Нямах представа какво пропускаш, но щом така искаш — добре.

---

[1] Военна стратегия, при която войската оказва помощ на цивилното население, а то започва да ѝ оказва подкрепа — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

Слязоха на ъгъла и докато Ноа разписваше документите на шофьора, забеляза, че Моли стои на тротоара и се оглежда така, сякаш току-що е пристигнала с последния автобус от далечната провинция и не може да повярва, че наистина се намира пред елегантните здания в богаташкия квартал.

— Тук ли живееш? — попита тя и посочи една от сградите.

— Не. Не виждаш ли знамената? Това е френското посолство — обясни той, хвана я за ръка и я поведе към следващата пряка. — Надолу по тази улица се намира музеят за изящно изкуство „Метрополитен“. Някой ден, ако искаш, ще се разходим из него и ще видиш колко е впечатляващ — след това я накара да се завърти и ѝ показа огромната сграда от тъмно стъкло зад гърба им. — Аз живея ей там горе на двайсет и третия етаж.

Влязоха вътре, преминаха през богато украсеното фоайе и стигнаха до асансьорите. Вратата на кабината тъкмо се затваряше, когато една ръка се протегна и я спря. Тя отново се отвори и пред тях застана слаб, висок мъж на около петдесет години, облечен в син анцуг. Беше зачервен от сутрешния крос, имаше черна оредяваща коса и яркосини очи. Натисна бутона на етажа си и плъзна поглед по Моли, която с мъка се престори, че не го забелязва. Когато асансьорът спря на етажа му и вратите се отвориха, той погледна към Ноа и едва забележимо му кимна, преди да излезе. Това беше жест на одобрение, направен от ценител на женската красота.

Вратите се затвориха и двамата отново останаха сами.

— Наистина ли беше той? — попита Моли.

— Това е Елиът Спицър.

— Губернаторът на Ню Йорк.

— Бившият губернатор. И вероятно сама забеляза, че както го описват по вестниците, е истински женкар.

— Забелязах.

— Хората по високите етажи на властта са доста палави. Всеки от тях си има по някаква слабост.

— Тук ли живее?

— Не само живее тук. Апартаментът, в който ще преспиш тази нощ, струва пет милиона долара и принадлежи на баща ми. А бащата на Спицър притежава цялата сграда.

— Божичко!

— Така е.

— Той нали подаде оставка? — попита Моли. — Защо го направи?

— Накратко казано, бил е подслушан, когато си е поръчал по служебния телефон проститутка, която за един ден печели повече, отколкото целят отдел, в който работиш ти, за година.

— Господи! Бързо се е сгромолясал от поста си.

— Не се притеснявай, съвсем скоро отново ще се върне в политиката. Хората имат твърде къса памет и както казах и в кръчмата, онези на върха на обществото принадлежат към един и същи клуб.

— А ние не принадлежим към него — продължи Моли. — Поне аз.

Чу се извъняването на камбанка, вратите на асансьора се отвориха и те се озоваха в елегантното фойе пред апартамента му.

— Може би засега наистина е така — отвърна Ноа, — но не трябва да се отказваш, преди поне да си опитала.

В момента, в който Ноа отключи вратата и влязоха вътре, Моли се впусна да разглежда апартамента. Като дете, попаднало в магазин за играчки, тя тичаше от стая в стая и се възхищаваше на прекрасната панорама, която се разкриваше през огромните прозорци.

— Колко голямо е това нещо? — долетя гласът ѝ отнякъде.

— Заема само половината етаж. Ако си толкова впечатлена от този апартамент, не знам какво ще направиш, ако видиш мезонета.

— Каж ми отново колко струва.

— Пет милиона долара, плюс около шейсет хиляди на година за поддръжка.

Тя се появи от стаята за гости и посочи зад гърба си:

— Банята за гости е по-голяма от спалнята ми вкъщи.

— Като стана дума за баня, мисля да си взема един душ и да си лягам. Имам чувството, че още воня на затвор.

— Така е, и аз имам същото чувство.

— Хайде, тогава. В банята ще откриеш всичко, от което имаш нужда. След това порови из чекмеджетата и си намери нещо, с което да спиш.

— Добре — усмихна се тя и той осъзна, че през цялото време беше очаквал точно този миг.

— Добре — повтори той. — Знам, че е седем и половина сутринта, но все пак лека нощ.

След като се изкъпа и си облече пижамата, Ноа спусна щорите на прозорците, избра един роман от книгите, струпани върху нощната му масичка, легна в леглото и се зачете на светлината на нощната лампа с надеждата, че така ще заспи по-бързо.

Беше стигнал до средата на втора глава, когато откъм хола дочу слаб шум, поизправи се, погледна натам и видя Моли да наднича през вратата.

— Пак съм аз — каза тя.

— Здравсти — той остави книгата настрана, без да я затваря.

— Използвах телефона ти. Надявам се, че не възразяваш.

— Няма проблем. Чувствай се като у дома си.

— Обадох се, за да разбера какво е станало с Дани. Спомняш ли си го? Дани Бейли от кръчмата.

— Да. Споменът не е много приятен, но да, помня го.

— Никой не го е виждал сред нахлуването на полицията, а и не е бил с останалите в полицейския участък. Позвъних, за да разбера дали някой знае нещо за него.

— Предполагам, че никой нищо не знае.

Тя кимна.

— Убеден съм, че ще се появи отнякъде — заяви Ноа. — Достатъчно голям е, може сам да се грижи за себе си. Хайде, върви да си почиваш. По-късно пак ще се обадиш.

— Добре — съгласи се Моли, но продължи да стои до вратата.

— Имаш ли нужда от нещо? Още едно одеяло?

— Мога ли да дойда при теб?

— Разбира се — отвърна той и тя веднага се вмъкна в стаята.

— А, виждам, че си открила фланелката, с която играех лакрос. От десет години я търся.

— В училище лакрос ли си тренирал?

Избелялата фланелка, естествено, беше прекалено голяма за нея и тя я беше събрала отпред и вързала на кръста си. Погледът му веднага беше привлечен от голия ѝ кръст, който се показваше над чифт негови стари тъмносини боксерки.

— По-често стоях на резервната скамейка — отвърна той.

Косата ѝ беше спусната, мокра, лъскава и къдрава. Тя нежно докосваше рамената ѝ, докато Моли се приближаваше към него.

— Странно, но тази фланелка изглежда много по-добре, отколкото си спомням.

Моли стигна до огромното му легло, покатери се в единия край, пропъзля на четири крака до него, след това с дълбока въздишка се отпусна на възглавницата му.

— Какво четеш? — попита тя.

Той ѝ показа заглавието на книгата и след това я остави настрана.

— Мислех, че ще спиш в другата стая.

— Имаш ли нещо против да остана тук?

— Ни най-малко. Само дето ми напомня на онзи случай, когато леля Бет ме заведе в сладкарницата, но не ми позволи да си поръчам нищо сладко. И тогава нямах нищо против.

— Ако искаш, ще си тръгна веднага.

— Не, остани. Само се пошегувах. Обаче, моля те, постарай се да не се държиш секси.

— Благодаря.

При тези думи тя прокара ръка през косата си, протегна се, вмъкна се под завивките, обърна се на една страна, прехвърли ръката си през него и той усети хладната копринена кожа на краката ѝ, допрени до неговите.

— Ето, виждаш ли? — обади се Ноа. — Точно това те помолих да не правиш.

— Само се намествам по-удобно — отвърна тя сънено и потрепери. — Студено ми е на краката.

— Добре, щом така искаш. Но нека те предупредя отсега, ти определи правилата, а в момента си играеш с огъня. Не забравяй, че и аз си имам свои правила и правило номер едно гласи — не дразни лъва!

— Ще бъда добро момиче — тя го хвана за яката на пижамата, придърпа се бавно към него, сякаш беше останала съвсем без сили след дългия изтощителен ден, целуна го леко по бузата и прошепна — Лека нощ.

— Лека нощ, Моли.

Ноа взе отново книгата и се опита да продължи да чете от мястото, докъдето беше стигнал, но след като осъзна, че препрочита един и същи параграф поне двайсет пъти, се отказа и я остави настрана. В защита на автора ѝ трябва да кажем, че никаква измислена история не бе в състояние да задържи вниманието му след странните събития, които му се бяха случили през деня, нито да отвлече мислите му от прекрасното странно създание, което лежеше сгушено до него. Ноа изпитваше огромно удовлетворение само да слуша равномерното ѝ дишане и да наблюдава как потъва в дълбок, спокоен сън. След малко и той изпадна в същото състояние, като засънува още преди напълно да се е отдал на съня.

ВТОРА ЧАСТ

„Аргументът, че двете партии трябва да представляват две противоположни политически идеи, е абсолютно глупав. Точно обратното, двете партии трябва да бъдат почти еднакви, така че американските избиратели да могат при всеки следващи избори да се отърват от мошениците, без това да води до радикални промени в провежданата политика. Така на всеки четири години, ако е необходимо, едната партия може да бъде заменена с другата, която да бъде нещо ново и различно, но в същото време още по-енергично да продължи да следва почти същата политическа линия.“

Професор Карол
Куигли, автор на „Трагедия
и надежда“

„Волята на обществото не може да бъде приемана за даденост, тя трябва да бъде създавана.“

Хърбърт Кроули,
автор на „Обещание за
американски начин на
живот“

ГЛАВА 16

Стюарт Кърнс затвори черното калъфче с документите си, след като се убеди, че сержантът зад бюрото ги е разгледал внимателно. Лицето на мъжа остана абсолютно безизразно, но когато най-накрая вдигна очи, от погледа му стана ясно, че е разбрал за какво става въпрос.

Кърнс му подаде голям кафяв плик, в който се намираха разрешителното да проведе разпит и заповедта за освобождаването на затворника при определени условия. Мъжът прие документите с рязко движение и внимателно ги подреди при останалите, за да изчакат реда си. След това безмълвно направи знак с глава към агент Кърнс. Агентът измина разстоянието до малкия съседен кабинет и седна да чака, както всички останали.

Кърнс си помисли, че това беше още една от привилегиите, които значката даваше. Цивилните граждани трябваше да отидат първо в отдела за моторни превозни средства, за да бъдат обслужени по този любезен начин.

Всъщност това беше демонстрация на власт, съвсем нищожна власт наистина, но неизбежно присъстваща при всяка бюрократична процедура. Дори и най-ниските чиновници си придаваха важност и не пропусаха възможността да покажат на останалите къде им е мястото. В този случай служителят на ФБР бе принуден да прояви любезност при вида на значката, на която беше изписано „Полицейско управление на Ню Йорк“.

Вече много по-малко се дразнеше, когато при изпълнение на служебните си задължения често се сблъскваше с подобно масивно-агресивно поведение. След като трийсет и една години бе блъскал глава в стената на правоохранителната система, нямаше защо да се учудва, ако един ден установеше, че мозъкът му се е превърнал в пихтия, а стената все още си стои на мястото. Не можеш непрекъснато да си затваряш очите за случващото се около теб. Първата му съпруга, застанала на прага, за да си тръгне завинаги, го беше казала най-добре: *Не става въпрос за другите хора, за шефа ти, за враговете ти или за*

хляпето от супермаркета. Става въпрос за теб самия. Ти получи точно това, което искаше, Стюарт.

Благодаря ти още веднъж, слънчице, за подкрепата, която ми оказваш. Ти беше най-доброто нещо, което ми се случи в живота. Съпруга номер две дори не остави бележка, когато си замина.

Малкото помещение, в което го пратиха да изчака, беше чисто, но задушно. Нямахше нито един прозорец. Голите стени бяха боядисани в мрачен нюанс на бежовото, а мебелите бяха стари, зацапани и очевидно събрани откъде ли не. Надрасканото дървено бюро спокойно можеше да е същото, на което авторът на „Моби Дик“, Херман Мелвил, е писал, когато е бил затворен тук по време на Гражданската война. Каквито и удобства да предлагаше на посетителите огромната сграда на предварителния арест на Манхатън, тази стая сигурно беше една от най-непривлекателните.

На бюрото беше поставена рамка, в която все още стоеше жълтеникавата семейна снимка, купена от магазина. От портрета на задружното селско семейство го гледаше отражението на преждевременно остарял мъж, с посивяла коса и масивна челюст. Колко бързо минават годините!

Сержантът от приемната почука на вратата, влезе и му подаде копията от необходимите документи, всички подписани и парафирани.

— В момента извеждат вашия човек — каза той. — Ще бъде тук след минута.

— Чудесно.

— Трябваше да ми кажете — добави сержантът, изведнъж станал изключително любезен.

Стюарт Кърнс намести очилата си, но не вдигна поглед от документите, които преглеждаше.

— Вие също можехте да попитате — отвърна той.

При тези думи сержантът усети, че е отпратен, и побърза да напусне стаята.

Промяната в отношението на сержанта без съмнение се дължеше на това, че бе разбрал кой е възложил задачата на Кърнс. На ченге като него, което по цял ден се занимава с бумащина, можеше да му достави удоволствие съвсем съзнателно да остави един федерален агент да виси и да чака половин ден, но когато заповедта идва директно от щаб квартирата на Обединените сили за борба с тероризма във Вашингтон,

никой в неговата позиция не иска да се окаже, че е бил спянка във войната срещу терора.

Кърнс погледна часовника си. Седем и половина и ако можеше да се съди по шума отвън, обитателите на Гробницата вече се разбуждаха.

Шумът на подобни места е съвсем специфичен. Ако се намираш между обитателите, то той е заглушен от врявата, която хората около теб вдигат. Но отдалече всички тревожни гласове се сливат в един общ шум, който напомня на зловец вятър — кънтящ, непрестанен вой, който се носи откъм килиите в определени часове на денонощието.

Докато чакаше, Кърнс извади от куфарчето си една голяма папка и я отвори на бюрото пред себе си. Това беше съкратената версия на досието на младия човек, с което ФБР разполагаше и с когото агентът щеше да се срещне след малко. Бяха го уверили, че мъжът по никакъв начин няма да се окаже костелив орех, особено тази сутрин, след като специално е бил изпратен да прекара тежка нощ в килията на най-закоравелите рецидивисти. При повечко късмет двамата бързо щяха да сключат сделка, без да си губят времето в излишни преговори.

Папката се оказа необикновено дебела за човек, който никога не е бил арестуван за нещо по-сериозно от притежание на незначително количество наркотици — предимно кокаин, както и малко синтетична дрога, а преди години в него е бил открит чувал за боклук, пълен с първокачествена марихуана. Тогава поискал споразумение с прокурора и бил освободен, след като свидетелствал срещу съучастниците си. Този факт си заслужаваше да се отбележи специално.

Когато бил двайсет и няколко годишен, направил неуспешен опит за самоубийство, който по-скоро е бил вик за помощ, отколкото желание да сложи край на живота си. Но през деветдесетте години, когато излежавал девет-десет дневна присъда в щатския затвор в Луизиана, последвал нов опит, този път много по-сериозен. Страницата, на която се съобщаваше това, беше маркирана, както и психиатричната му експертиза от онова време.

Имаше също така и дребни данъчни измами, както и други нарушения на закона още от времето, когато е бил тийнейджър. Последните данни бяха от по-ново време и бяха събрани в резултат на разрешение от прокурора да се наблюдава домът и работното му място. Освен това в папката имаше записи от едно шоу, към което властите

проявяваха интерес. То се излъчваше по някакво непрофесионално радио. Имаше и списък на видеоматериали, които се разпространяваха по интернет от група, наричаща себе си „Патриот“. Когато за пръв път поиска разрешение за подслушване на телефона му, обвинението беше отбелязано като „подстрекателство към неподчинение / контра тероризъм“. Но последното официално разрешение беше дадено от три сътрудничащи си институции, чиито съкращения бяха отбелязани в полето — ДС-ОСБТ, НМ-РГБВТ, НМ-РГКОМП.

Обединени сили за борба с тероризма, Работна група за борба с вътрешния тероризъм и Работна група за контрол на оръжията за масово поразяване. Офисите на последните две се намираха в Ню Мексико.

Ако се съдеше по съдържанието на папката и, което беше далеч по-важно, съдейки по собствения си дългогодишен опит в тази област, Стюарт Кърнс заключи, че властите никога не са се притеснявали сериозно от дейността на този млад мъж. Като че ли преди много години е било взето решение да го заловят и обвинят в нещо, но не са били много сигурни в какво. Той никога не е представлявал истинска заплаха, просто е приказвал много и това е създавало известни проблеми. Но както е известно, и по-странни неща са се случвали на този свят.

В наши времена защитниците на гражданските права все повече губят битката между националната сигурност и личните свободи. Това се случва постепенно, а и всеки път, когато сме отстъпвали от гражданските си права и свободи, ни се е струвало, че го правим в името на сигурността си. С времето обаче бяха настъпили сериозни промени. Днес дори и най-либералните политици открито поддържат идеята за превантивно задържане на хора, заподозрени в тероризъм, за неопределено време без съд и присъда, за провинения, които в някои случаи никога не са извършили.

В миналото, когато нещата са били по-прости, презумпцията за невинност е била доктрина, достойна за уважение, макар че трябва да признаем, че невинаги се е прилагала на практика. Днес тя е по-скоро идеал, към който се стремим, отколкото основополагащ принцип в американското правораздаване. През последните години все по-уплашеното общество с готовност приема, особено когато става въпрос за определени групировки и провинения, подмяната на този

основен принцип с друг, а именно: *Арестувай ги и при най-малко съмнение.*

Към папката имаше прикрепена снимка на мъжа, направена предишната вечер по време на някакво събиране на крайнодесни екстремисти. Тогава той влязъл в открит конфликт с полицията и вследствие на това Стюарт беше получил среднощно телефонно обаждане, при което му бе съобщено, че е възможно да са попаднали на важна липсваща част от пъзела. Имаше вероятност мъжът да изрази готовност да помогне на страната си, но ако това не се окажеше вярно, то тогава не им оставаше нищо друго, освен да го принудят да направи всичко възможно да помогне на самия себе си.

Към вратата се приближиха трима надзиратели, които водеха със себе си един затворник в твърде окаяно състояние. Той едва се държеше на краката си или вследствие на силна преумора, или поради побоя, нанесен от съкилийниците му през нощта.

Надзирателите го вкараха в стаята, настаниха го да седне срещу бюрото, закопчаха го с белезници за стола, оставиха един найлонов плик с вещите му до него и след като новият му настойник кимна и подписа документите, излязоха, без да продумат и дума.

Главата на мъжа висеше надолу, брадичката му опираше в гърдите. Ако страничните облегалки на стола не го подпиреха, сигурно щеше да се стовари на пода.

— Ти ли си Даниел Карол Бейли?

Когато чу името си, той се стресна, сякаш се събуждаше от някакъв кошмар. Понечи да раздвижи ръце, но белезниците не му позволиха. Примигна и сви рамене, като че ли очакваше някой отново да го срита в главата. Изглеждаше твърде зле, но ако го почистеха и пооправеха малко, сигурно щеше да може да пътува и така щяха да се вместят в графика. Ако основният му проблем бяха не толкова синините и нараняванията, а преумората и недоспиването, то тогава всичко беше наред, можеше да си отспи и в самолета.

— Ти ли си адвокатът ми? — попита Бейли.

Гласът му беше слаб, думите му едва се разбираха. Устните му бяха подути, погледът му трудно се фокусираше, едното му ухо беше раздрано, очевидно някой бе откраднал обичата му или го беше ухапал. Преди да го доведат, някой се беше погрижил за него и доста нескопосано бе почистил кръвта, засъхнала около носа и устата му, но

трябваше първо да го заведат на истински лекар, ако искаха да го закарат на летището.

— Не, не съм адвокатът ти.

— Искам да се обадя по телефона, имам право да се обадя по телефона...

— Сега, ако искаш, можеш да се обадиш и да извикаш адвоката си. Имаш това право. Но трябва да те предупредя какво ще последва, ако го направиш. Имам информация от възможно най-високото място. Като се има предвид досието ти, повдигнатите обвинения от миналата нощ и най-вече — при тези думи Кърнс посочи папката пред себе си — данните от провежданото в момента федерално разследване, дори и с най-добрия адвокат ще ти дадат петнайсет-двайсет години в много по-гаден затвор от този. Това са фактите. Но нещата могат да се случат и по друг начин, Дани.

Задържаният като че ли бавно започваше да идва на себе си и да разбира какво се случва в момента.

— Кой си ти?

Стюарт Кърнс му показва служебната си карта, след това я извади от калъфчето и я постави на ръба на бюрото.

— Ще ти кажа само няколко думи, но съм сигурен, че те много ще ти харесат — заговори той. — Аз съм представител на властта и съм тук, за да ти помогна.

ГЛАВА 17

По вътрешната уредба на самолета прозвуча съобщението, че в момента се движат на височина 13 000 метра, и в същия момент се чу слаб звук и надписът „ПУШЕНЕТО ЗАБРАНЕНО“ изчезна.

Това беше мил жест от страна на втория пилот, който, като се имаше предвид големината на самолета и че в него пътуваха само двама души, можеше спокойно да се обърне и да ги информира за подробностите относно полета.

Стюарт Кърнс извади пакет „Дънхил“ от единия си джоб, запалка от другия, отпусна леко седалката си назад и запали цигара. Дръпна дълбоко, издиша малко бяло кръгче дим и го наблюдава, докато то се заизкачва към заобления таван на самолета.

— Какво правиш?

Дани Бейли се беше разбудил и гледаше запалената цигара с такова удивление, все едно пред очите му се извършваше банков обир.

— Пушенето все още е позволено по време на чартърни полети. Поне на този е така — каза Кърнс, протегна пакета към него и започна да го тръска, докато филтърът на една цигара се показва навън. — Хайде, запали си, не се притеснявай.

— Преди пет години ги отказах.

— За последен път ти предлагам. Не всеки ден ти се отдава възможност да нарушиш правилата — Бейли не реагира и Кърнс прибра пакета в джоба си. — Я ми кажи още веднъж на колко години си.

— На трийсет и четири.

— В годината, в която си роден, пушенето все още е било позволено по време на всички вътрешни полети. Можеш ли да си го представиш?

— Кажи пак как се казваш? — попита Бейли.

— Кърнс. Стюарт Кърнс.

— Точно така, специален агент Кърнс. Виж какво, Стюарт, много съм щастлив, че ме пуснаха от затвора, но нещо нямам чувството, че съм свободен.

— Съвсем прав си — кимна Кърнс.

— Така е. Не искам да те засегна, но не си прави труда да ми се правиш на приятел. Да се придържаме към служебните ни отношения. Сега си изпуши спокойно цигарата, а след това ми кажи какво, по дяволите, трябва да направя, за да мога най-после да си отида вкъщи.

Планът за действие въобще не беше сложен, а и не можеше да бъде другояче, когато успехът зависеше от поведението на информатор, подложен на натиск. При този вид тайни операции, ако има и най-малката възможност за провал, то провалът неминуемо настъпва. Колкото по-прост е планът, толкова по-добре. Това беше основното условие за успех.

Целта на операцията бяха редови членове на паравоенно движение, които имаха амбицията да израснат и да се превърнат в истинска ударна група на вътрешния тероризъм. В момента те търсеха финансиране, логистична подкрепа и оръжие. Ако всичко вървеше по план, в края на операцията всички щяха да се озоват в затвора.

Щяха да използват Дани Бейли и да го заведат лично на първата среща, като по този начин придадат достоверност на плана си. В общественото пространство той бе нещо като говорител ми движението „Патриот“. Казано с прости думи, присъствието на Бейли трябваше да легитимира появата на Стюарт Кърнс.

Самата операция щеше да бъде светкавична, но изискваше дълга и внимателна подготовка.

Преди няколко години компютърните специалисти към ФБР бяха създали сайта www.stuartkearns.com и бяха публикували в него следната история: бивш федерален агент е бил уволнен, когато се опитал да даде гласност на някои неудобни за държавата истини. След като няколко пъти бил заплашван с убийство, този агент се ядосал и решил да публикува в интернет всичко, което знаел. По този начин искал, от една страна, да защити себе си, а, от друга, да продължи борбата си срещу тъмните сили, чиято цел е да причинят глобален финансов колапс и след това да създадат правителство, управляващо целия свят.

Имената на тези глобални престъпници бяха подбрани измежду враговете на крайните леви и десни екстремисти, а именно ционистите, британското кралско семейство, Международният валутен фонд, Световната банка, семейство Ротшилд, семейство Рокфелер,

групата „Билдербърг“, масоните, Ватиканът и каквото още ви дойде наум. Групата беше голяма и разнородна, но точно това бе целта. Скоро след това стана ясно, че сайтът на Стюарт е между двайсетте най-посещавани подобни сайта и че там влизат всякакви откачалки със сходни идеи.

Още от началната страница ставаше ясно, че авторът не е привърженик на мирните действия. Високопарните речи, линковете, документите и форумите, които се публикуваха там, съвсем ясно показваха, че измисленият бивш федерален агент, преминал на страната на „Патриот“, вярва, че само чрез въоръжена борба, чрез истинска война, положението в Америка може да се оправи и страната да се върне към предишните си ценности.

Този сайт и провокативното му съдържание представляваха това, което на жаргона в интернет се нарича трол. Това е термин, взет от риболова — хвърляш въдицата зад лодката и напълно забравяш за нея. Тя се влачи отзад и все нещо, примамено от стръвта, се закача за нея.

При наличието на над 200 милиона сайта никой не си въобразяваше, че името на Стюарт Кърнс и невзрачният му сайт ще придобият особена популярност сред последователите на различните, често враждуващи помежду си, екстремистки групи. ФБР, както и други агенции, поддържаха хиляди такива сайтове — капани. Понякога в тях попадаше нещо интересно, но в повечето случаи нищо не се случваше.

Но един ден на въдицата се закачи риба и още от първото подръпване на кордата стана ясно, че уловът ще бъде голям.

В чат-рума на сайта се бе сформирала нова дискуссионна група, която наричаше себе си „Пряко действие“. Там се дискутираше подготовката за бомбения атентат в Оклахома сити, както и самият Тим Маквей, и атаката му срещу федералната сграда „Алфред П. Мъра“ през 1995 година. Обсъждаше се какво е било направено както трябва и какви са били грешките му, както и множество конспиративни теории, появили се в общественото пространство след това. След известно насърчаване от страна на лидера на форума дискусиата премина на ново, по-високо ниво — започна да се коментира какво е трябвало да се направи, за да има атаката още по-голям успех. Обсъждаха се и други възможни обекти на атаки, хората, които биха ги

извършили, начините и необходимите оръжия. След като разговорите станаха сериозни, много хора напуснаха чата, но осем души останаха.

Останалата група продължи много предпазливо да обсъжда идеите си, а след това премина към изпращане на кодирани имейли. От теоретична дискусия постепенно преминаха към реален план, който би могъл да бъде приведен в действие. Впоследствие още трима от анонимните участници се уплашиха и изчезнаха от чата. Така останаха петима, които заявяваха, че са готови да извършат нов чудовищен терористичен акт.

Вече беше настъпил моментът да ги приберат на топло.

— Те не са от моите хора — настояваше Бейли. — Слушай, човече, сигурно се шегуваш. Никога не съм призовавал към насилие.

— Изгледал съм всичките ти видеоматериали, синко. В нито един от тях не казваш на хората си да се въздържат от насилие.

— Стига, бе — Бейли се отпусна назад и поклати глава. — Трябва да изприказвам куп приказки, само за да накарам хората да се поразмърдат и да се надигнат от диваните си. Някой от вас чел ли е наистина Първата поправка на Конституцията? Още преди 11 септември Том Кланси написа две книги, в които разказва за самолети, използвани като оръжия в терористичен акт. Да не би да сте го арестували за това?

— Не, но мога да те уверя, че го извикахме на разпит.

— Не съм аз човекът, който ви трябва.

— Само ти си ни под ръка. Твоето име значи много за онези хора. Разчитай на мен, те напълно ще ти се доверят, а ние точно от това имаме нужда. Трябва само да дойдеш и да поприказваш с тях, да им кажеш, че ме познаваш и че се безпокоя между тях да няма агент.

— Ти се безпокоиш, че между тях може да има къртица. Е, това вече наистина ми хареса.

— Благодаря — отвърна Кърнс. — Ще кажеш, че съм те помолил да ги провериш, преди да се съглася да се срещна с тях лично. Всичко ще бъде наред, довери ми се. Трябваш ми просто да уредим първата среща и може би малко след това. Повече нищо няма да искам от теб.

— След което излизам от играта и ме оставяте на мира, така ли?

— Не си навличай неприятности и повече никога няма да се срещнеш с някой като мен.

— Искам го написано черно на бяло.

— Ще го получиш — обеща Кърнс и загаси цигарата си в пепелника. — Участвал ли си в пиеса, например когато си бил в училище?

— Защо?

— Просто някои хора стават много нервни, когато им се наложи да лъжат. От теб не се изисква кой знае какво изпълнение, но все пак трябва да съм сигурен, че няма да се издъниш. Вече не можеш да ми се измъкнеш.

— Питаш ме дали мога да заблудя шепа дребни престъпници, които си играят на терористи в задния двор? — Бейли кимна, свали черните си очила, взе папката с досието си от скута на Кърнс и започна да я прелиства, докато стигна до купчина снимки. — Тези виждал ли си ги? — попита той.

На снимките, очевидно правени по-рано през годината, се виждаше мъж, който напълно приличаше на полковник Сандърс^[1], имаше същата брадичка, бяло сако и черна папийонка. На най-горната снимка се виждаше как се ръкува с една известна личност, а над главите им бе емблемата на ООН.

— Това ти ли си? — попита Кърнс.

— Аз съм — отвърна Бейли и посочи другия мъж на снимката. — А това е господин Али Треки, председателят на Генералната асамблея на ООН. Снимката е направена по времето на официалната държавна визита на основателя на „Кентъки Фрайд Чикън“, който, между другото, е починал преди трийсет години. Виж това — и той показва следващата снимка. — Позволи ми дори да седна на стола му и да ударя с чукчето.

— Кога стана всичко това, миналата година ли?

— Снимките се появиха в „Дейли Нюз“ тази седмица. Целта им беше да привлекат вниманието към новото ми DVD „Обединени манияци“, в което става въпрос за корупцията в ООН. Вече е изчерпано, но ще се опитам да ти намеря едно копие.

— Ще си го поръчам по интернет. Как мина покрай охраната?

— Каква охрана? Та те лично ме заведоха до кабинета на президента — отвърна Бейли с усмивка. — Всички обичат полковника.

— Това е добър номер — съгласи се Кърнс.

— О, не, Стюарт, това не е добър номер. Това е страхотен номер.

Въпреки обстоятелствата не беше трудно да се разбере какво привличаше хората към Дани Бейли. Имаше вроден чар, умееше да говори и убеждава и като истински добър търговец да те накара да купиш стоката му, преди да си се усетил какво става. Такъв тип поведение е изключително ценно при работа под прикритие. Ако нещата започнат да излизат извън контрол, понякога съобразителността може да ти спаси живота, докато употребата на оръжие да те вкара направо в гроба.

Кърнс кимна, прибра папката и си каза, че трябва да намери време да я прегледа внимателно още веднъж. Очевидно в младия мъж се криеше нещо много по-дълбоко от това, което се забелязваше на пръв поглед.

---

[1] Харланд Дейвид Сандърс (1890–1980), по-известен като полковник Сандърс, е основателят на веригата „Кентъки Фрайд Чикън“ /KFC/ — Б.пр. ↑

ГЛАВА 18

Бекон.

Миризмата въздейства на най-низшето от петте човешки сетива. За разлика от гледката, звука или дори допира, миризмата достига до най-първичните ни емоции изключително бързо, като останалите „познати“ части на мозъка не могат да направят нищо, за да я възпрат. Или ви харесва, или ви се струва отвратителна, но обонятелните ви органи са устроени така, че достигналият до тях стимул веднага предизвиква емоции. Ето защо, когато Ноа се събуди, всички останали познати мисли и емоции бяха избутани на заден план и в съзнанието му първо изплува думата бекон.

От кухнята, която се намираще през няколко стаи, до него достигна прекрасната миризма на домашно приготвена закуска, която го върна в сутрините от ранното му детство. Моли не беше в леглото, макар че вдлъбнатината в завивките до него все още беше запазила формата на прекрасното ѝ тяло.

Той отметна одеялото и присви очи, за да види часовника на стената срещу него. Беше 4:35, само дете Ноа не можеше да установи дали беше рано на следващата сутрин, или късно следобед на същия ден. Сигурно биологичният му часовник щеше да остане объркан през целия уикенд.

Облече халата си и дръпна завесите на спалнята. Навън бе облачно, а слънцето беше ниско над хоризонта, значи все още беше събота.

— Стана ли най-после? — чу гласа ѝ откъм вратата.

— Да — отвърна той и когато се обърна, видя, че тя е напълно облечена. — Май си открила къде е килерът.

— Излязох и купих някои неща. Хладилникът ти е безупречно чист и в него няма почти нищо.

— През повечето време се храня навън.

— Приготвих ти нещо за хапване — каза тя и се усмихна. — Нещо като закуска за честит рожден ден. Ела да хапнеш, докато е още топла.

Седнаха заедно на масата в зимната градина и докато той се хранеше, тя продължаваше да се занимава с кръстословицата от неделния брой на „Таймс“.

— Обичаш ли кръстословици? — попита я той.

— Обожавам ги.

— Чудесно. Питай, ако мога да ти помогна с нещо. Не че съм толкова умен, но като ученик съм печелил състезания по правопис.

— Ъ-ъ-ъ... Това звучи ужасно.

— Така е. Като малък бях много задръстен.

— Тук има нещо, с което не мога да се справя. Дванайсет отвесно — експерт, познавач на виното.

Ноа се замисли за момент.

— Сомелиер.

Тя изброи празните квадратчета и поклати глава:

— Много са, трябва ми само шест букви.

— Трябваше да ми го кажеш по-рано.

— Извинявай.

— Пробвай с... ценител. Не, пак са много.

— Тази седмица в кръстословицата има един трик. Всяка дума започва с първата буква на думата от условието. Тук условието е „експерт, познавач на виното“, значи думата трябва да започва с „е“.

— Тази информация също щеше да ми бъде много полезна, ако ми я беше казала преди двамадесет секунди. Така ми е трудно да ти помогна, Моли.

— Опитвам се да не ти дам повод да се надуваш.

Той допи кафето си и остави чашата на масата.

— Енолог. Думата е енолог, специалист по виното и започва с „е“.

Тя изписа думата внимателно, като я изговаряше, докато попълваше квадратчетата. След това изцяло съсредоточи вниманието си върху кръстословицата. Ноа си помисли, че с удоволствие може да стои така и да я наблюдава цял ден.

— И аз щях да се сетя за това — каза тя тихо.

— Знаеш ли какво ми дойде наум? Щом толкова обичаш игри с думи, мога да ти намеря много по-добра работа в нашия офис.

Тя остави молива настрана, но не вдигна поглед от вестника пред себе си.

— Исках да ти кажа нещо — започна Моли.

Стана, взе празната му чиния и сребърните прибори и ги постави в умивалника.

— Добре, хайде да си поговорим.

— Няма да остана в града още дълго.

— Защо?

— Просто така трябва. Имаше някои неща, които трябваше да свърша тук, и сега, след като всичко приключи, е време да си ходя.

Той се облегна назад:

— И кога ще си ходиш?

— Скоро.

Настроението ѝ видимо се бе променило, като че ли се подготвяше да проведе разговор, който никак не ѝ беше приятен.

— Виж, нямах нищо конкретно предвид, като споменах офиса, знам какви чувства изпитваш към работата ми.

— Не се притеснявай, не си казал нищо лошо. Просто така стоят нещата, ясно?

— Ясно.

Известно време тя мълчаливо шеташе из кухнята, връщаше съдовете по местата им, забърсваше плотовете, но не след дълго отново седна на масата, протегна се и сложи ръката си върху неговата.

— Хайде, усмихни се — каза Моли. — Иди се облечи и намери някакво яке и за мен. Мисля, че е най-добре да излезем да се поразходим.

Когато след малко излезе от спалнята, вече облечен за излизане, отново я завари на масата. Този път държеше в ръце едно негово домашно от детските му години, поставено в рамка, и го препрочиташе.

— Какво е това? — попита тя.

— Упражнение по краснопис от пети клас — той придърпа един стол и седна до нея. — Мисля, че вече изобщо няма такъв предмет, нали така? Краснопис.

Тя наклони рамката така, че и двамата да могат да прочетат написаното.

— Задачата ни беше — продължи той — да препишем нещо, което ни харесва, естествено, колкото можем по-красиво. Това е

любимото стихотворение на баща ми, всъщност последните три строфи от него.

В горния десен ъгъл стоеше първата златна звезда, която беше получил в новото си училище, близо до новия си дом, в годината, в която целият му живот се преобърна. Жената, която се грижеше за него по това време, беше поставила писмената му работа в рамка, за да отбележи по този начин успеха му. Когато се местеше в този апартамент, един от хамалите постави рамката върху празното бюро в кабинета му, но Ноа беше сигурен, че през последните няколко години дори не я бе поглеждал. И не беше съвсем прав, когато каза, че това е любимото стихотворение на баща му, по-скоро това беше житейската философия на възрастния мъж, изразена в рими. Той беше накарал сина си да изучи стихотворението внимателно, за да разбере какви са истинските механизми, които управляват света.

Ноа взе рамката, избърса с пръст праха, събрал се в ъглите, и прочете стихотворението на глас:

*„И тъй ще да бъде вовеки, както е още от време
оно,
закономерности четири има във всяко едно
общество:
псето се връща към свойто повръщано,
свинята пък — към калта,
а глупакът със пръст изгорен и превързан,
посяга пак към свещта.
И след като всичко това стане и се възцари чисто
нов свят,
където всеки живее платено, а присъдите му висят,
тъй както водата намокря, а пламъкът наранява
плътта,
с огън и меч ще се върнат боговете на
справедливостта.“*

Ноа свърши с четенето и двамата останаха мълчаливи. Имаше чувството, че нещо му бе отнето, след като отново прочете тези думи.

Моли също усети настъпилата в него промяна. Взе рамката от ръцете му и я постави на масата.

— Кой е написал това? — попита тя.

— Ръдиард Киплинг през 1919 година. Това не е от най-известните му стихотворения. Когато го е писал, вече бил загубил сина си във войната, а дъщеря му била починала преди няколко години. Освен това сигурно не е бил много щастлив от промените, настъпили в света по онова време. Това са само последните три строфи, толкова успях да побера на листа.

— Доста сериозно четиво за десетгодишно момче.

— Така е. Не е като „Книга за джунглата“.

— Какво мислиш, че е искал да ти каже баща ти чрез това стихотворение?

— Казваше ми, че историята винаги се повтаря, че едни и същи грешки се допускат отново и отново, само че всеки път те стават все по-големи. Мъдрият човек знае, че нищо не може да промени, затова гледа да се възползва максимално от ситуацията. Само че за мен смисълът на стихотворението беше съвсем друг.

— Какъв?

— Според мен това е предупреждение какво може да се случи, ако здравият разум ни напусне. Трябва да го прочетеш цялото, за да го разбереш. Мисля, че в него се казва, че истината съществува, реална и обективна, и че хората могат да я открият, ако я търсят достатъчно упорито и не забравят истинската си същност. Но през повечето време предпочитаме да се оставим на течението да ни носи и вярваме на всички лъжи около нас.

— Сигурна съм, че бащата ти е бил много разочарован, когато е чул малкото си момченце да говори такива неща.

— Знаеш ли — отвърна Ноа, — всъщност никога не ми стигна куражът да му кажа всичко това, но наистина щеше да остане разочарован.

Оказа се, че идеята за разходка беше добра. Ноа все още изпитваше болка от ударите, които му бяха нанесени предишната вечер. Чувстваше се все едно бе претърпял катастрофа и колата му е

била блъсната отзад, но от студения въздух и движението му ставаше по-добре.

Водеха някакъв разговор, докато се разхождаха, но през повечето време просто си мълчаха. В това мълчание обаче нямаше никакво напрежение. Чувстваше се съвсем спокоен в нейната компания, като че ли през цялото време споделяха нещо, само че разговорът им заемаше различни форми. Тя се движеше плътно до него, от време на време правеше някой случаен жест на близост — хващаше го с ръка през кръста и така изминаваха половин пресечка, промушваше пръст в халката на колана му, докато тичаха през улицата, за да пресекат на червено, поставяше дланта си на бузата му и говореше близко до ухото му, за да я чуе въпреки шума от трафика.

Когато стигнаха до ъгъла на „Четирийсет и втора“ улица и „Седмо авеню“, тя забави крачка и спря наред забързаната тълпа в тази част на града.

Хората казват, че човек никога не забравя първата си целувка, но при Ноа това съвсем не беше така. Повърхностните неща не могат да оставят дълбок спомен. За него споменът за първата целувка бе напълно избледнял и се бе слял със спомена за стотната. Различните лица, имена и ситуации се бяха слели в един доста смътен, но приятен спомен. Малко вълнение, известно чувство за неудобство, няколко вълшебни задъхани секунди, споделени с другия, и мисълта какво ви очаква в бъдещето, независимо колко кратко щеше да бъде то.

Този път нещата бяха съвсем различни.

Моли го погледна право в очите и в тях той видя същото желание, което самият той изпитваше. Това желание бе съвсем ново за него и двамата изпитваха нуждата да споделят нещо, което можеха да изразят по един-единствен начин. Той се наведе над нея, затвори очи и устните ѝ докоснаха неговите първоначално съвсем леко, а после, след като усети реакцията му, все по-настойчиво. Усети как ръцете ѝ го обгръщат, как жадно притиска тялото си до неговото, как стомахът му се свива на топка, като че ли изпитваше ужасен глад. Сърцето му заби по-силно, студените ѝ ръце се плъзнаха под топлото му яке и го притиснаха още по-плътно към нея.

В този миг всичко около тях изчезна. Намираха се на едно от най-оживените кръстовища на света, над тях се издигаха огромни билбордове, светлинните платна изписваха последните новини,

пъстроцветните плазмени екрани, монтирани по стените на сградите, скриваха нощното небе и в следващия момент всичко това се стопи и заприлича на обикновена пощенска картичка. Те стояха затворени в своя собствен малък кръг и ако можеше, Ноа би останал там завинаги. Той усети, че тя се усмихва, а грубият глас на един минувач, който ги посъветва да си намерят стая и да се усамотят, го върна към действителността.

Беше започнало да ръми. Продължиха надолу по улицата, минаха покрай едно кафене, видяха две свободни места до витрината и решиха да влязат вътре, за да изчакат дъждът да спре. Когато малко по-късно Ноа се върна на масата с две чаши в ръце, завари Моли вперила поглед в един вестник. Обаче не го четеше, а беше потънала в собствените си мисли. Мина известно време, преди да заговори:

— Ноа?

— Вече бях започнал да се безпокоя, че не ме забелязваш.

Тя пое дълбоко въздух, сякаш ѝ беше трудно да продължи.

— Искам да те попитам нещо.

— Кажи.

— Ако ние наемем компанията ви, какво би ни посъветвал да направим?

— Имаш предвид, ако ти и майка ти ни наемете, така ли? — смръщи вежди той.

— Не сме само ние двете, знаеш това. Има и други хора, много други.

— Не знам — отвърна той. — Обясни ми отново какво бихте искали да постигнете.

— Искаме да спасим страната си.

— Да, добре. Това ли е всичко?

— Нали отнякъде трябва да започнем. Да дефинираме ясно определена цел.

— Така е.

— Добре. Чакай да помисля малко.

Моли бе станала изключително сериозна, а и не водеше този разговор за забавление. Докато чакаше, тя не откъсваше поглед от него.

— Предполагам — започна той, — че първото нещо, което бих направил, е да се събера и да поприказвам с различните групи, и да насоча вниманието на всички към въпросите, по които имаме съгласие

— т.е. към основните въпроси. Бих изработил нещо като платформа, нали разбираш? Бих я написал на прост език, така че хората да я разберат. Предложете някои изпълними решения.

— Дай ми пример.

— Не знам — например, можете да започнете с данъчните закони, изглежда, майка ти има особено отношение към тях. Защо, да кажем, не започнете с предложение за ограничаване на някои конкретни разходи и въвеждане на тринайсет процентов плосък данък? Сведете тези прословути данъчни закони от шест хиляди и седемстотин страници до четири, пет основни точки и покажете ефекта, който вашите промени ще имат върху търговията, трудовата заетост, дълга и изобщо върху бъдещето на страната. И, ето сега ми хрумва, защо не се насочите към създаването на нова, истинска имиграционна реформа? Такава, която ще улесни тези, които искат да дойдат тук, за да работят и да успеят. Престанете да карате хората да се страхуват и започнете да говорите за светлото бъдеще. В нашия бизнес това се нарича изкачване с асансьор. Как би обяснила на непознат човек цялостната си позиция, нейните особености и каква полза би имал той от нея, ако трябва да го направиш, докато пътуваш с него в асансьора до десетия етаж? Ето защо започнете с изработването на платформа. Така, поне от време на време, всички ще говорите в един и същи глас. Иначе няма да имате никакво политическо влияние.

— И после?

— Чакай малко — каза той и вдигна ръце.

— Не мога да чакам. Какво трябва да направим след това?

— Не усещаш ли, че в момента ме притискаш? — Ноа понечи да отпие от кафето си, но се опари, все още беше прекалено топло. — И, между другото, какво точно означава да спасим страната си? От какво ще я спасявате?

Тя го погледна право в очите:

— Знаеш какво искам да кажа.

— О, хайде, Моли, стига. Моля те, кажи ми, че в действителност не си като онези хора, знам, че не си...

— Знам, че вчера следобед в офиса на баща ти е имало събрание — тя сниши гласа си, но той продължи да звучи все така напрегнато.
— Видях имената на присъстващите в списъка за кетъринг. Знам кой е

бил там. Знам, че и ти си бил в залата. Освен това мисля, че знам и за какво е ставало въпрос.

— Е, чудо голямо, имало е събрание, на което аз не присъствах през цялото време. Освен това искаш ли да ти кажа още нещо? Аз самият не знам за какво е ставало дума, а ти откъде можеш да знаеш?

— Тогава нека и двамата разберем.

— Какво?

— Докажи ми, че греша. Хайде да отидем там и да разберем.

— Не мога да направя това.

— Можеш. Още сега ще отидем в офиса и ти ще ми докажеш, че няма за какво да се тревожа. Ако се окаже, че си прав, повече никога няма да говорим на тази тема.

— Изобщо не слушаш какво ти говоря, казах ти, че не мога...

— Щеше да говориш по друг начин, ако знаеше колко важно е всичко това.

— Нямаше. Много неща бих направил за теб, но това не мога.

— Кога най-после ще пораснеш, Ноа? Знам, че не си като баща си, но тук възниква въпросът — какъв си всъщност? Струва ми се, че когато си бил в пети клас, си знаел отговора, но сега, когато е време да се държиш като мъж, си го забравил.

— Аз съм мъж, Моли, и нямам намерение да рискувам всичко напразно.

— Искаш ли да си тръгна? — като че ли й беше трудно да изговори тези думи, в очите й неочаквано се появиха сълзи. — Искаш ли повече никога да не ме видиш? Защото думите ти означават точно това.

Хората от съседните маси започнаха да се обръщат към тях.

— Това е абсолютно несправедливо. Чу ли се изобщо какво каза преди малко? Не мога да си представя, че ме поставяш в такова положение.

Но тя изобщо не го слушаше. Стана, обърна се и излезе през вратата на кафенето.

Ноа я наблюдаваше през витрината и в следващите няколко секунди се надяваше, че ще промени решението си, ще се върне при него, той ще я прегърне и всичко ще бъде забравено. Но тези неща се случват само във филмите, също като да се влюбиш до полуда в човек, когото познаваш само от един ден.

Тя си тръгна и го остави да седи сам на масата. Нямах да се върне. Докато реши какво да прави, Моли вече беше изчезнала и бе потънала в потока от туристи, който се изливаше към сърцето на площада „Таймс Скуеър“.

ГЛАВА 19

— Напълно си се побъркал! — прошепна задъхано Ноа.

В момента говореше сам на себе си.

Моли го следваше плътно по петите му, той я държеше за ръка и я водеше по пътеката между щендерите с дизайнерски поли и блузи към вратата на склада.

— Постъпваш съвсем правилно — каза тя тихо.

Беше преценил, че е по-разумно да не влязат през главния вход, който се намиреше на „Пето авеню“, номер 500. Там имаше прекалено много камери, да не говорим, че трябваше да се подпише при влизането си и така неочакваното му посещение през почивните дни щеше да бъде документирано. Един частен асансьор водеше до кабинета на Артър Гарднър на двайсет и първия етаж и той прецени, че ще е по-разумно да използват него.

В началото асансьорът е бил предназначен за пренос на товари, но когато „Дойл&Мърчант“ основали нюйоркския си офис през шейсетте години, придобил съвсем нови функции. Имаше само едно неудобство. За да се стигне до него, трябваше да се мине през съседния магазин, който в момента беше моден бутик и бе любимо място на много туристи.

Служителите в магазина бяха информирани, че от време на време могат да забележат добре облечени господа, които да преминават през вратата, водеща към склада. „Д&М“ плащаха месечна такса за разрешението да използват асансьора, а когато някой особено важен клиент трябваше да бъде въведен през този необичаен вход, изпращаха човек от персонала да го посрещне. За някои от клиентите самото минаване през този пол утаен вход представляваше тръпка.

В работно време протоколът изискваше влизащият само да покаже пропускателна карта, управителят на магазина кимваше с глава и го пропускаше към задната част на помещението. Нямаше нужда от повече мерки за сигурност, тъй като за задвижването на асансьора бяха необходими кодирана карта и специален ключ.

Сега обаче беше събота вечер, а по облеклото си Ноа и Моли приличаха повече на студенти, отколкото на високопоставени служители в компанията. Ето защо охраната ги изглежда доста подозрително, когато преминаха покрай закачалките с дрехи и влязоха в асансьора. С това надеждата им да се промъкнат незабелязано отиде по дяволите.

Ноа постави картата си пред четящото устройство и вратите на кабината се затвориха. След това извади малък цилиндричен ключ, вкара го в командния панел и задейства асансьора. Нямаше бутони, с които човек да избере желанния етаж, имаше само два варианта — до последния етаж и обратно до партера. Чу се леко изщракване и двамата се понесоха нагоре.

Ноа внимателно наблюдаваше вратите, покрай които преминаваха, но номерата на етажите не бяха отбелязани. Моли се приближи и се притисна до него.

— Благодаря ти, Ноа.

— В момента никак не ми е до разговори с теб.

Тя го докосна по гърдите, а след това сложи ръката си на рамото му. Той я погледна право в очите.

— Надявам се, че съм сбъркала — започна тя. — Трябва да знаеш, че наистина ми се иска да греша. А сега, моля те, прости ми, поне докато излезем от тук.

Той отмести поглед, но след малко кимна в знак на съгласие:

— Добре.

Имаше само едно извинение, с което би могъл да оправдае такова крещящо нарушаване на служебната етика, и то беше да успее да докаже, че е извършил всичко в името на по-висша цел. Ако Моли се окажеше права, това означаваше, че едно хубаво и малко странно момиче, което бе наето да работи временно в отдела за кореспонденция, бе по следите на огромна конспирация, насочена срещу гражданските права на американския народ, чието начало е било поставено в конферентната зала на една пиар агенция. Предимството, което такава информация би му дала, означаваше много повече от последствията, а именно да загуби завинаги доверието на баща си и да сложи край на кариерата си, защото е нарушил желязното правило за неразкриване на служебни тайни, залегнало в трудовия му договор. В крайна сметка, когато бъдещето на свободния свят беше в

опасност, какво значение щеше да има, ако го уволнят, баща му се откаже от него или дори го даде под съд.

Ако Моли грешеше, а в това нямаше никакво съмнение, че тя наистина греша, тогава той щеше да докаже правотата си, тя щеше дълбоко да съжалява и той щеше да я накара да се закълне, че на никого няма да каже за това приключение. Тогава имаше някакъв шанс да прекарат остатъка от уикенда наистина добре.

Това не беше особено убедителна мисъл, но той се вкопчи в нея. В момента тя му помагаше да преодолее тревожното си усещане, че след всичко, което преживя през последните двайсет и четири часа, той не по-малко от Моли желаше да разбере истината.

Асансьорът спря и вратите му се отвориха.

В кабинета на баща му никога не беше тъмно. Независимо дали беше денем, или нощем, атмосферата вътре винаги бе една и съща — струеше мека светлина, долавяше се лек мирис на тютюн, черен чай и паста за лъскане на сребърни прибори, а наоколо бяха подредени изящни ценни предмети. От картините по стените и пластиките по постаментите до антиките и сбирките от уникати по лавиците на библиотеката — навсякъде бе пълно с безценни произведения на изкуството. За Артър Гарднър този кабинет не беше толкова място за бизнес, колкото свято място за медитация, олтар на щастието, което можеше да бъде купено само с пари. С много пари.

Само няколко души от подчинените му бяха влизали тук и бяха виждали тези безценни сбирки, но вниманието на Моли бе привлечено от едно-единствено нещо.

— Какво е това? — попита тя.

Погледът ѝ беше насочен към една мраморна скулптура, поставено на постамент в ъгъла. Бащата на Ноа я беше купил преди доста години. Фигурата представляваше странна амалгама от две други произведения на изкуството — Статуята на свободата и Родоският колос. Моли можеше да разпознае тези произведения, но тя по-скоро питаше: какво означава това?

— Ето по този начин баща ми гледа на нещата... на хората, искам да кажа на обществото. Законът може да изпълнява някои незначителни функции, но това е всичко — започна да обяснява Ноа и докато говореше, докосна леко копието в лявата ръка на статуята. — В определен момент законът трябва да бъде пренебрегнат и заменен с

употреба на сила. Тя е тази, която движи обществото. И в края на краищата хората искат точно това — те са като овце, които ще се изгубят, ако няма сила, която да ги направлява. Това е смисълът на тази статуя.

Моли остана вперила поглед в нея още известно време, като че ли искаше добре да я запомни. След няколко секунди пое дълбоко дъх, отиде до вратата, надникна в коридора, за да види дали има някой, и направи знак на Ноа да я последва.

— Хайде да приключваме с всичко това — каза тя.

Едно от нещата, срещу които баща му силно възразяваше, беше работата в почивните дни. Затова почти всички по-амбициозни служители в компанията поддържаха офиси в домовете си. По този начин можеха да работят по седемдесет часа на седмица, както се очакваше от тях, и едновременно с това да се придържат към политиката на компанията. Това също така означаваше, че Ноа и Моли най-вероятно бяха сами в сградата и можеха спокойно да свършат тайната си мисия.

Минаха през централното фоайе, където, в съседство до конферентната зала, се намираше кабината, в която се пазеха всички аудио-визуални материали от презентациите. Ноа отключи и влезе. Моли стоеше до него, докато той намери кодираните файлове, въведе паролата и зададе на компютъра да прожектира материалите в залата, откъдето можеше да ги контролира чрез дистанционното.

Когато влязоха в конферентната зала, вътре цареше полумрак, а огромните бели екрани се спускаха от тавана. Дигиталните прожектори жужаха и присветваха, докато качваха зададената им информация, а не след дълго на екраните се появиха и първите образи.

В началото Ноа прехвърляше материалите доста бързо, всичко това вече му беше познато. Спря едва когато Моли поиска да разгледа по-внимателно съдържанието на една от диаграмите.

Много от визуалните материали трудно се разбираха без подходящо обяснение. Раздвижените графики илюстрираха различни социални и политически тенденции, линиите на времето показваха придвижването към неясни цели, карти с маркирани върху тях райони се увеличаваха и смаляваха, за да покажат настъпването на някакви промени в продължение на месеци, години или десетилетия.

— Спри — обади се Моли. — Върни назад.

Вече бяха преполовили презентацията и бяха навлезли в оная част, на която Ноа не беше присъствал, но засега нищо не му се струваше особено шокиращо или тревожно. Върна назад и на екрана се появи документът, който Моли искаше да разгледа внимателно. Това беше дневният ред, предназначен за особено важните личности, присъствали на втората част на събранието.

Заглавието гласеше: „Рамка и Основни Принципи: За Създаването на Нова Конституция“. По-надолу, без никакви имена, следваха само областите на управление, които присъстващите най-вероятно представляваха:

- Финанси / Министерство на финансите / Федерален Резерв / Уол Стрийт / Корпоративна ос
- Енергетика / Околна среда / Социални грижи
- Трудова заетост / Транспорт / Търговия / Контролиращи институции
- Образование / Контрол върху медиите / Духовенство / Контраразузнаване
- Федерална комисия по съобщенията / Интернет / Обществени медии
- Контрол и опазване на инфраструктурата от държавно значение
- Бедствия и аварии / Сили за бързо реагиране / Извънредни ситуации
- Правораздаване / Държавна сигурност / Въоръжени сили / Военновъздушни сили / Стратегическо командване на въоръжените сили / Военни сили, работещи по договор / Съюзнически сили
- Политика на приемственост
- Casus Belli: Райхстаг / Сузана / Екипаж 131^[1] / Гладно^[2] / Нортуудс^[3] / Извънредна ситуация

— Имаш ли представа кой е присъствал на събранието? — попита Моли.

— Хората, с които се срещнах, бяха високопоставени представители на Отдела по планиране към Министерството на вътрешната сигурност. Те разиграват варианти на възможни вътрешни въоръжени сблъсъци, също като Пентагона, само че там се занимават с международното положение. Някъде трябва да са останали табелките с имената им. Не знам кои са дошли по-късно, получих само списък с телефонните им номера.

— Този списък все още ли е в теб?

— Не. Беше ми наредено да го изгоря и аз го изгорих — той се приближи до екрана и посочи написаното на последния ред. — Какво означава този термин? Не съм много добре с латинския.

За момент тя вдигна поглед от бележките, които преглеждаше.

— *Casus Belli*. Означава повод за война. Хайде да продължим нататък.

Следващите слайдове се отнасяха до различни страници на документ, който явно е бил раздаден на участниците. Без него трудно можеше да се разбере за какво става въпрос.

— Това е — заключи Ноа. — Мисля, че няма смисъл да гледаме по-нататък.

— Чакай, още не сме стигнали до края.

Той задържа бутона и образите по екраните започнаха да се променят все по-бързо.

— Слушай какво ти казвам, по-нататък няма нищо, освен номера на страници, виж сама...

Екраните потъмняха и те останаха в почти пълен мрак.

След малко, един по един, започнаха отново да просветляват и по тях се изписа ново съдържание, което не бяха видели до този момент. На всеки един от тях се появи линейната диаграма, която беше запазен знак на стратегическите планове на компанията. Тези диаграми се използваша, за да покажат на клиента подробностите от плана за действие, както и отделните стъпки, които трябва да бъдат предприети във всеки конкретен момент.

Заглавията отразяваха отделните управленчески сфери, които бяха показани на присъстващите и по-рано: Финанси, Енергетика, Трудова заетост, Образование, Инфраструктура, Медии, Бедствия и аварии, Правораздаване, Политика на приемственост.

Появи се още една, допълнителна защита. Ноа въздъхна шумно и въведе паролата си. Ако по-късно някой провереше кой и кога е влизал в тези файлове, истината веднага щеше да излезе наяве и това щеше да е още един гвоздей в ковчега му. На екрана се появи пясъчният часовник и се изписаха думите: *Моля, изчакайте... Съдържанието се зарежда от отдалечен източник.*

— Ще минат няколко минути, докато компютърът го зареди — обясни Ноа. — Голяма част от секретните материали не се съхраняват в тази сграда, за да се предотврати точно това, което ние с теб правим в момента.

Моли стана от стола си и започна да обикаля залата, като спираше от време на време и се зачиташе в различните заглавия по екраните. Спря, когато стигна до Ноа, и посочи към екрана, на който се виждаше един правоъгълен прозорец, в който беше поместена част от информацията на слайда.

— Какво е това? — попита тя.

— Нарича се Прозорец на Овертон. Баща ми открадна идеята от един мозъчен тръст в Средния Запад. Това е начин да се опише нагласата на обществото и да се проследи какво е готово да възприеме то по всеки определен проблем. Така можеш най-добре да разбереш какво трябва да направиш, за да промениш мнението на хората в посоката, в която искаш.

— Нищо не разбрах — отвърна тя.

Стоеше, вперила поглед в екрана, който се отнасяше до националната сигурност и правораздаването. Виждаше се само заглавието и една плътна линия, в средата на която имаше отворено квадратче.

— Как работи това нещо?

— Двата края на тази дълга линия представляват двете екстремни възможности — Ноа се приближи и показа началото. — В този край е възможността, която дори не можеш да си представиш, а в другия край стои също толкова абсурдна възможност, само че абсолютно противоположна на първата. В единия край е струпано цялото добро, а в другия — цялото зло. Ако го отнесем към начина на управление, това ще означава, че в единия случай има прекалено много свободи, нещо като анархия, а в противоположния му е тирания, от типа, който Оруел описва в романите си, т.е. там няма абсолютно

никакви свободи. Точките между тях отбелязват важните събития в движението от едната към другата крайност.

Изглежда, Моли все още не можеше напълно да схване за какво ставаше въпрос, но му направи знак да продължи.

— Да вземем за пример мерките за сигурност при пътуване със самолет — продължи да обяснява Ноа. — Преди около четирийсет години хората са пристигали на летището няколко минути преди полета си, където са ги посрещали мило и любезно и са показвали единствено билета си. Никаква лична карта или паспорт не е бил необходим. След това са се качвали в самолета, без никой да проверява съдържанието на джобовете и чантите им. Имало е мерки за сигурност, но те са били почти незабележими. Днес изобщо не можем да си представим подобно нещо, нали така? Изглежда, никога няма да се върнем към ситуацията от онези години.

Тя кимна.

— А сега да отидем в другия край на линията. Представи си, че пътниците трябва да пристигат четири часа преди полета си, за да се наредят на опашката за проверка. Не е позволено да се носи никакъв ръчен багаж, всички задължително трябва да се съблекат, за да бъдат претърсени. Трябва да минат през рентген и да се проверят телесните им кухини. След това, по време на полета, нямат право да напускат местата си, а на ръцете им има електрошокови гривни, в случай че някой реши да отиде до тоалетната, каквато, разбира се, в самолета няма.

— Всъщност се говори за въвеждането на някои подобни мерки — обади се Моли.

— Точно това се опитвам да ти обясня. Ако изведнъж ти се наложи да преживееш всичко, което току-що описах, ще престанеш да пътуваш със самолет, нали така? Обаче, ако няма никакви мерки за сигурност, кракът ти също няма да стъпи в самолет. Затова в момента Прозорецът на Овертон е някъде по средата в това квадратче. Но моята цел е да те накарам постепенно да възприемеш все повече от радикалните мерки, които току-що ти описах. Представи си, че утре някакъв идиот успее да вкара в самолета миниатюрно количество домашно направен експлозив. Всички медии ще гърмят за това в продължение на седмици, независимо дали наистина е имало някакви щети, или не. Ти започваш да се плашиш, а от телевизионния екран ти

повтарят, че трябва само да се закупят още по-скъпи сканиращи устройства, да се наемат още хора, като тези, пропуснали идиота с експлозива в самолета, а пътниците да бъдат подложени на още по-унизителни процедури при проверките и тогава всички ще бъдем в безопасност. Разбира се, всичко това е лъжа, но така се постига желаният ефект.

— И прозорецът се премества — допълни Моли.

— Точно така. В края на линията поставяме невъзможни екстремни ситуации, така че в сравнение с тях всичко изглежда разумно и приемливо. И постепенно започваме да подбутваме нещата така, че хората да започнат да възприемат онова, което миналата седмица им се е струвало немислимо.

— Защо? Каква е целта на всичко това?

— Това със самолетите беше само пример, но мога да изброя и още причини. Ако моят клиент продава рентгеновите апарати или сканиращите устройства, или има договор за наемането на още хора по летищата, тогава става въпрос за много пари. С такива мерки правителството изглежда още по-значимо и още по-плътно започва да навлиза в живота на отделния гражданин. Така се оправдава повишаването на данъците и таксите, бюрокрацията се увеличава, бюджетът също. По този начин може да се осигури обществена подкрепа за непопулярни военни действия и така нататък, и така нататък. Знае ли човек? Някои от твоите приятели от снощи може и да твърдят, че всичко това е част от програма, чиято цел е да накара американския гражданин да вдигне ръце и да се предаде на всеки срещнат, стига той да носи униформа.

— И този Прозорец на Овертон през цялото време ли се използва?

— През цялото време и навсякъде, където се обърнеш. Никога не пропускаме да се възползваме от която и да е криза, а ако такава няма, не е проблем да я създадем. Саддам е на ръба да се сдобие с ядрено оръжие, затова трябва да го нападнем, преди да е сринал Кливланд до основи. Ако не дадем седемдесет милиарда долара на застрахователната компания AIG, за да ги извадим от затрудненото положение, ще настъпи депресия и до понеделник ще бъде въведено военно положение. Ако не се ваксинираме, сто хиляди души ще умрат от пандемия, предизвикана от супер вируса на свинския грип. Ами

цените на горивата? След като веднъж си плащал пет долара за галон бензин, три и петдесет ти се струва направо евтиния. А сега ни казват, че ако веднага не въведем данък върху въглеродните емисии, със Земята е свършено. Разбери ме добре, изобщо не говоря за това кое е правилно и кое не е. Искам не по-малко от всички други природата да се опази чиста, искам екологична енергия, искам страната ни да се възроди и отново да стане толкова велика, колкото е била. Хората имат право да се ваксинират, ако смятат, че това е добре за тях, а Саддам Хюсеин беше законно избран тиранин. Искам само да кажа, че има такива, които се възползват от надеждите и страховете ни, за да се облагодетелстват от тях и това е един от начините, по който го правят. Всъщност въпросът е: Ако има законно основание, защо използват лъжи и измислици?

— Значи дори и да не могат да ни накарат да възприемем всичко изведнъж — каза Моли, докато все още внимателно изучаваше диаграмата, — те са доволни, ако могат да ни придвижат поне малко към целта, която са си поставили.

— Точно така. Всъщност, като изключим някои наистина значими събития, които променят историята, като нападението над Пърл Харбър или 11 септември, това е единственият начин да се постигне промяна. Леки побутвания в правилната посока и — преди да се усетиш — си възприел точно това, което искат. Тяхната цел е еволюция, а не революция. И когато казвам „те“, съвсем нямам предвид представители на някакво тайно общество. Винаги има някой, който е главният двигател на тези промени, и никак не е трудно да се разбере кой е той. Просто се разрови малко и виж кой ще извлече най-голяма полза, движи се по линията на парите и властта. Знаеш ли кой е най-големият лобист за създаването на бизнеса с търговия с въглеродни емисии?

— „Грийнпийс“? — предположи Моли.

— Не. „Енрон“. Много влиятелни хора вече са се подредили на опашката и чакат да приберат големите пари след сключването на сделката. И точно преди компанията да се сгромоляса, имаше голям натиск от нейна страна. Това щеше да бъде най-голямата им далавера, след като спряха тока в Калифорния и практически изнудваха целия щат. Можеш ли да повярваш, вече бяха започнали да сключват сделки

за доставка на хубаво време, но този път нахалството им надмина всичко. Тогава всички си мислехме, че това трябва да е някаква шега.

— Вероятно не всички са мислили така.

— Тук си напълно права — продължи Ноа. — Всъщност всичко, което ставаше с „Енрон“, имаше за цел да отклони вниманието на обществото. Беше необходима жертва, която да бъде хвърлена на вълците. Така или иначе идеята за продажба на въглеродни емисии продължи да се развива. Може би най-добрият пример е Чикагската климатична борса, защото тя е основана или представена и финансирана от най-големите защитници на екологията, като Ал Гор и Голдман Сакс. Но на мен ми е напълно ясно защо почти никой не се интересува от нея — основателите на борсата смятат, че на този пазар могат да се въртят не повече от десет трилиона долара годишно.

Моли го изгледа учудено:

— Наистина ли каза десет трилиона годишно?

— Ами, да. При това има подкрепата от най-влиятелните личности и институции по света. А сега нека ти задам един прост въпрос: Какво ще се получи, ако комбинираш алчността на корпорациите, корупцията на политиците и към всичко това добавиш няколко трилиона долара?

— Не знам... може би фашизъм?

Ноа поклати глава:

— Не, получава се образът на най-новия клиент на „Дойл&Мърчант“.

Пясъчният часовник изчезна от екрана и на негово място се появи ново меню с два бутона ПРЕКЪСНИ и ПРОДЪЛЖИ.

— Вече знам какво точно търсим — каза Моли. — Да продължим и да видим какво следва.

Ноа натисна дистанционното и екраните отново започнаха да се променят. Слайдовете, които до този момент бяха неясни, започнаха да се изпълват с разпечатки от телефонни разговори, номера, имена, пояснения и дати, отнасящи се до дългосрочните планове във всяка сфера на управлението и социалния живот на американското общество. Някои от тези планове обхващаха няколко години, други — повече от един век.

По линията, с която бе означено времето, започнаха да се движат стрелки. Когато се достигнеше до някое значително събитие от

съвременната история, се появяваше текст, който с отминаването напред във времето изчезваше. Във всеки от Прозорците на Овертон, които просветваха на екраните, се появяваше името и датата на някое важно събитие и след това то бавно се преместваше отляво надясно.

Информацията беше толкова огромна и се сменяше така бързо, че човек трудно можеше да я възприеме, все едно да се опитваш да гледаш едновременно много филми, прожектирани на различни екрани. Но когато застанаха в центъра на залата, откъдето можеха да виждат всичко, Моли изведнъж сграбчи ръката на Ноа. Изглежда, и двамата едновременно бяха осъзнали едно и също нещо. Тук не ставаше въпрос за осем отделни плана за действие. Планът беше един-единствен.

В долната част на екрана се виждаше линията, която покачваше движението на времето. В средата ѝ бавно и неравномерно се придвижваше Прозорецът на Овертон. Той най-често отиваше напред, но понякога се връщаше назад, в знак на това, че в дадени моменти общественото мнение се беше възпротивило, преди отново да се поддаде на непрестанния натиск.

В далечния десен ъгъл на всеки екран беше изписана крайната цел. От пръв поглед Ноа разбра, че всички те имат нещо общо. Не бяха формулирани като абсурдни възможности, а като постижими цели в нова система за управление и контрол, та това да заработи веднага, щом съществуващата се срине.

— Да се обединят всички медии върху основната идея за нов интернационализъм.

— Цялата власт да се централизира в ръцете на Изпълнителния отдел.

— Образование — да се намали ролята на индивида, да се наблегне на зависимостта и колективизма, на социалната справедливост и на „общественото благо“.

— Да се противопоставят ползите от глобализацията срещу самостоятелността / суверенитета: промените в климата; кризата с дълга, финанси и валути; свободна търговия; имиграция; вода / храни / енергия; сигурност /

тероризъм; да се противопоставят човешките права срещу правото на собственост; Дневен Ред 21 на ООН^[4].

— Да се подчертае връзката между съпротива и защита на Конституцията с назадничавост и екстремизъм, ключовият въпрос тук е за правото да се притежава оръжие.

— Да се потъпче всеки опит за дискусия и да се наложи консенсус — да се идентифицират, изолират и наблюдават опозиционните лидери, да се заплашат с обвинение в противодържавна дейност, да се криминализира несъгласието

— Да се разшири податливата на манипулации електорална маса, готова да поддържа промените, като се даде право на глас на затворниците, нелегалните имигранти и някои специални територии на САЩ като Пуерто Рико. Да се създаде нова представа за гражданските права, всички несъгласни с нея да бъдат наречени расисти и да се прибегне до подходящи аналогии — робство, нацизъм, сегрегация, сепаратизъм.

— Силите на националната сигурност да минат на преден план в съзнанието на обществото.

— Да се прекрати падането на долара и да се сложи край на съществуването му — да се въведе нова международна валута.

— Да се синхронизират и напълно интегрират действията на местните сили на полицията с щатските, федералните и наемните военни сили, да се извърши подготовка на системите и персонала за задържане / изселване / принудително заселване.

От линията на времето ставаше ясно, че много от тези процедури отдавна са в действие. Слайдът, озаглавен Финанси, показваше, че процесът е започнал през 1913 година и вече е към края си. От един от екраните ставаше ясно, че процесите в образованието са започнали дори още по-рано и вече са в доста напреднала фаза. Промените в сферата на сигурността и във въвеждането на усилено присъствие на

правоохранителните органи бяха значително ускорени в годините след 11 септември.

Има разлика между това да подозираш нещо и да знаеш със сигурност за неговото съществуване. В момента Ноа усети точно тази разлика. Можеш да се осланяш и на най-малкото съмнение и това да те кара да се чувстваш спокоен, да отричаш всичко и да продължаваш да си живееш безгрижно, но един ден истината се изправя пред очите ти и повече не можеш да се правиш, че тя не съществува.

— Погледни насам — каза Моли.

Но той вече го бе забелязал. Докато при всички останали слайдове се наблюдаваше придвижване във времето, имаше един, при който нямаше никакво движение, като че ли единствената му роля бе да изчака момента, в който ще бъде активиран. Освен това, за разлика от другите, при него времето не се измерваше с години или десетилетия, а оставаха само три дни до привеждането му в действие.

Върху този слайд нямаше Прозорец на Овертон. В края на линията се четяха думите — „извънредна ситуация“. Очевидно тук изобщо не ставаше въпрос за нагласата на хората и нямаше никаква нужда от съобразяване с общественото мнение по въпроса. Каквото и да се случеше, то неминуемо щеше да доведе до консенсус.

Заглавието беше „Causus Belli“ и Ноа веднага се сети за превода, който Моли беше направила по-рано.

Повод за война.

---

[1] Екипаж 131 — част от военновъздушните сили на Полша, участвали в началото на Втората световна война — Б.пр. ↑

[2] Операция Гладио — тайна операция под фалшив флаг на НАТО, с цел да спре евентуалното навлизане на силите на Варшавския договор в Западна Европа — Б.пр. ↑

[3] Операция Нортрудс — планирана, симулирана терористична атака през 1962 г., чиято цел е да създаде претекст за нападение срещу Куба — Б.пр. ↑

[4] Дневен ред 21 или Агенда 21 на ООН е приета през 1992 година и се отнася до устойчивото развитие и борбата с промените в климата — Б.пр. ↑

ГЛАВА 20

Когато излязоха навън, небето все още бе свъсено и предвещаваше буря, а освен че валеше леден дъжд, беше започнал да духа и силен вятър. При такова време почти всеки на улицата се опитва да хване такси, така че Ноа и Моли трябваше да изминат няколко пресечки, преди да успеят да намерят свободна кола, която да ги откара в центъра на града.

Когато най-последно се настаниха вътре, шофьорът се обърна и ги попита къде отиват.

— Пресечката на улица „Девета“ и „Авеню В“, близо до „Томпкинс Скуеър Парк“ — отвърна Ноа. — Освен това ще те помоля за една услуга — продължи той и му подаде няколко едри банкноти. — За никъде не бързае, за това, моля те, карай съвсем, съвсем бавно. Разбра ме, нали?

Мъжът на предната седалка взе парите, погледна двамата в огледалото за обратно виждане и кимна в знак, че всичко му е ясно. След това даде мигач и потегли съвсем бавно — караше толкова внимателно, все едно беше на изпит за шофьорска книжка.

В началото Моли седеше плътно до вратата и мълчаливо гледаше през прозореца, но не след дълго се пресегна и хвана Ноа за ръката.

— На екраните нямаше отбелязани дати — започна той. — Затова по никакъв начин не можем да знаем дали ще се случи утре, следващата седмица или догодина.

Тя поклати глава:

— Всичко това се случва в момента.

— Откъде знаеш?

— Виждам го с очите си. Цялата икономика се разпада, Ноа. И този път няма нищо, което да може да я спаси. Затова и от двете страни толкова бързат с въвеждането на финансовите стимули, които са чиста глупост. Сега всички хлебарки използват от ъглите, за да докопат каквото могат. Това си е истински пладнешки обир, но вече на никого не му пука, че ще го видят. Ето, затова знам. От двехилядната година насам дългът на страната ни се е удвоил, а сега говорят за финансови

помощи и стимули на стойност повече от няколко трилиона. Не разбираш ли, че ограбват бъдещето ни пред очите ни? Дори не си правят труда да се преструват, че инвестират парите в реалната икономика, повечето от тях отидоха в офшорки. Тези пари с нищо не помагат на обикновените хора, те просто платиха сами на себе си и така покриха хазартните дългове на Уол Стрийт — тя го погледна право в очите. — Попита ме откъде знам, че всичко това се случва точно в момента. Знаем, защото последното нещо, което всяко обречено правителство прави, е да ограби собствената си хазна.

Ноа не можеше да се сети за нито един контра аргумент, достатъчно убедителен, за да му повярват.

— За нас всичко ще бъде наред — каза той.

— За кого ще бъде наред?

— За теб и за мен. Виж, в момента не ти казвам, че трябва да се обвържеш с мен или да имаме връзка, или нещо подобно. Ние едва вчера се запознахме, така че да забравим за всички проблеми и да не се безпокоим за тях в момента. Просто искам да ти кажа, че ще ти помогна, на теб и на майка ти, и не очаквам нищо в замяна.

— Не мога да постъпя така.

— Все пак помисли върху предложението ми. Знаем, че за теб това е все едно да склучиш съюз с дявола. И аз се чувствам по същия начин, но това е по-добро от всичко останало, нали така? Каквото и да се случи, не всички ще бъдат засегнати по един и същи начин. Повечето от хората, които познавам, няма да усетят абсолютно нищо, а и съм сигурен също, че нищо не може да ме засегне сериозно. Искам само да ти кажа, че всичко може да се нареди така, че вие с майка ти изобщо да не пострадате.

— Грещиш, и при теб нищо няма да е сигурно. За никого няма да има сигурност. Ако постигнат само половината от това, което видяхме на екрана, парите изобщо няма да те спасят. Нищо няма да може да те спаси.

Тя отново се обърна към прозореца и се загледа в тъмната бурна нощ зад стъклото на автомобила.

След време стисна ръката му още по-силно, но като че ли жестът ѝ не беше продиктуван от обич. Тя приличаше повече на човек, седнал на зъболекарски стол, вкопчил се здраво в облегалките. Или на някой,

който иска да изрази много неизречени неща в края на дълга любовна връзка.

ГЛАВА 21

Таксито спря. Моли отвори вратата и се обърна към Ноа.

— Качи се горе — каза тя. — Виж как живее другата половина от човечеството.

Трябваше да се мине през една доста внушителна метална врата, за да се стигне до входа. Отключването на ключалката ѝ изискваше доста умения. Сигурно по-често е била разбивана, отколкото отваряна с ключ. Зад нея се намираше неприветлив двор, а тежката входна врата водеше към малко фойе, осветено от една-единствена крушка.

Той я последва и тя го поведе към третия етаж по тясно скърцащо стълбище. От време на време го предупреждаваше да не се одере на парапета или да не стъпи на някоя прогнила дъска. Вратата на втория етаж беше заключена с тежък катинар и верига. В първия момент Ноа си помисли, че това е направено, за да не влязат и да се настанят вътре клошари, но после, като видя плачевното състояние на сградата, реши, че катинарът предпазва по-скоро клошарите, а не жилището.

Като че ли някой си беше правил труда от време на време да поддържа стените и прозорците, но сякаш цялата сграда бе строена без план и не беше завършена. Направените ремонти стояха като кръпки, а стълбището от самото начало е било изградено от съвсем различни дъски. Докато се изкачваха нагоре, Ноа видя прозорци, заковани с парчета шперплат, а тук-там стърчаха пирони. По стените се забелязваха дълги пукнатини, които вероятно стигаха чак до основите на сградата и предупреждаваха, че тя всеки момент може да се срути. От време на време по слабо осветеното стълбище се усещаше течение, чуваха се зловещи звуци, като че ли сградата се движеше, а тръбите на парното свистяха и дрънчаха.

Стигнаха до третия етаж. Моли извади ключовете си и започна да отключва множеството ключалки. На вратата на апартамента нямаше номер.

— От кога живееш тук? — попита Ноа.

— Не много отдавна — вратата заяде и тя трябваше да я бутне с рамо, за да я отвори. — Вътре обстановката е малко по-приятна.

Беше права. Наистина, след като прекрачиха прага, влязоха в съвсем различен свят. Докато тя заключваше, той направи няколко крачки навътре и се огледа.

Очевидно тук бяха положени огромни усилия, за да бъде превърнато помещението в самостоятелно убежище, напълно изолирано от града навън. Някога това сигурно е било огромно индустриално хале, което с малко въображение и много труд е било превърнато в уютно жилищно пространство. В резултат на това се бе получил голям хол, чиито отделни части бяха обособени чрез множество подвижни прегради. От мястото си Ноа видя голяма многофункционална стая встрани от входа, от другата страна бяха кухнята и пералнята, а в дъното имаше няколко стаи за гости.

Моли закачи ключовете си на кукичка до вратата.

— Е, как ти се струва?

— Колко души живеят тук? — попита Ноа.

— Не знам точно, около десетина, така че не се изненадвай, ако срещнеш някого. Всички идваме и си отиваме, никой от нас не живее тук постоянно. Имаме много такива убежища в различни градове на страната, така че когато ни се наложи да пътуваме, да можем да отседнем на сигурно място. Онова там е моята стая, но почти нищо от вещите вътре не ми принадлежи. — Докато говореше, тя влезе в кухнята. — Седни. Ще ти направя студен чай. Или може би предпочиташ бира?

— Не, направи ми чай.

— В нашия край го пият много сладък.

— Така да бъде, южнячке. Колкото по-сладък, толкова по-добре.

Ноа отиде до средата на голямата стая и се озова пред леко издигната платформа, оградена от всички страни с японски паравани от тъмно дърво и оризова хартия. Зад тях имаше няколко полици с книги, скрин, бюро с падащ капак и тоалетка. По-голямата част от пространството бе заета от хамак, закачен на спирателните кранове на две дебели метални тръби. Върху него бяха застлани одеяла и нахвърляни възглавници. Така се образуваше стая — вътре в стаята. Меката светлина в нея идваше от няколко малки лампи и хартиени

фенери в пастелни цветове. Цялата атмосфера в това затворено пространство предразполагаше към отмора и релаксация.

Ноа хвърли поглед към една от полиците с книги и откри, че там са подредени най-разнообразни четива. В единия край имаше някои по-стари и по-нови класически романи, но повечето от произведенията можеха да се нарекат ексцентрични. Някои от тях бяха дори забранени. Те дори не принадлежаха към едно и също идеологическо течение. „Правила за радикали“ на Алински стоеше редом до „Никой не смее да говори за конспирация“. По-нататък „Синята книга на обществото“ на Джон Бърч бе поставена между „Открадни тази книга“ на Аби Хофман и „Империя“ на Орсън Скот Кард. До тях пък беше преводът на „Наближаващият бунт“. Под тях беше подредена цяла поредица от специализирани книги, чийто автор бе Рагнар Бенсън. Ноа извади одърпаните издания едно по едно и прочете заглавията им.

*„Убежището на съвременния беглец“
„Оръжия за партизанска борба“
„Как да си направим гранатомет вкъщи“
„Съветите на Рагнар как да приготвим детонатори
в домашни условия“
„Как да окажем първа помощ“
„Как да живеем от плодовете на земята в града и
сред природата“*

— Виж ти какви забавни книжки четем.

Само спокойната атмосфера и бегло познатият странен глас, който идваше някъде отблизо, възпряха Ноа от по-емоционална реакция. Той се обърна и видя пред себе си огромния приятел на Моли, с когото предишната вечер се бяха запознали в кръчмата. Сега той беше почти на нивото на очите му, тъй като Ноа бе стъпил на платформата.

— Холис — каза Ноа и слезе при него. — Как така никога не те чувам, когато се приближаваш?

Огромният мъж го прегърна приятелски и го потупа по рамото.

— Сигурно се движа, без да вдигам много шум.

— Май ще трябва да ти вържа звънче на врата, за да не ме стряскаш повече.

— Хайде, ела да те поразведа наоколо — предложи Холис.

В задната част имаше много повече стаи, отколкото Ноа си беше помислил в първия момент. Някои бяха спални помещения, други работни, а трети се използваха за събрания. В стаята, която Холис обяви, че е негова, имаше ниско войнишко легло, няколко маси, по които цареше абсолютен ред, и един голям червен шкаф на колела, вероятно пълен с инструменти. Цялата подредба подсказваше, че почивката не е сред най-важните неща, които обитателят на стаята вършеше през нощта.

— Какво е всичко това? — попита Ноа.

Върху една от масите бяха подредени части и уреди за тестване на малка по размер електронна апаратура, на друга стояха разглобени комуникационни средства, а върху третата имаше почистващи материали и части от разглобена, страшна на вид, черна пушка, както и един пистолет. В отворения шкаф отстрани се виждаха още оръжия, но вниманието на Ноа беше привлечено от това, което видя на най-близката работна маса.

— Куршуми ли правиш?

— Правя амуниции — Холис взе един завършен образец в ръка и посочи точката под сивкавия връх. — Куршумът е само тази малка част в края. Това тук е 44 калибър с куха сърцевина. Може да спре почти всичко.

На масата бяха подредени различни кофички и бурканчета с различен на вид черен прах в тях, аптекарска везна, съдинка с месингови гилзи и машина, която приличаше на прецизна сокоизстисквачка, закрепена с менгеме за плота на масата.

— Защо, за Бога, ти е притрябвало сам да си правиш амунициите?

Холис седна, сложи си предпазните очила, взе един недовършен патрон и започна да работи върху него.

— Ноа, ти обичаш ли сладки? — попита той.

— Да, Холис, защо? В момента говорим за огнестрелни оръжия, но да, обичам сладки.

— И кои обичаш най-много?

Той постави пълната с барут гилза в долната част на машината, сложи най-отгоре куршума, вмъкна затягащия ринг с умелото движение на касоразбивач и след това започна да върти дългия лост, докато частите прилепнаха плътно една до друга и образуваха неделимо цяло.

— Обичаш ли онези сухи малки неща, които купуваш от магазина?

Холис извади готовия патрон от машината и го задържа в ръката си така, че Ноа да може да се възхити на съвършенството му.

— Или предпочиташ топлите сладки, току-що извадени от фурната, които любимата ти е приготвила специално за теб?

— Разбирам какво искаш да кажеш.

— Ако питаш мен, когато стреляш по мишена, можеш да използваш всичко, което имаш под ръка. Но когато знам за какво съм излязъл на лов, ще си подготвя най-подходящите амуниции. Те ще ми свършат много по-добра работа от онези, които мога да си купя готови от магазина.

— Не разбирам от оръжия, но едва ли разликата е чак толкова голяма.

— Според мен разликата е огромна. — След като измери нещо с шублера, Холис направи някакви незначителни корекции на пресата и се зае отново с работата си. — Пробвай някой път да застреляш мъжки лос с куршум за елен и ела да видиш какво става. Все едно си го чукнал по носа с вестник.

— Разбирам.

— Как да не разбираш. Няма нищо по-ужасно от това — разярен ранен лос да те преследва през голото поле. Едва тогава започваш да разбираш колко важни са добрите амуниции.

Ноа отново започна да разглежда предметите, подредени по масата. В другия край имаше няколко пластмасови кутии, пълни с вече готови патрони.

— Колко патрона можеш да направиш за един час?

— С такава преса ли? Мисля, че някъде между седемдесет и пет и двеста — Холис вдигна поглед над рамката на защитните си очила и се усмихна. — Всичко зависи от мотивацията ми.

— Момчета — обади се Моли, беше донесла чаша чай и за Холис, — приказвате ли си?

— Холис точно ми обясняваше какво трябва да направя следващия път, когато ми се наложи да стрелям по лос.

Тя потупа с ръка огромния си приятел:

— Нали не възразяваш, ако отвлека Ноа за малко.

— Дръжете се прилично, хлапета — засмя се Холис.

Отнякъде се чуваха гласове и Моли го поведе към тях, като по пътя си минаха покрай няколко врати и оградени пространства. Накрая се озоваха в голяма стая, в която мъже и жени на различна възраст бяха седнали около една конферентна маса. Обзавеждането се състоеше от различни сгъваеми столове, а голямата маса бе направена от няколко малки, прикрепени една към друга.

Всички слушаха жената, седнала начело на масата, която очевидно изнасяше лекция, но при влизането им в стаята настъпи пълно мълчание.

— Да ви представя на всички, това е Ноа Гарднър — започна Моли. — Ноа, това са някои от регионалните лидери на „Фаундърс Кийпърс“. Ти каза, че лесно помниш имена, затова сега ще те подложат на едно изпитание.

Тя започна да представя един по един присъстващите в стаята, като се движеше по посока на часовниковата стрелка. Посочваше човека и назоваваше името на историческата личност, което той или тя бе възприел при влизането си в организацията.

— Запомни ли ги? — попита накрая тя.

— Я да видим — той започна от човека, чието име бе назовала последно, и тръгна в обратната посока. — Това е Патрик, Итън, Джордж, Томас, Бенджамин, Самюел, Джон, Александър, Джеймс, Натаниел, още един Бенджамин — Франклин или Ръш, не ми каза кой от двамата — Франсис, Уилям и Стефан.

— Много добре.

— Всичко това дължа на Дейл Карнеги^[1].

Пред всеки от присъстващите имаше отворена книга и доколкото Ноа можеше да прецени, те всички си приличаха, но съдържанието им беше различно.

— Какво прекъснахме? — попита той. — Да не е събрание за обсъждане на стратегията за действие?

— Не и тази вечер — отвърна Моли и направи знак на жената, която говореше, да продължи.

Тя изглеждаше десетина години по-възрастна от Ноа и се беше представила с псевдонима „Томас“.

— „Затова ценете дълбоко духа на нашия народ — заговори тя — и дръжте вниманието му будно. Не съдете хората прекалено сурово за грешките им и ги привличайте към себе си, като ги образувате. Ако те загубят интерес към обществения живот, и вие, и аз, и Конгресът, и законотворците, съдиите и губернаторите, всички ще се превърнем във вълци.“

Това бяха думи от трудовете на Томас Джеферсън. Въпреки че Ноа не можа да ги разпознае, той видя заглавието в книгата пред мъжа, който стоеше до нея. Докато тя говореше, той следеше внимателно съдържанието, като си сочеше с пръст текста в книгата. Тя пресъздаваше думите енергично и с чувство, не ги повтаряше механично, все едно чете писмо, написано преди повече от век. Като че ли в момента мислите на Джеферсън напълно съвпадаха с нейните собствени.

— „Изглежда, това е в самата ни природа — продължи жената, — въпреки някои отделни изключения. Опитът показва, че човекът е единственото животно, което е готово да погълне себеподобните си, защото не мога да използвам по-мека дума за това, което правят правителствата в Европа, или за начина, по който богатите се отнасят към бедните.“

Около масата имаше един празен стол и пред него бе поставена същата книжка. Моли я взе и махна за довиждане на останалите, докато те се подготвяха да изслушат следващия оратор. Хвана Ноа за ръка и го изведе от стаята.

— Тази книга няма ли да им трябва? — попита той.

— Не, тя е моята — каза Моли и му я подаде. — Аз обаче не съм като тях. Те са наизустили всичко, което дадена личност е казала или написала, а аз знам по малко от много източници. Най-вече от Томас Пейн^[2].

— И какво означава всичко това?

Книжката бе подвързана на ръка и беше съвсем явно, че не е предвидена за широко разпространение. Беше стара, но си личеше, че е пазена внимателно. На вътрешната страница имаше номер, от което ставаше ясно, че е част от поредица подобни книги.

— Това е едно от нещата, с които „Фаундърс Кийпърс“ се занимават — обясни Моли. — Ние запаметяваме.

— Запаметявате речи, писма и други подобни, така ли?

— Запаметяваме всичко, свързано с основаването на държавата ни. Човек никога не знае, може би един ден ще ни се наложи да го направим отново.

— Значи съхранявате всичко в паметта си. Защо го правите, страхувате се, че един ден всички учебници по история ще бъдат изгорени ли?

— Ако не си забелязал, подобни неща вече са се случвали, Ноа. Не е необходимо да ги изгарят, просто ги променят. Попитай едно хлапе от началното училище какво знае за Джордж Вашингтон и най-вероятно ще чуеш всички глупости, измислени по негов адрес, но няма да чуеш и дума за приноса му за създаването на държавата ни. Попитай някой ученик от гимназията какво знае за Роналд Рейгън и той ще ти каже, че Рейгън е бил актьор, който впоследствие е станал политик, или че по една случайност е бил на власт, когато Горбачов е сложил край на Студената война. Ако попиташ някой студент какъв е смисълът на социалното осигуряване, отговорът ще бъде, че това е начинът да се осигурят пенсии за всички американски граждани. А хората на трийсетгодишна възраст знаят за Втората световна война това, което са видели във филма „Спасяването на редник Райън“. Разбираш ли какво имам предвид? Изобщо не е необходимо историята да се пренаписва. Просто трябва да направиш така, че никой да не си спомня истината.

Ноа внимателно затвори книгата и ѝ я върна обратно.

— Моли.

— Да.

— Каж ми нещо от Томас Пейн.

Моли го хвана за ръка и докато вървяха, заговори тихо:

— „Настъпило е време, когато човешкият дух е подложен на изпитание — започна тя. — В тези трудни времена войникът и патриотът, които са готови да защитават страната си в мирно време, се отдръпват, но този, който е готов да се бори за нея сега, заслужава цялата любов и благодарност на народа ни. Не е лесно да се пребориш с тиранията, както не е лесно да победиш дявола и въпреки това ние сме убедени, че колкото по-трудна е битката, толкова по-славна е

победата. Не ценим онова, което сме постигнали лесно, ценим истински само онова, което сме постигнали с много мъка. Единствено Господ знае каква е истинската стойност на нещата и би било наистина странно, ако не оценим високо такъв божествен дар като свободата.“

Върнаха се обратно в стаята на Моли, тя му даде студения чай и седна внимателно на ръба на хамака. Той се настани на съседния диван, направен от стари щайги с нахвърляни възглавници върху тях. Чаят наистина се оказа много сладък, но не беше лош на вкус.

— Изглежда, Холис е натрупал цял арсенал в стаята си — започна Ноа. — Тези оръжия законни ли са?

— Две от тях са регистрирани. Останалите са в процес на регистрация. Холис се подготвя за участие в изложение на оръжия в северната част на щата.

— Значи отговорът е не, не са законни.

— Знаеш ли през какви трудности трябваше да се мине, за да се узаконят двете пушки в този град?

— Мога да си представя.

— Отне повече от година и мъжът, на чието име се водят, трябваше да даде пръстови отпечатаци, да се яви на интервю и да плати над хиляда долара, за да може да упражни едно от конституционните си права.

— Добре дошла в Ню Йорк. Трябва да се примириш с много неща, щом си решила да живееш тук.

— Чакай, не каза ли преди, че в колежа си учил основи на правото? Сигурно преподавателят ви е отделил няколко минути на Втората поправка на Конституцията.

— Да, така е — отвърна Ноа. — Но има много начини, по които тя може да се интерпретира.

Тя се замисли и след малко отговори:

— „Не трябва да се ограничава правото на хората да притежават и носят оръжие“, това ми се струва съвсем ясно.

— Изпусна точно онази част, която предизвиква спорове.

— В миналото думите „паравоенно движение“ са означавали нещо съвсем различно, Ноа. Първото такова движение е създадено от Бен Франклин. В него са участвали всички мъже, готови да защитават родното си място, независимо каква е била заплахата. Това е било нещо толкова естествено, като да заключиш входната си врата. Днес

полицията има задължението да защитава обществото, но никой не е длъжен да защитава теб или мен като индивид. Върховният Съд няколко пъти излезе с такова решение. И със сигурност никой няма да ни защити от правителството, ако, не дай Боже, се стигне дотам. Тъй като съм чела Втората поправка много пъти, според мен тя недвусмислено заявява, че при нужда имаме право да защитим себе си и съседите си.

— Като стана дума за четене — подхвана Ноа, — я ми кажи какви са тези книги на оная полица?

Моли хвърли бърз поглед нагам:

— Как какви?

— Прочетох някои от заглавията. Това се нарича подривна литература.

— Хората използват тези книги, за да ни очернят, а някои от тях са написани от враговете ни. Изчела съм всичко, за да знам срещу какво се боря и какво да отговарям, ако ме попитат за тях. Според теб има ли нещо лошо в това?

— Коя е тая откачалка Рагнар Бенсън?

— Въобще не е откачалка — засмя се Моли. — Между другото това е псевдоним, едва ли някой знае кой е той в действителност. Въпреки това в книгите му има доста полезни неща.

— Като това как да си направим гранатомет в мазето ли?

— Това е от времето, когато е бил наемен войник. Оттогава доста се е променил и улегнал. Сега се интересува повече от това как човек може да бъде независим и подготвен да се справи с всяка ситуация от прелестите на живота извън системата.

— Говориш сякаш го познаваш лично.

За момент тя го погледна изпитателно и след това се наведе към него:

— Можеш ли да пазиш тайна?

— Може би днес не е най-подходящият ден да ми задаваш този въпрос.

— Това е чичото на Холис — прошепна Моли. — А сега се сети кой наследи семейния бизнес и написа някои от книгите?

— Холис? — изненада се Ноа и посочи с пръст зад гърба си. — Този Холис?

Моли кимна и едва забележимо се усмихна:

— Не трябва да съдиш за хората по външния им вид. Той е много умен.

— Да, бе, такъв е бил и „Юнабомбър“^[3]. Доколкото знам, бил е отличникът на класа си.

— Когато си нервен, започваш да се шегуваш — отбеляза Моли.
— Така ставаш още по-готин.

— Благодаря.

— Допий си чая или ще си помисля, че не ти е харесал.

Той изпи остатъка на една глътка, а Моли му направи знак да дойде и да седне на хамака до нея.

— А, не — възрази той, — преживял съм двацет и осем години, без да се опитвам да седна в такова нещо. Ти ела при мен.

— Хайде, никак не е трудно.

— Ще се обърна.

— Няма — тя протегна ръце към него. — Искам, поне за известно време, да забравим всичко около нас. Ела тук, не ме карай да те моля отново.

Нямаше как да откаже на такава молба. Тя му показа как и той внимателно се настани на края на хамака.

— А, сега внимавай — предупреди го Моли. — Вдигни си краката от пода и легни, само гледай да не се обърнеш от другата страна.

Той я послуша и двамата се облегнаха назад, след което в продължение на няколко секунди хамакът се люшкаше насам-натам. След известно местене, клатене и опасност от преобръщане, което караше и двамата да се заливат от смях, крехкото равновесие беше постигнато. В края на краищата двамата се озоваха легнали, гушнати един в друг, а люлката леко се люлееше.

Стаята ѝ нямаше таван и високо над тях, между металните релси на покрива, някой беше подредил бели коледни лампички, които приличаха на звезди по ясно нощно небе.

— Хей, Моли — прошепна той.

— Да.

— Какво ще кажеш да си останем така тук дълго, дълго време?

Тя се притисна до него:

— Де да можем.

И преди беше забелязал сребърната ѝ гривна, но сега видя, че на нея е гравирано нещо.

— Какво пише тук?

Тя приближи китката си до очите му:

— Нося я от много дълго време и надписът е започнал да се изтрива, така че трудно се чете.

Ноа задържа ръката ѝ и я намести така, че слабата светлина да пада върху полуизтрития надпис. След като най-последно беше сигурен, че е прочел думите правилно, каза на глас:

— „По силите ни е да изградим един нов свят.“

— Точно така — потвърди Моли.

— Кой е казал това? Чувал съм го и преди.

— Томас Пейн.

Той отново се отпусна назад.

— Но как си представяш, че можеш да направиш това, Моли? Не казвам, че не си способна, просто не мога да си представя как ще стане.

— Има още нещо — каза тя.

С помощта на другата си ръка тя внимателно обърна гривната, така че да се види надписът на вътрешната ѝ страна: „Вяра — Надежда — Милосърдие“

— Това е... много хубаво.

— Хубаво?

— Изглежда, не те разбирам много добре — извини се Ноа. — Искам да кажа, че разбирам какво означават тези думи, но това не ми прилича на план за действие, нали така? Имаш ли представа срещу какво се изправяш?

— Да, но май враговете ни нямат такава — отвърна Моли.

— Обясни ми.

— Добре — съгласи се Моли. — Ще ти задам един бърз въпрос: Кой е направил първия изстрел по времето на Американската революция?

— Това е подвеждащ въпрос. Никой не знае кой точно е направил първия изстрел.

— Това ли е окончателният ти отговор?

— Да.

Тя се подпря на лакът и се изправи, за да го вижда по-добре.

— Първият изстрел не е бил направен от оръжие. Първият изстрел е била проповедта на Джонатан Мейхю, много години преди битките при Лексингтън и Конкорд. Фразата „Няма да плащаме данъци, докато нямаме свои народни представители“ не е излязла от устата на някой политик. Била е казана от проповедник.

— Значи това е връзката с вярата.

— Нещата са доста по-дълбоки, Ноа. Правата са ни дадени от една по-висша сила. Човекът нито може да ги даде, нито може да ги отнеме. И мисля, че тук е основната разлика между това, което се е случило по време на Френската революция, и това, което ние сме постигнали тук. Ние сме вярвали, че сме водени от волята Божия, а те са вярвали в думите на Годуин. Затова ние сме успели, а те са се поддали на човешките слабости.

Той докосна втората дума, гравирани върху сребърната гривна:

— Ами надеждата?

— Това означава, че ние вярваме в силата на човешкия дух. Надеждата и истината са взаимно свързани — ако всичко наоколо е лъжа, то тогава за нас няма никаква надежда. Ако лекарят ти каже, че си болен, ти не го обвиняваш за диагнозата. Ти знаеш истината, независимо колко страшна е тя, и можеш да направиш план как да се излекуваш. Това е надеждата, т.е. и в най-трудните времена да вярваш, че утрешният ден ще е по-хубав от днешния.

Моли посочи последната от трите думи:

— Милосърдието се обяснява лесно. Ние вярваме, че всеки един от нас може да помогне на другия да достигне до този хубав утрешен ден. Бен Франклин е обяснил значението на думите, изписани върху гривната ми, когато ректорът на Йейл го е помолил да обобщи в какво вярва американският народ. Той отговорил така: „В това, че Бог съществува, че има живот в отвъдното и Той ще ни държи отговорни за всичко, което сме извършили в живота си, и че най-добре Му служим, като служим на събратята си“. Вярва, надежда и милосърдие.

— Звучи добре — каза Ноа и намести възглавницата под главата си. — Но, колкото и да ми е неприятно, трябва да ти призная, че всичко това не ми се струва достатъчно.

— Може би човек не може да проумее всичко изведнъж — заяви Моли. — Никой от нас не се е приобщил към идеята за един ден. Когато дойде времето да го разбереш, ще го разбереш.

На стената до тях висеше скица, нарисувана върху бял лист, закачена така, че да се вижда добре от хамака.

— Кой е нарисувал това? — попита Ноа.

Тя обърна глава натам, извъртя се леко, протегна ръка, свали рисунката от стената и я задържа така, че и двамата да я виждат добре.

Беше зимна картина на малка дървена къща сред гората, близо до поток. Всички подробности бяха изрисувани много внимателно — на верандата имаше люлка, встрани от къщата се намираше градина, оградена с ниска метална ограда, пътека от плоски камъни водеше към входната врата, а по стрехите и первазите на прозорците беше навалял сняг. Бе нарисувана с молив, само прости линии и светлосенки, но чувствителната ръка на художника бе успяла да ѝ придаде неповторима атмосфера.

— Наистина е красиво — отбеляза Ноа. — Къде се намира?

— Никъде, само в съзнанието ми — отвърна тя и го погледна. — Искаш ли да ти кажа нещо?

— Разбира се.

— Това е всичко, което наистина искам. Ето тази малка къща. Вероятно за човек като теб това звучи доста глупаво.

— Напротив. Звучи ми много добре.

— Искам къща като тази, която да споделям с любимия човек, и свободата да изживея живота си според собствените си разбирания. В преследване на щастието, нали си чувал за това? За всеки човек това означава различно нещо, а и така трябва да бъде. Ето, това е моето щастие, за него мечтая.

— Надявам се, че един ден ще се озовеш там.

— Надявам се и двамата да го направим.

Ноа се замисли за момент.

— Защо сега, в този момент, не излезеш навън и не започнеш да търсиш това място?

— Искаш да кажеш защо аз да не получа каквото искам, пък всички останали да вървят по дяволите?

— Не казах точно това...

— Нашето общество е болно от рак, Ноа. И двамата видяхме рентгеновите снимки. Ако не го спрем, той ще се разпространи навсякъде, независимо къде се опитваме да се скрием. Освен това искам да знаеш нещо, трябва да го знаеш.

— Какво?

— Няма нещо, което не бих пожертвала, за да защита страната си. Няма значение колко трудно ще ми бъде, но ще направя всичко, което е по силите ми.

— Разбирам те — каза Ноа. — И ти се възхищавам за това.

— Не искам това бреме на плещите си. Не искам да се окажа права. Искан ми се всичко да бъде различно. Ако можех, щях просто да си седя така, както ти каза преди малко.

— А на мен ми се иска да мога да изпитвам такива силни чувства като теб.

Минутите отминаваха в мълчание и докато лежеше така по гръб, вперил поглед в онези изкуствени звезди, и чувстваше тялото ѝ притиснато до своето, Ноа се опита да си припомни какво точно бе преследвал през всичките отминали години. Реши, че единственото нещо, което има смисъл, е обикновената човешка близост.

След това за миг му се стори, че зрението му се замъглява. Сякаш светлините от лампичките по тавана бяха започнали да се размазват и въпреки че премигна, странната светеща мъгла се появи отново, този път съпроводена с усещането, че му се вие свят.

— О, боже!

— Какво има?

— Нищо. Само за момент ми се зави свят.

Усещането едва беше отминало, когато се появи отново, този път по-силно. Той се напрегна и се опита да го потисне. Моли се надигна и го загледа загрижено.

— Добре ли си?

— Да — Ноа се опита да поеме дълбоко въздух. — Добре съм.

Но това въобще не беше вярно. Едно време, докато още бе в колежа, беше участвал в едно глупаво надпиване и след като бе погълнал огромно количество пунш за кратко време, усети как алкохолът навлезе в кръвта му и го удари. Тогава бе изпитал ужасно чувство на безпомощност, защото в момента, в който бе осъзнал каква глупост е извършил, вече не можеше да направи нищо, за да предотврати последствията.

— Трябва да стана — каза той.

Думите му бавно достигаха до слуха му и звучаха доста странно. Започна да го обхваща паника и тогава усети хладната ѝ, успокояваща

ръка върху челото си.

— Не мърдай — промълви тя.

В този момент той вече се чувстваше напълно изцеден. Първо го напусна силата, а след това и желанието да се движи. Остана единствено усещането му за някакво бавно движение, започваше да губи съзнание и му се струваше, че е застанал на самия ръб на бездънна пропаст.

Стаята около него се завъртя, предметите губеха очертанията си и тогава видя до себе си трима непознати млади мъже, облечени в костюми и вратовръзки.

— Време е да тръгваме, Моли — каза единият от тях, а гласът му бе далечен и нереален.

— Оставете ме само още минута. Чакайте ме долу.

Те си отидоха, но на тяхно място се появи някаква нова фигура.

— Нали ще останеш при него, Холис?

— Ще остана, докато мога.

Ноа усети ръцете ѝ, които го прегръщат, сълзите ѝ върху бузата си, устните ѝ до ухото си и тогава го обгърна тъмнината. Беше изпаднал в безсъзнание, но последните думи, които прошепна в ухото му, останаха съвсем ясни в настъпилия мрак:

— Наистина съжалявам.

---

[1] Дейл Карнеги (1888–1955 г.) — американски писател и лектор, създател на известните курсове за личностно развитие — Б.пр.

↑

[2] Томас Пейн (1737–1809 г.) — един от основателите на американската държава — Б.пр. ↑

[3] Теодор Качински, известен като „Юнабомбър“, е американски математик, който от 1978 до 1995 година извършва серия бомбени атентати чрез пощенски пратки — Б.пр. ↑

ГЛАВА 22

Агент Кърнс се беше оттеглил в кухнята на широката каравана, в която живееше, за да приготви закуската. По тази причина Дани Бейли остана да седи сам в хола, облечен във взетата назаем пижама, в компанията на ужасното си главоболие, грозната мръснобяла котка и модел на малка атомна бомба в реални размери.

Неделният вестник лежеше сгънат в далечния край на дивана. На Дани много му се искаше да прочете заглавията, но вестникът беше в опасна близост до котката и той не посмя да го вземе.

— Значи казваш, че никога преди това не си ходил в Уинемука?
— провикна се Кърнс откъм кухнята.

До гуша ми дойде от тези празни приказки.

— Ако щеш вярвай, не съм — отвърна Дани.

Беше вперил поглед в сложното цилиндрично устройство, поставено върху тежка дървена рамка на масичката до него.

— Нямах представа какво съм пропуснал — продължи той.

— Ако мислиш, че това градче е забутано, почакай да видиш мястото, където довчера ще се срещнем с онези хора. Според проучване на „Вашингтон пост“ отпреди няколко години тази част на Невада е най-изостаналото място в страната.

— Звучи много весело. Хей, Стюарт.

— Какво?

— Не че съм страхливец, ама това нещо, дето прилича на бомба, дали е радиоактивно?

— Не, не много — Кърнс се върна с кафето и седна на съседния стол. — Сърцевината му е инертна, там няма нищо друго, освен голяма оловна топка. Под горната обвивка има малко обеднен уран, така че гайгеровият брояч да отчете радиация, ако някой реши да провери. Виж това.

Кърнс включи копчето на жълтия уред на масата и приближи датчика до открития панел в предната част на модела. Стрелката на уреда подскочи, нещо бързо изщрака и когато датчикът се допря до метала, от уреда се разнесе силно дрезгаво бръмчене.

— Звучи доста стряскащо, нали?

— Но не е опасно.

— Не, но въпреки това не бих държал това нещо под леглото си.

— А онези глупаци, с които ще се срещнем, момчетата, дето искат да го купят, как ще ги убедиш, че един обикновен гражданин може да се е сдобил с действаща атомна бомба?

— Добре, хайде да поговорим за това. Спомняш ли си, че преди години във вестниците излезе една история за изчезнала действаща ядрена ракета?

— Разбира се, че си спомням — случаят с военновъздушната база в Барксдейл. Цяла седмица в шоуто си приказвах за това. Някой се издъни и натовари истински бойни глави в бомбардировач Б-52 в Северна Дакота. В базата са били натоварени шест ядрени бойни глави, а в Луизиана са пристигнали само пет.

— Точно така — потвърди Кърнс. — И двамата знаем, че подобно нещо не може да се случи просто ей така. Все едно „Сикрет сървис“ да качи президента в грешна кола и никой да не открие липсата му до обед на следващия ден. Това е абсолютно изключено, има прекалено голяма защита и охрана. Освен, разбира се, ако не е вътрешна работа. Човекът, за когото се представям в интернет, има огромни връзки, защото години наред е работил за ФБР. Преди седем години окончателно съм се отворил от мошениците, които ни управляват, излязъл съм от системата и сега живея в някакъв мой вариант на Програмата за защитени свидетели. Според измислената ми история, за да се сдобия с бомбата, първо чрез сайта си съм се запознал с двама души от екипажа, пренасял мунициите, единият от тях е бил във военновъздушната база в Мино, а другият в крайната точка на дестинацията. Те фалшифицирали заповедта и уредили извършването на този полет, след това са ми помогнали да взема вътрешните части на една от бойните глави, да ги натоваря на камион и да ги изнеса от Барксдейл половин ден преди някой да се е усетил, че една от тях липсва.

— Значи няма да твърдиш, че сам си сглобил бомбата в задния си двор?

— По дяволите, разбира се, че не. Направил съм само външната обвивка и поставката ѝ. Освен това съм монтирал част от

електрониката, това е всичко. Самата бойна глава изобщо не съм пипал.

Дани се наведе напред и прокара пръст по една от заварките.

— Ще ти го кажа направо. Това нещо тук изглежда твърде зле.

— Така е — съгласи се Кърнс и прибра гайгеровия брояч в сака до дивана. — И така трябва да изглежда.

— И каква част от това е истина?

— Каква част от кое?

— От това, което ми разказа. Историята с военновъздушната база в Барксдейл.

Кърнс не отговори веднага. Дръпна ципа на сака, облегна се назад и се намръщи:

— Какво сега, на въпроси и отговори ли ще си играем?

— Не, бе човек, просто си мисля...

— Целта ми не е да ти подавам материал за следващото ти видео на тема конспирации.

— Опитвам се да си изясня историята, към която ще се придържаме.

— Така да е — съгласи се Кърнс. — Но дали това е истина, или не, няма никакво отношение към нашата история.

— Добре, добре, съжалявам. Звучи съвсем правдоподобно. Но всичко това е съвсем ново за мен, а освен това тази сутрин не съм съвсем във форма. От двайсет години не ми се е случвало да спя цели дванайсет часа.

Мъжът срещу него продължи да го наблюдава внимателно, като че ли се страхуваше, че се е изпуснал и е казал повече, отколкото е трябвало. След няколко секунди обаче кимна, отпусна се назад, привлече одърпаната котка към себе си и я погали по главата.

— Всичко е наред — заяви Кърнс. — Съжалявам, не исках да избухвам. Може би с възрастта започва да ме обхваща параноя. И преди са ми казвали, че съм малко особняк.

— Та кой не е, приятел.

— Ти го казваш.

Микровълновата фурна в другия край на стаята издаде звук.

— Е, какво ще ядем? — попита Дани и потри ръце.

Агент Кърнс донесе няколко препечени филийки, една кутия със стар маргарин, малко бъркани яйца и шунка от консерва. Месото беше

лигаво и приличаше на гъба, яйцата имаха странен вкус, но с повечко сол и черен пипер ставаха за ядене.

— Зададох предишния си въпрос — започна отново Дани, — само защото си мислех, че хората от вашата служба разполагат с всякакви лаборатории и специалисти, които наистина могат да построят такъв модел за нуждите на секретна операция. За да не трябва такива като теб да се занимават с тази работа.

— Така е, разполагаме с всякакви специалисти, но през последните години свикнах да работя съвсем сам. Когато си под прикритие, колкото по-малко контакти поддържаш, толкова по-сигурен се чувстваш. По дяволите, толкова отдавна работя по тази операция, че доколкото знам, само един човек от системата все още е наясно, че съм на служба.

— Божичко, трябва наистина да имаш пълно доверие на този човек.

Кърнс се наведе и сякаш между другото измъкна от кобура на глезена си един пистолет с рязана цев, все едно вадеше камъче от обувката си. Плъзна цилиндъра на пистолета, завъртя го с едно движение на дланта си, накрая постави оръжието на масата и продължи да закусва. Направи всичко това така, като че ли нямаше никакво отношение към темата на разговора им.

— Разбира се, хлапе — рече Кърнс, — имам пълно доверие на всички.

ГЛАВА 23

Прекараха целия неделен следобед, като си разказваха един на друг подробности от живота си. Щом трябваше да се представят за стари приятели, не можеха да имат различия по някои важни неща, за които сигурно щеше да стане дума по време на разговора. Преди да почнат да товарят микробуса, се обадиха по телефона, за да се разберат къде точно ще се срещнат с хората, чието залавяне бе истинската цел на операцията.

Кърнс използва хакерско устройство, наречено оранжева кутия, за да фалшифицира номера, който щеше да се изпише на дисплея на телефона на купувачите. Там щеше да се появи личният телефонен номер на Дани Бейли. Всъщност мобилният му телефон все още се намираще в плик за веществени доказателства, забутан някъде из полицейските складови помещения на Ню Йорк.

Мъжът, който отговори, беше подобаващо впечатлен от факта, че разговаря с такъв известен медиен герой в борбата против тиранията. Времето и мястото на срещата бяха уточнени, а Стюарт Кърнс беше горещо препоръчан като проверен човек и патриот, който без съмнение може да достави стоката. Преди да затвори, мъжът даде телефона на всички около него, за да могат и те да поговорят със звездата, която лично им се обаждаше.

Дани изигра ролята си чудесно под зоркия поглед на Кърнс, но когато затвори, се почувства силно обезпокоен. Тревогата му бе породена от това, че мъжете твърдяха, че са негови ревностни почитатели и са изгледали всяко негово видео и прочели всичките му материали, публикувани в интернет, но те очевидно бяха прочели и неща, които Дани Бейли бе напълно убеден, че никога не е казвал:

„Единственият възможен начин да накараме хората да се обединят, е да дръпнем завесата и принудим врага си да излезе на светло.

Глобалистите олигарси и техните марионетки във Вашингтон от шейсет години насам търсят повод за открит

сблъсък и сега най-после ще получат това, за което са мечтали.

Основателите на държавата ни, ако можеха да ни видят отнякъде, отдавна щяха да призват всички истински патриоти да излязат и да въведат ред в републиката.

Най-после дойде времето за изстрела, който ще разтърси двайсет и първи век. Той ще се чуе по целия свят и ще прозвучи като бойна тръба, която ще възвести началото на втората Американска революция.“

Подобни идеи му бяха особено близки, макар и не формулирани точно по този начин. Може би наистина бе изрекъл всичко това, а сега при тези обстоятелства виждаше думите си в нова светлина. Всъщност всичко придобиваше съвсем друг смисъл, когато излизаше от устата на хора, решили да огласят посланието си чрез взривяването на петнайсеткилотонна бомба, а не чрез мегафон.

ГЛАВА 24

Вече няколко мили се движеха съвсем сами по магистрала номер 80, която свързваше двата щата. Дори луната не светеше и бе толкова тъмно, че светът пред тях свършваше там, докдето стигаше светлината на фаровете им. През задния прозорец на колата не се виждаше абсолютно нищо.

— Хей, Стюарт.

— Какво?

— Никога не бих направил подобно нещо, дори ако споделях някои от идеите на тези престъпници. Не съм нито терорист, нито предател.

— Не съм си и помислял такова нещо — отвърна Кърнс, вперил поглед в пътя.

— Както ти казах и преди, това не са моите хора, а и не съм убеден, че нещата трябва да се променят по този начин, нито пък някога съм казвал подобно нещо.

— Вярвам ти.

В този момент много му се искаше да си побърборят, но тъй като мъжът на шофьорското място мълчеше, Дани се заслуша в шума на гумите върху асфалта и потъна в собствените си мисли.

— Що за телефон е това? — попита той след малко.

Малко по-рано бе забелязал странното устройство, поставено в зарядното в централната конзола на колата. Беше прекалена голямо, за да е мобилен телефон. Приличаше повече на малка преносима радиостанция, но имаше бутони като на телефон.

— Сателитен телефон — отвърна Кърнс. — Работи навсякъде. Там, където отиваме, мобилните нямат добро покритие.

— Така и предполагам.

След малко Кърнс вдигна крака си от газта и микробусът започна да се движи по-бавно. После се протегна и загаси фаровете.

— Свали прозореца, изкарай си главата навън и погледни нагоре — нареди той.

— И защо да го правя?

— Довери ми се. Искам да ти покажа нещо. Ти нали живееш в град?

— Да, в центъра на Чикаго — отговори Дани. — Почти през целия си живот съм живял там.

Отвори прозореца, подаде си главата навън на студения вятър и вдигна поглед нагоре, точно както му беше наредено.

— В този пуцинак има само три неща, които си заслужава да се видят — обясни Кърнс — и това е едно от тях.

— Господи! Мили боже!

Въздухът беше кристалночист, виждаше се от неплодородната земя наоколо чак до далечния космос. Докъдето му стигаше погледът, нямаше нито една светлинка, затова нищо не можеше да попречи на гледката, която се извисяваше над него. Хиляди звезди, може би десетки хиляди, светеха по небесния свод като пръснати диаманти по тъмно кадифе. Малки разпръснати бледи точки, горящи бели слънца в стотици съзвездия, подредени по небето. Сравнени с човешкия живот, те нямаха възраст, всички бяха на светлинни години далече, но изглеждаха толкова близко, сякаш човек можеше да протегне ръка и да ги докосне.

Дани вмъкна главата си обратно в колата, отпусна се назад и вдигна прозореца. Кърнс включи фаровете и пусна отоплението, за да се стопли микробусът.

— Благодаря ти, човече. Наистина ти благодаря. Имах нужда от нещо подобно.

— При такава гледка човек разбира къде му е мястото, нали така? — попита Кърнс. — Всички сме дошли от там и някой ден пак там ще се върнем.

— Знаеш ли какво? Видях го написано на служебната ти карта, но сега вече разбирам защо те наричат специален агент.

— Е, няма как, ще приема думите ти като комплимент.

Изминаха още няколко мили, след това Кърнс излезе от магистралата и малко по-нататък зави по един коларски път. В продължение на миля пътят криволичеше между огради от бодлива тел. Не след дълго стигнаха до тясна чакълеста отбивка. Тръгнаха по нея и след малко видяха жълтеникавите светлини на фермата.

— Пристигнахме — каза Кърнс. — Готов ли си?

Дани пое дълбоко въздух и бавно издиша, за да се успокои:

— Добре. Хайде да приключваме с това нещо.

Вратата на гаража беше вдигната и от мястото, където бяха спрели, Дани ясно видя мъжете, седнали около една маса, а край тях имаше натрупани всякакви боклуци, части за коли и червени сандъчета за инструменти. Всички се обърнаха при вида на светлините на фаровете и когато разпознаха микробуса, ги поканиха с жестове да приближат.

Кърнс остана вътре, а Дани започна да се изкачва по павираната пътека към къщата. Нарочно бе разперил ръце встрани, за да могат всички да видят, че не носи никакво оръжие. Очевидно мъжете не си бяха и помислили подобно нещо. Излязоха пред къщата и го посрещнаха като стар приятел, с когото не се бяха виждали от много време.

Само едно нещо не бе както трябва. Двамата с Кърнс очакваха тази вечер да се срещнат с петима купувачи, а един от тях липсваше.

ГЛАВА 25

Веднага преминаха към деловите въпроси. Дани им каза, че до този момент само си бяха приказвали, но от тук нататък нещата ставаха сериозни. Стюарт Кърнс беше доставил каквото им трябваше, така че единственото, което оставаше под въпрос, бе дали наистина могат да свършат работата както трябва. Ударът бе планиран от години и те имаха право само на един опит, затова много зависеше от хората, които щяха да го извършат.

Дани извади лист от джоба си — разпечатка от последния им разговор в интернет, и сравни имената на мъжете с никовете им. Казаха му, че се е наложило петият мъж, на име Елмар, неочаквано да замине за Кингман, Аризона, за да уреди нещо, свързано с тази работа, и ще се върне чак в неделя след полунощ.

По молба на Дани всички започнаха да разказват по нещо за себе си, като използваха само малките си имена. Най-интересното от тази част на разговора им беше гладкото преминаване от разумното към напълно налудничавото в историята на всеки един от тях.

„Аз съм Рон, израснах близо до Лафлин и работя по мините наоколо още от тийнейджър. По някое време бях женен, имам две прекрасни деца и мразя ционистките банкери и тъпата английска кралица още от момента, в който видях какво ни причиниха на 11 септември.“

Четиримата присъстващи се познаваха от години, а с онзи човек Елмар, който отсъстваше тази вечер, се бяха запознали в чата на сайта на Стюарт Кърнс. Въпреки това и четиримата бяха съгласни, че Елмар е сериозен играч и може да му се има пълно доверие.

Един от тях попита Дани от какво са синините и белезите по лицето му и това му даде възможност да обясни собствената си роля в последните събития. Разказа им как ченгетата го бяха арестували след едно събрание на патриотичните организации в Ню Йорк и след това в

ареста го бяха пребили почти до смърт. Всеки има граница на търпимост и той бе достигнал до своята. Вече му бе станало съвсем ясно, че този конфликт не може да бъде решен по мирен път, врагът го бе показал недвусмислено. Затова се беше обадил на стария си приятел Стюарт Кърнс да дойде и да плати гаранцията му, за да може Дани да участва в изпълнението на този план. Сега беше тук, за да помогне с каквото може, а после, когато всичко свършеше, щеше да разкаже цялата история на всички по света, които вярваха в каузата им.

Дани даде знак на Кърнс, че всичко е наред, той отвори вратата на микробуса и с жест ги покани да се приближат. Когато се събраха, той плъзна страничната врата, закачи една лампа на куката на тавана на колата, запали я и им показа оръжието, което бе доставил за изпълнението на мисията им.

Докато мъжете наблюдаваха, изпълнени със страхопочитание и нетърпение, Кърнс започна да им обяснява как действа устройството. „Пораженията щяха да бъдат сравними с тези от бомбата в Хирошима“, каза той, макар че разрушенията щяха да настъпят по различен начин, тъй като тук щеше да има наземна експлозия. Това бе много сложно устройство, но задействането му бе извънредно лесно. Имаше абсолютно сигурен детонатор, свързан с един най-обикновен GPS, прикрепен за външната част на обвивката на бомбата. От тях се искаше само да я скрият в колата си и да я закарат до целта. Не трябваше да се помнят никакви кодове, никакви изпълнения в стил Джеймс Бонд. Нямаше и никакви таймери, като в холивудските филми, просто я активираш и това е всичко. След като детонаторът се взриви, всичко в радиус от една миля щеше да бъде сринато със земята.

Кърнс извади от джоба си две ключета, постави ги в металния контролен панел, завъртя ги на четвърт оборот и натисна червено квадратно копче в центъра, на което бе написано: АКТИВИРАНЕ. Появи се линия от малки жълти светлинки, които една по една преминаха в зелено, а в същото време се чу слаб шум от задействаната електроника.

Малко след това GPS-ът се свърза със сателитите, широкият му екран се раздели на две, едната половина показваше тяхното местоположение, а в другата се виждаше целта на нападението им — офисът на настоящия лидер на мнозинството в Сената, който се

намираше във Федералната съдебна палата, на адрес: булевард „Лас Вегас“ №333, Лас Вегас, щата Невада.

ГЛАВА 26

На пръв поглед срещата бе преминала много добре, дори приятелски, но при сбогуването нещата се бяха променили и напрежението все още се усещаше.

И двамата пазеха пълно мълчание, докато не изминаха почти миля по неравния коларски път, отдалечиха се от къщата и се отправиха към магистралата, където щяха да бъдат в относително по-голяма безопасност.

— Каж ми какво точно не беше наред? — попита Дани.

— Много неща не бяха наред — отговори Кърнс, докато следеше пътя пред себе си и едновременно с това често поглеждаше в огледалото за обратно виждане.

Предварителният план, по който всички се бяха съгласили, беше да оставят фалшивата бомба на петимата конспиратори, а те да им платят двайсет хиляди долара, за да покрият разноските на Кърнс. Утре мъжете трябваше да пътуват до Лас Вегас, което щеше да им отнеме около осем часа, и да закарат бомбата до целта. Вместо да умрат за каузата като мъченици, там щяха да бъдат посрещнати от специалните на полицията и от множество федерални агенти, които щяха да ги арестуват на място. Беше малко вероятно някой от тях да се остави да бъде заловен жив, затова в същото време Федералната агенция за действие при извънредни ситуации щеше да проведе антитерористична акция. Хората от квартала щяха да бъдат евакуирани, за да не попадне някой случаен минувач в престрелката.

Но срещата тази вечер не бе преминала според очакванията им, а това можеше да означава много неща, нито едно от които не вещаеше нищо добро.

В най-добрия случай ставаше въпрос за невинно недоразумение, което само щеше да отложи изпълнението на плана с още един ден. В най-лошия потенциалните терористи бяха надушили, че нещо не е наред, и се бяха отдръпнали, за да решат какво да правят по-нататък. Ако наистина беше така, а Дани предполагаше, че точно това е причината Кърнс често да насочва вниманието си към огледалото за

обратно виждане, нямаше да е никаква изненада, ако зад гърба им неочаквано си появяха светлините на фарове и започнеше преследване, в което старият микробус нямаше никакви шансове. Ако това се случеше, за Дани и агент Кърнс вечерта най-вероятно щеше да завърши в общ плитък гроб някъде край пътя.

— Можеш ли да си служиш с оръжие? — попита Кърнс.

— Не съм специалист, но мога.

— Ако се случи нещо, да знаеш, че в жабката има пистолет. Предпазителят е спуснат, но имай предвид, че при първия изстрел спусъкът е много твърд. След това вече се стреля съвсем лесно.

— Няма проблем, ще се справя с пистолета, но по-добре ми обясни какво става.

В този момент излязоха на магистрала 80 и Кърнс видимо се отпусна, когато микробусът започна да набира скорост.

— Първо на първо — започна той, — бомбата все още е у нас, защото те нямаха достатъчно пари. Може би, както казаха, не са могли да ги съберат навреме, а може и това да е някаква проверка.

— Какво проверяват?

— Нас. Може би искаха да видят дали няма да им оставим бомбата така или иначе, дори без да ни платят. Ако наистина сме тези, за които се представяме, никога не бихме направили такова нещо. Но би било съвсем различно, ако сме от ФБР и искаме на всяка цена вещественото доказателство да бъде намерено у тях, за да можем утре да ги арестуваме.

— Така е.

— Второ, според теб какво е интелектуалното равнище на тези четиримата?

— Не знам — Дани се замисли за момент. — По-скоро ми приличат на овце, отколкото на пастири.

— Правилно. И знаеш ли кой през цялото време беше мозъкът на операцията?

— Чакай да си помисля — въздъхна Дани. — Онзи, дето отсъстваше тази вечер.

— Точно така. Далече съм от мисълта, че мъжете, с които току-що се срещнахме, са безобидни, но все пак те са само изпълнители, а истинският им лидер е Елмар. Ако ни излъгаха, че е заминал, значи е бил някъде наоколо и ни е следял внимателно, може би дори през

окуляра на ловджийската си пушка. Ако обаче в действителност е в Аризона, както ни казаха, тогава наистина ми е чудно какво прави там.

— И какво следва от тук нататък? — попита Дани. — Моята роля свърши ли? Ще ме пуснеш ли да си ходя?

— Още не. Казах им да ми пратят имейл, когато приятелят им Елмар се върне късно тази нощ, за да си уговорим друга среща за утре. Междувременно ще се свържа с моя човек и от там нататък ще трябва да действам според ситуацията.

Продължиха да се движат и с всяка изминала минута все по-рядко поглеждаха назад, докато накрая се убедиха, че опасността е преминала. Кърнс включи радиото и от него зазвучаха стари хитове. Отпусна се на облегалката и се заслуша в текста и мелодията, като че ли тази стара песен бе някакъв знак, че тревогите им, поне за тази вечер, бяха отминали.

Когато прозвуча припевът, Кърнс започна тихо да припява, после запя високо и абсолютно невярно.

Дани го погледна косо:

— Хей, Стюарт.

— Да.

— Мога ли да ти задам един личен въпрос?

— Разбира се. Питай, пък ще видим дали ще ти отговоря.

— Колко трае кариерата на служител във ФБР — двайсет, двайсет и пет години?

— Обикновено приблизително толкова.

— Не ме разбирай погрешно, но човек на твоята възраст не трябва ли вече да е излязъл в пенсия?

Кърнс го погледна, намали радиото и отново съсредоточи вниманието си върху пътя.

— Искаш да знаеш защо един шейсет и тригодишен човек все още е на действителна служба вместо да си седи в кабинета и да командва от там или да се е пенсионирал?

— Просто ми беше интересно.

— Това е дълга история.

— А нас ни чака дълъг път — отвърна Дани.

ГЛАВА 27

Оказа се, че преди десетина години Стюарт Кърнс е бил в съвсем различно положение. Заемал е висока позиция и е работил в отдела за борба с тероризма, заедно с човек на име Джон О'Нийл, един от агентите, който още през деветдесетте години е искал да привлече вниманието на властите върху заплахата, идваща от Осама бин Ладен и Ал Кайда. И вместо да бъде награден за прозорливостта си, предупрежденията и особено начина, по който ги е правил, това е коствало кариерата му в службите.

Според Джон О'Нийл страната е била отчайващо неподготвена за задаващия се през двайсет и първи век вътрешен тероризъм и той никога не се е колебал съвсем ясно да изрази мнението си. Междувременно хората по високите етажи не са били никак доволни от изказаната на висок глас критика по отношение на ФБР и правителството, особено когато тя идвала от един от техните служители.

След като на няколко пъти му било отказвано повишение и след някои недотам интелigentни кампании срещу него, О'Нийл най-после разбрал, че нещата няма да се променят, и през късното лято на двайсет и петата година, откакто бил постъпил на служба, напуснал ФБР. Тогава започнал работа като шеф на охраната в Световния търговски център в Ню Йорк. Това станало около три седмици преди деня, в който загинал като герой — 11 септември 2001 година.

По подобен начин и кариерата на Стюарт Кърнс като федерален агент била застрашена от открития му начин на говорене и от връзката му с О'Нийл, но той предпочел да се опита да оцелее в бурята, вместо да напусне. Бюрокрацията обаче не прощава на никого и през последните години бил избутван все по-далече от истинската работа и минал толкова дълбоко под прикритие, че понякога се чудел дали все още някой си спомня, че е действащ агент.

— Намали, намали — каза припряно Дани.

Кърнс вдигна крака си от газта и го погледна:

— Какво има?

— Направи ми една услуга, излез от магистралата на следващия изход.

На изхода нямаше никакъв знак, който да показва, че в тази посока се намира нещо интересно, освен бензиностанция, ресторант и мотел. О, да, и един шарен билборд на „Ранчото на мацките“.

— Сигурно се шегуваш — отбеляза Кърнс.

— Имаме тежка нощ, Стюарт, и сега искам да изпия една бира.

— Вкъщи има бира.

— Да пиеш бира от кутийка в каравана в компанията на друг глупак като теб и да пиеш бира в бардак в Невада са две съвсем различни неща, а точно в момента имам нужда от второто.

Колкото и да е странно, Кърнс не се противи повече. Без да каже и дума, той зави и последва табелите, които ги заведоха пред заведението, и спря в края на паркинга пред него.

Дани излезе от микробуса, пооправи дрехите си и се обърна към него:

— Няма ли да дойдеш?

— По-добре да не идвам. Въпреки че е фалшива, нямам намерение да оставя без надзор тази атомна бомба в колата край пътя.

— Както искаш, ти губиш. Ще ми послужиш ли със сто долара до заплатата?

— Нямам сто долара — отвърна Кърнс, извади портфейла си и подаде на Дани една банкнота през отворената врата. — Имам двайсет. Докато те чакам, ще се опитам да се обадя по телефона, но, моля те, не се бави много.

— С двайсет долара няма как да остана повече от десет минути.

— Освен това не ме карай да ти напомням — внимавай какво говориш и с кого говориш — продължи Кърнс. — Изпий си питието и се връщай. Да не се налага да идвам да те прибирам.

— Връщам се веднага.

Едва бе седнал вътре и си бе поръчал пиенето, когато една млада дама, чийто външен вид хващаше окото, улови погледа му и седна до него.

— Мога ли да направя нещо за теб? — попита тя.

— В заведение като това този въпрос може да означава много неща, прав ли съм?

Тя се понамръщи и го изгледа по-отблизо.

— Познавам ли ви отнякъде, господине?

Барманът му донесе бирата, взе двайсетте долара и му върна десет. Дани прибра рестото си, вдигна чашата и хвана жената за ръка.

— Как се казваш? — попита я той.

— Тифани — отвърна тя, усмихна се изведнъж и прошепна, — ти си мъжът от онова видео в интернет.

В стаята ѝ в задната част на ресторанта Дани даде на новата си приятелка автограф и последните си десет долара, но срещу това получи правото да използва мобилния ѝ телефон в следващите пет минути.

Докато пишеше есемес до Моли Рос, той осъзна с колко оскъдна информация разполагаше в действителност. Знаеше кодовото име на операцията, в която го бяха въвлекли, беше го видял, докато подписваше документите при излизането си от затвора. Знаеше мястото и часа на събитието. Знаеше освен това, че нещата не се развиваха по план и че неприятностите може би тепърва предстояха.

Докато още седеше в бара, по телевизора вървяха новините и в изтичащите в долния край на екрана надписи бе забелязал, че през този уикенд нивото на заплахата от тероризъм бе повишено до оранжево, което беше предпоследната преди най-високата степен. Може би това имаше някаква връзка с операцията на Кърнс, а може би не. Единственото, което можеше да направи, бе да предупреди Моли и останалите им хора да стоят далече от това място и да се надява, че всичко ще бъде наред.

Прочете още веднъж съобщението, което бе написал, и го изпрати.

„Моли,
кажи на всички — стойте далече от Лас Вегас в
понеделник
ФБР оп. «извънредна ситуация»
пази се
целувки

дб“

ГЛАВА 28

Една малка част от мозъка му стоеше будна, но тя отдавна се бе отказала да опитва да събуди и останалата част от съзнанието му. Ноа продължаваше да лежи там, където Моли го беше оставила, не спеше, но изобщо не можеше да се каже, че съзнава какво става около него.

Дочу тежки стъпки и приглушени звуци, които идваха някъде извън пълния мрак, в който бе потънал. Тези шумове не го накараха да се разтревожи, те просто се сляха с ужасните сънища, които сънуваше.

С възрастта кошмарите му се явяваха все по-рядко, но винаги бяха едни и същи. Не сънуваше, че някой го преследва като на забавен каданс, нито огромни зомбита. Не му се привиждаха и жълти очи, които да надничат откъм вратата на гардероба. В нощните му ужаси и темата с бягството не се срещаше така често. В кошмарите си той винаги бе хванат в капан, нещо се срутваше, а той не можеше да избяга и смъртта бавно, но сигурно настъпваше. Сънуваше, че е погребан жив в тесен дървен ковчег, че е притиснат и се задушава, докато нечии здрави ръце притискаха възглавница върху лицето му, или че го е затрупала лавина, а той стои под нея ужасен и безпомощен, съзнавайки, че вече е започнал да умира.

Този път беше дълбока вода. Виждаше слънчевата светлина, която проблясваше над вълните високо над него. Там беше въздухът, от който толкова се нуждаеше, но той бе непостижимо високо. Опитваше се да плува, но с всеки замах на ръцете си само потъваше още по-надълбоко, докато накрая първичният инстинкт победи и той отвори уста, за да поеме дълбоко въздух. Солената вода навлезе в белите му дробове, после избълва навън и отново нахлу, пареща като киселина.

Знаеше, че в тази част на съня вече трябва да се събуди, защото ако не го направеше, кошмарът щеше да го убие. Но сънят не го пускаше.

Нещо силно изгърмя, шумът около него стана много по-силен отпреди, някой го хвана за раменете и силно го разтърси. Ноа се опита да се възпротиви и тогава някой повдигна клепачите на очите му.

Черни неща пълзяха по пода и по стените, по ръцете му и по лицето на мъжа, надвесил се над него. Ноа замахна да ги пропъди, но загуби равновесие и се изтърколи тежко на пода. Някакви хора тичаха с извадени пистолети и викаха. Една по-възрастна жена коленичи до него и разтвори чантата си. Тя докосна лицето му, повика го по име и с палеца си задържа отворен единия му клепач. Към окото му се насочи сноп гореща бяла светлина, беше толкова ярка, че от нея го заболя и той се опита да се отдръпне.

— Спокойно — каза жената и направи знак на човека зад нея.

Дойдоха още хора и Ноа усети, че някой разкопчава копчетата на ризата му, почувства как опипват тялото му, като че ли търсеха нещо. След това се чу шум от скъсване и последва болка, все едно бяха махнали парче тиксо, здраво залепено за горната част на гърдите му, близо до рамото. Някой вдигна ръкавите на ризата му и той усети нещо мокро и студено върху пените в сгъвката на лакътя си.

— Сега ще те боцна леко — предупреди го жената.

Той премести поглед и видя как иглата на спринцовката наля и за във вената му, след това почувства лек натиск и по тялото му се разнесе хлад. Стаята беше започнала бавно да се върти около него.

Лекарката щракна с пръсти пред очите му.

— Ноа, знаеш ли коя година сме?

— Къде съм?

— В безопасност си. Какво е моминското име на майка ти, можеш ли да ни кажеш?

Постави слушалката на гърдите му и съсредоточи поглед върху циферблата на ръчния си часовник.

— Уилсън. Джейми Уилсън.

Усети, че съзнанието му започна да се прояснява. Постепенно го обзе неестествен прилив на енергия, явно в резултат на веществото, което току-що му бяха инжектирали. Слепоочията му туптяха. Той избута ръцете, които го придържаха, и седна без ничия помощ.

— Знаеш ли кой ден е днес?

— Дойдох тук в събота вечерта — още няколко души се бяха събрали около него и Ноа забеляза, че те се спогледаха, когато чува отговора му. — Какво е станало? Колко време съм бил в безсъзнание?

— Сега е понеделник по обяд — отговори жената.

Тя свали ръкавиците си и прибра инструментите си в чантата.

— Ще го взема със себе си — продължи тя. — Трима от вас да дойдат с мен, а останалите да довършат тук и след това непременно да ми се обаждат.

Понеделник по обяд, значи в продължение на четирийсет часа е бил мъртъв за света. Ноа се опита да разбере значението на този факт, докато двама души му помагаша да се изправи на краката си. Те останаха близо до него, като че ли очакваха да падне, ако се опита да ходи сам.

— Къде отиваме? — попита Ноа.

Жената го изгледа охладняло. Някои лекари обичат да се държат по този начин. В момента, в който пациентът е по-добре, решават, че вече не е необходимо да бъдат любезни с него.

— Баща ти иска да те види — отвърна тя.

ГЛАВА 29

— В каква часова зона е Невада? — провикна се Дани по посока на кухничката в караваната.

Ролексът на ръката му беше менте и се нагласяваше трудно, затова винаги, когато пътуваше, Дани отлагаше това до последния възможен момент. Обаче в днешния ден щеше да бъде изключително важно да знае колко точно е часът.

— Същата като в Лос Анджелис — провикна се агент Кърнс. — В момента е около осем и двацет и пет.

И двамата се бяха поуспали, затова сега бързаха да се приготвят за път. Напрежението ставаше още по-голямо, защото сутринта Кърнс каза, че предишната вечер не бе успял да се свърже със своя човек от ФБР, а новите им приятели-терористи му бяха изпратили твърде загадъчен имейл.

Съобщението идваше от Елмар — мъжът, който бе отсъствал предишната вечер. Този следобед трябваше да се срещнат отново и този път срещата наистина щеше да бъде делова бомбата щеше да бъде разменена срещу исканата сума. Освен това щяха за последен път да обмислят плана за утрешния атентат в центъра на Лас Вегас. Срещата бе насрочена за пет часа следобед, някъде в пустинята, толкова далече от цивилизацията, че мястото бе определено само посредством координатите си.

Дани по-добре се справяше с компютъра, затова му бе гласувано доверие да планира пътя им до уреченото място, като за целта трябваше да се консултира с някои карти в интернет. Докато Кърнс беше в банята, Дани влезе в една от любимите си анонимни пощенски кутии и бързо изпрати писмо до хората си в Чикаго, до Моли и до няколко съмишленици, на които имаше пълно доверие.

„ЛИЧНО — НЕ ПРЕПРАЩАЙ — ИЗТРИЙ СЛЕД
КАТО ПРОЧЕТЕШ

Срещата днес, понеделник следобед, Южна Невада.

Ако не се обадя до сряда, значи съм мъртъв^[1],

ето къде да търсите трупа ми
37° 39' 54.35 северна ширина
116° 56' 31.48 западна дължина
СТОЙТЕ ДАЛЕЧЕ от Невада
дб“

Когато Кърнс отново се появи в стаята, съобщението бе вече изпратено, историята на браузъра изтрита и картата на мястото на срещата отпечатана.

Натовариха отново бомбата в микробуса и Дани седна на мястото до шофьора, като топлеше ръцете си в чашата нес кафе, която бе взел със себе си. Чувстваше се неестествено спокоен, като се имаше предвид, че ги очакваше осем часа пътуване с неизвестен край.

Кърнс се появи след малко, но преди още да стигне до микробуса, се плесна по челото, като че ли бе забравил нещо важно. Върна се бързо до входната врата на караваната, отключи я и в продължение на половин минута викаше и подканваше опърпаната котка да излезе. Най-после тя се появи, шмугна се покрай него и изчезна в запустелия двор. След това агент Кърнс се наведе, напълни паничката ѝ с вода и я постави близо до стълбите, така че през целия ден да остане на сянка.

Всеки, който има домашно животно, би направил същото, когато заминава и знае, че няма да се върне до късно следващия ден. Но без сам да може да разбере защо, на Дани му се с гори, че мъжът до него се подготвяше да отсъства от дома си много, много дълго.

---

[1] де да беше шега ↑

ГЛАВА 30

След като го закараха на „Пето авеню“ номер 500, хората, придружаващи Ноа, го изчакаха пред кабинета му, докато той взе душ и облече чисти дрехи, които секретарката му бе приготвила. След това го заведеха до ъгловия кабинет на двайсет и първия етаж.

Артър Гарднър седеше в любимото си кожено кресло зад бюрото със замислен и сериозен вид на мъдър съдия. Беше сплел дългите си пръсти и леко се бе облегнал назад.

Чарли Нилън стоеше до прозореца. Когато срещна погледа на Ноа, той едва забележимо поклати глава. Чарли изглеждаше едновременно уморен и напрегнат, яката на омачканата му риза бе разкопчана, а ръкавите ѝ навити до лактите. Не носеше вратовръзка, а това съвсем не отговаряше на обичайния му образ. Сега приличаше на човек, който е бил събуден посред нощ, за да гаси пожар.

Лекарката беше дала на Ноа шишенце без етикет, в което имаше няколко малки бели хапчета. Това беше същото лекарство, което му бе инжектирала по-рано, само че в ниска доза и предназначено за прием през устата. То трябваше да противодейства на остатъчния ефект от анестетичния пластир, който бяха отлепили от гърдите му, когато го бяха открили. Вече бе взел едно от хапчетата и то му бе помогнало, но въпреки това се чувстваше сякаш току-що бе слязъл от въртележка. Шишенцето изтрака в джоба му, когато седна на подадения му стол, точно срещу бюрото на баща си.

Шефът на охраната на фирмата, бивш военен на име Уорън Ландърс, размени няколко думи с четиримата си подчинени, които бяха докарали Ноа тук. До този момент само няколко пъти се бе налагало на Ноа да контактува с него, но това беше достатъчно, за да добие представа що за човек е той. Ландърс е бил побойник още от ученическите си години, а след като пораснал, си намерил работа, където хем да носи униформа, хем да върши това, което най-много умее и обича. Говореше, сякаш винаги имаше едно науум, усмихваше се глупаво и самодоволно, като че ли се подиграваше на човека срещу себе си.

Артър Гарднър направи едва забележим жест с ръката си, след което четиримата подчинени напуснаха кабинета, а Ландърс се приближи до бюрото му и застана до него. Всички бяха вперили поглед в Ноа и той имаше усещането, че е дошъл неговият ред да каже нещо, но нямаше никаква представа какво.

— Татко...

— Радвам се да видя, че не си пострадал сериозно — прекъсна го възрастният мъж.

Той определено не изглеждаше радостен, но думите прозвучаха достатъчно искрено, като се имаше предвид от чия уста излизат.

— Как ме намерихте?

— По същия начин, по който те открих и в петък вечер в полицейското управление — отвърна Чарли. — Засякохме мобилния ти телефон. Бяха извадили батерията му, но преди около час някой я сложи обратно и включи телефона ти.

За момент Ноа се замисли.

— Извинявайте, но не разбирам, проследили сте мобилния ми телефон ли? Как го направихте?

Ландърс се направи, че не чу въпроса.

— Първата ни задача — каза той — беше да открием кой е подал на пресата секретния правителствен документ.

— И кой го е направил?

— Документът е бил сканиран тук и изпратен от тази сграда. Около два часа след като е постъпил в отдела за кореспонденция.

— Не мога да повярвам — възкликна Ноа.

Ландърс взе една кафява папка от бюрото и я подаде на Ноа.

— Увери се сам — каза той.

Върху папката не бе написано нищо, а листовете вътре бяха все още топли от ксерокса. Най-отгоре беше първата страница от досие, на която с големи букви бе изписано името „Моли Рос“.

На следващата страница специалистите от информационния отдел бяха описали подробно следите, които бе оставила след себе си. Беше регистрирано, че е влизала в системата и след това бе направила някои твърде сполучливи опити да прикрие действията си, като е използвала прокси сървър, откъдето бе изпратила въпросния имейл, адресиран до няколкостотин получатели — нито един от тях не бе

служител на компанията. Беше приложила и дигитализирана версия на секретния доклад на Министерството на вътрешната сигурност.

Нямаше никакво съмнение, че тя го бе извършила, нито пък, че се беше опитала да прикрие действията си.

Чарли наля на Ноа малко вода от каната, поставена на страничната маса. Наистина имаше нужда от нея. Ръцете му трепереха, докато вадеше от джоба си още едно от малките хапчета. Изпи го заедно с остатъка от водата в чашата си.

— Давай нататък — подкани го Ландърс, — става още по-интересно.

На следващата страница имаше нейна снимка, направена в някакво учебно заведение. На Ноа не му бе необходимо много време, за да осъзнае колко различно изглеждаше на снимката. Носеше очила с тънки рамки, с леко затъмнени стъкла. Косата ѝ беше по-дълга и по-светла, почти руса. Но разликата не беше само във външния ѝ вид. На снимката изглеждаше много по-изискана, беше елегантна и сериозна, качества, които той или не беше забелязал, или тя умело бе прикривала за краткото време, което бяха прекарали заедно.

Следващата снимка бе направена на някакво събиране. От едната ѝ страна стоеше майка ѝ, а от другата вездесъщият Дани Бейли. Той бе обвинил ръка около кръста ѝ, тя също го бе прегърнала и двамата позираха пред фотоапарата.

Следващата снимка, изглежда, бе правена съвсем наскоро. На нея Моли беше сама, носеше авиаторски слънчеви очила, обърната бейзболна шапка и потник в камуфлажни цветове. В ръцете ѝ имаше автоматична бойна пушка с барабанен пълнител, държеше я като че ли това беше най-подходящият аксесоар, с който хубава млада дама може да се разхожда по артилерийското стрелбище в прекрасен летен ден. По някаква неясна причина тази снимка му напомни за известната фотография на Лий Харви Осуалд, направена в задния му двор. На нея Осуалд държеше екстремистки вестник в едната си ръка и пушката, с която щеше да извърши убийството, в другата. Снимката е била направена само няколко месеца преди срещата му с президента Кенеди в Далас.

— Ето какво се е случило според нас — започна Ландърс. — Целта на тези хора е била да открият някакъв компромат за правителството и по-специално за нашите клиенти. Решили са, че

нашата компания може да се окаже слабото звено по отношение на сигурността. Затова изпратили момичето в агенцията по труда, с която работим, и както можете да видите от това тук — при тези думи той посочи един от документите в папката, — тя написала такава автобиография, която да ѝ осигури място при нас. Освен това се е представила отлично на интервюто. Доколкото разбирам, госпожица Рос може да бъде много чаровна, когато поиска.

Ноа усети, че се изчервява.

— Но за нея не било достатъчно само да проникне в отдела за кореспонденция — продължи Ландърс. — Това все пак било успех, но за да причинят щетите, които били планирали, се нуждаели от помощта на вътрешен човек.

— Кажи направо всичко, което имаш да казваш — обади се Ноа. — Да не би да намекваш, че съзнателно съм помогнал на тези хора? Срецнах я в петък, напълно случайно, и след това в събота вечер я доведох тук, което, сега съзнавам, беше ужасна грешка, за която съм готов да понеса всички последствия. Но не ми говори така, като че ли през цялото време съм бил замесен в плана им.

Ландърс взе друга папка от бюрото, изчака възрастният мъж да кимне в знак на съгласие и едва тогава я подаде на Ноа.

— Искам само да кажа, че в срещата ви нямаше нищо случайно и всичко е било подготвено много преди миналия петък.

Когато отвори следващата папка, Ноа видя снимката на Моли, прикрепена отвътре към лявата страница. Това бе същата снимка, която бе забелязал върху баджа ѝ, само че доста уголемена. Тогава тя бе предизвикала у него огромно възхищение. Беше закачена за пуловера ѝ в любимия му нюанс на синьото, който така добре подчертаваше стройната ѝ фигура. Моли, без съмнение, беше красива. Нещо повече, като че ли в нея бяха събрани всички женски качества, на които той се възхищаваше. Но бе пропуснал нещо много важно, когато за първи път бе видял снимката — освен красиво, момичето беше и много умно.

В десния джоб на папката имаше купчина разпечатки, но те не се отнасяха до нея, макар че върху тях имаше забележки, нанесени от нейната ръка. Тези страници съдържаха цялата информация, която някой, някога, би желал да получи за Ноа Гарднър. Голяма част от тази информация бе предоставена твърде неразумно от самия него. Профилът му във „Фейсбук“, историята му в „Твитър“, отговорите от

анкети, които бе попълвал в сайтове за запознанства, интимните му мисли и стремежи, разкрити в постовете на личния му блог, дори историята на браузъра му от последните няколко седмици. До голяма част от тази информация можеше да се достигне съвсем лесно, но проникването в друга част от нея означаваше, че е била извършена кражба на лични данни, както и че е станал обект на хакерска атака.

За момент му се прииска да попита Ландърс как се е добрал до всичко това, защото информацията явно идваше от домашния компютър на Моли, но после се сети къде работи и замълча.

Ноа многократно бе ставал свидетел на подобни компютърни кражби, когато ставаше въпрос за междуфирмен шпионаж или компроматна политическа кампания. По страниците имаше отбелязани данни, от които ставаше ясно, че бяха изпратени от интернет доставчика, в резултат на тайно и не съвсем законно споразумение с полицията. В последно време никой не зачиташе особено поверителността на личната кореспонденция, затова ако познаваш подходящия човек и платиш определена сума, можеш да се добереш до всичко, което ти трябва.

Ноа прелисти страницата и се почувства като че ли някой неочаквано нанесе силен удар в слънчевия му сплит. В първия момент реши, че и тази снимка е на Моли, но явно точно това е била целта.

Това беше снимка на майката на Ноа, която той бе публикувал в блога си по повод на някаква нейна годишнина. Може да е било на рождения ѝ ден или на годишнина от смъртта ѝ, а може и да го бе направил в една от многото безсънни ноци, в които силно бе чувствал липсата ѝ. На снимката тя беше на около двацет и пет години, приблизително на възрастта, на която Моли бе в момента, безгрижна млада бунтарка, с усмивка, на която не можеш да устоиш. Беше облечена с избелели джинси, сандали и син пуловер, а в тъмната ѝ, къдрава коса, бе втъкнато малко цвете.

— Не си имал абсолютно никакъв шанс, Ноа — каза Чарли. — Постъпила е в компанията с единствената цел да се сближи с теб и после да се възползва от това. Това момиче така дълбоко е навлязло в съзнанието ти, че изобщо не си разбрал какво става. Всеки на твое място би се чувствал така — той придърпа един стол и седна. — А сега ни разкажи какво точно се случи с тази жена. Започни от самото

начало. Вече можем да отстраним нанесените щети, така че не пропускай нищо в разказа си.

И той им разказа цялата история. Погледнато назад, всичко изглеждаше абсолютно ясно, но Ландърс от време на време се обаждаше, за да подчертае някои от най-ловките моменти в предателството, да не би някой да ги е пропуснал.

Първата му среща с Моли беше в стаята за почивка — тази среща трябваше да изглежда абсолютно случайна, но това въобще не бе така. Всеки ден по това време Ноа огладняваше и слизаше до машината за закуски. Моли се бе постарала да изглежда така, че външният ѝ вид да въздейства върху най-дълбоките и уязвими кътчета на подсъзнанието му. След това бе проявила пълно безразличие към него, с което само бе засилила първоначалното си въздействие.

След работа Ноа бе отишъл на събранието, само и само да я срещне отново. Чарли вече бе разказал в пълни подробности за това на другите двама мъже в стаята. Ноа я бе завел в дома си и докато е спял, тя е излязла навън и според Ландърс е направила дубликат на ключовете му. Освен това е прошепнала на портиера, че може да се върне малко по-късно с някои от приятелите на Ноа, за да го изненадат.

След това Ноа я бе завел в офиса на компанията и ѝ бе показал презентацията, а тя бе разбрала как може да достигне до защитените файлове, когато по-късно същата вечер пристигне със съучастниците си, за да ги открадне.

Оттук нататък Ноа нямаше почти никакви спомени, затова Ландърс продължи с останалата част на историята. Докато са били в апартамента ѝ, тя му е дала някакъв бързо действащ наркотик и той е изпаднал в безсъзнание. След това са му сложили пластир с фентанил с надеждата, че така ще го държат в безпомощно състояние през целия уикенд. Лекарката съвсем ясно бе заявила, че това е изключително рисковано и те изобщо не са се интересували, че по този начин излагат живота му на опасност.

В неделя вечерта Моли, заедно с още трима мъже, е дошла в офиса и след като вече е знаела какво да прави, с помощта на картата, открадната от джоба на Ноа, са се качили на етаж. Опитали са се да копират електронните файлове от конферентната зала, но защитата се е задействала и сървърите са блокирали достъпа, преди да успеят да достигнат до цялата информация. Все пак са успели да откраднат

значителна част от нея, макар че все още не бе съвсем ясно какви са нанесените щети.

— След това са се изнесли от апартамента, в който те открихме — продължи Чарли, — но са оставили след себе си някои доказателства, които явно доказват вината им — екстремистка литература, оръжия и други незаконно притежавани вещи. Вероятно щяха да позвънят анонимно на полицията и да кажат къде се намираш.

— И защо щяха да го направят?

— Според нас са искали полицията да те открие там с всички онези инкриминиращи доказателства около теб и така да заприличаш на техен съучастник. По този начин щяха да ни накарат да си мълчим, за да не те изложим, и едва ли щяхме да се обърнем към федералните власти. Знаем, че същата нощ са ходили в апартамента ти. Съвсем скоро ще разберем дали са оставили подслушвателно устройство, но във всеки случай, изглежда, че нищо не са взели.

Главата го болеше все по-силно и преповтарянето на мъчителните събития от последните два дни изобщо не му помагаше.

— И какво ще правите сега? — попита Ноа.

— Няма да намесваме властите — за първи път от много време насам се обади Артър Гарднър. — Но вече сме предприели... ответни мерки... спрямо хората, които ни причиниха всичко това. И това далеч няма да е всичко.

— Не се безпокой, хлапе, ще ги накараме да съжаляват — каза Ландърс и тупна Ноа по гърба малко по-силно, отколкото приятелският жест изискваше. — Е, поне някой е намазал от цялата история, как е мацката, добра ли е?

Никога през целия си живот Ноа не бе изпитвал по-силно желание да стовари юмука си в лицето на някого, но и никога не се бе чувствал толкова безсилен. Затова остана на мястото си, вперил поглед в пода, мислейки си колко прекрасно би било, ако можеше да го направи.

— Господа — заговори възрастният мъж, — бихте ли ме оставили насаме със сина ми?

Ландърс събра нещата си и се отправи към вратата, но преди това спря, за да прошепне няколко думи на Артър Гарднър. Чарли Нилън остана на мястото си до Ноа.

— Моля те, Чарли, това се отнася и за теб.

— Бих искал да остана.

Възрастният мъж почистваше и пълнеше лулата си, замълча дълго и по този начин даде да се разбере какъв е отговорът му. Чарли се изправи, сложи ръка на рамото на Ноа и леко го стисна. След това излезе от стаята и затвори вратата зад гърба си.

ГЛАВА 31

Кабинетът на Артър Гарднър имаше репутацията на едно от най-тихите места в Манхатън. Бе изолиран от всичко наоколо и бе обзаведен така, че никакъв външен шум не проникваше вътре. Градската глъч от улицата не стигаше до него, климатичната инсталация работеше абсолютно безшумно, а звуците от бурния живот, който кипеше в останалите офиси в сградата, не достигаха до чувствителното ухо на собственика му.

В сравнение с тишината, която цареше там, читалните в Обществената библиотека на Ню Йорк, на отсрещната страна на улицата, бяха шумни като автобусни спирки. Когато човек влезеше в този кабинет, се потапяше в такъв абсолютен покой, какъвто съществува може би единствено зад дебелите метални стени на банковите трезори или в зазиданата крипта на мавзолей. Всеки звук в тази пълна тишина прозвучаваше необичайно ясно и силно — изщракването на запалката, шумоленето на горящия тютюн в лулата, равномерното притракване на стария часовник върху полицата в ъгъла.

За повечето хора скритото значение на този абсолютен покой оставаше непонятно. За Артър Гарднър тишината и спокойствието не бяха най-важното нещо. Шумовете, които той самият предизвикваше, бяха като музика за ушите му. Това, което той на всяка цена искаше да избегне, беше шумът, предизвикан от другите хора. Той му напомняше за тяхното съществуване. Беше го заявявал много пъти — ако една сутрин излезеше от дома си и разбере, че по някакво чудо всички хора са изчезнали от лицето на земята, тогава щеше да види осъществена най-съкровената си мечта. Толкова много обичаше и ценеше самотата.

Двамата седяха, обгърнати от пълната тишина, в продължение на повече от минута, когато най-после Ноа събра куража да заговори:

— Съжалявам, татко.

— Няма нужда да ми се извиняваш.

— Наистина, съжалявам...

— Казах, че няма нужда — прекъсна го баща му, остави лулата на подложката ѝ и се облегна назад в креслото си. — Чувствам се повече обиден, отколкото наранен при мисълта, че са успели да те използват в опита си да навредят на компанията и на клиентите ни. Разбира се, ние знаехме за съществуването на тези хора и смятахме, че сме достатъчно подготвени, но те успяха да ни изненадат, нали така? И трябва да призная — при тези думи по лицето му заигра странна усмивка, — че методът, който са избрали, като са изпратили на работа при нас красиво момиче, което да те съблазни, показва много по-голяма изобретателност от тяхна страна, отколкото някога съм очаквал, като знам каква е истинската им същност. Наистина са проявили въображение. Макар че действията им са напълно безскрупулни.

— Трябваше да внимавам повече.

— Глупости. И по-мъдри мъже от теб са ставали жертва на враговете си. Крале, индустриални магнати, сенатори, дори и действащи президенти са се поддавали на слабостите си — той взе лулата си, чукна я в ръба на бюрото и отново се зае с ритуала по пълненето и запалването ѝ. — Да забравим всичко това. Страхувам, се, че има други, по-належащи неща, които трябва да обсъдим.

Ноа беше убеден, че ако се обърне назад в годините, можеше да изброи на пръстите на едната си ръка случаите, когато бе водил откровен разговор с баща си. Сега като че ли предстоеше точно такъв разговор, но, честно казано, никак не беше в настроение за това. Първоначалният шок от случилото се отминаваше и сега бе ядосан и обиден, чувстваше се зле, беше страшно гладен и имаше ужасна нужда от почивка, за да успее да се отърси от цялата тази гадост.

— Татко, в момента въобще не се чувствам във форма. Какво толкова спешно трябва да обсъждаме?

Баща му отдавна заплашваше, че ще се оттегли от бизнеса, но надали точно този въпрос щяха да коментират в момента.

— Утре сутринта ще се случи нещо много важно, Ноа. Нещо, което ще постави началото на огромни промени. Събитията от изминалия уикенд, кражбата и заплахата от разкритие карат засегнатите страни още по-силно да се убедят, че е настъпил моментът за корекция на курса.

— Какво ще се случи?

Колкото и странно да беше, в следващите няколко секунди възрастният човек не можа да намери подходящите думи.

— Тази млада жена, тази Моли Рос и хората й... Разбираш ли разликата между света, какъвто съществува в техните представи, и действителността?

— В момента мисля, че не разбирам почти нищо.

— Ако изобщо са разговаряли с теб, то тогава съм сигурен, че са ти представили всичко от тяхната изкривена гледна точка. Обикновено първото нещо, за което започват да говорят, е гордият дух на нашето общество — последвалите думи бяха изречени с дълбок глас и пародия на уважение. — „Ние считаме тези истини за видни от само себе си, че всички хора са създадени равни, че те са дарени от своя Създател с някои неотчуждими права, че сред тези права са живот, свобода и стремеж към щастие...“^[1] и така нататък и така нататък. Това е бойният вик, който съвременният американски патриот надава, докато се е разположил удобно в креслото си, и трябва да се признае, че тези фрази наистина носят огромен заряд в себе си. Но още от много ранна възраст разбрах, че няма как Томас Джеферсън да е вярвал в това, което е написал в Декларацията. Нито един робовладелец не би го направил. Нито пък човек с такъв интелект и такива огромни познания по история като него би поставил равенство между себе си и неграмотните маси. По онова време той се е подготвял да води битка с една империя, подготвял се е да обори божественото право на краля, затова нагло е обявил, че Господ е на негова страна. Заявил е, че изконните права на човека са дадени от Бог и, че противно на съществуващото вярване от онова време, Всевишният няма да бъде на страната на английската кралска фамилия, ако конфликтът ескалира и се стигне до война. Джеферсън добре е знаел, че не е вярно, че тези права са дадени на човек от Бога, но е било необходимо да каже подобно нещо, за да създаде морална основа за революцията. Освен това сигурно е съзнавал, че възлага много по-големи надежди на обикновения човек, отколкото той някога е имал смелостта да покаже, че заслужава.

Ноа се опитваше да разбере защо обсъждането на този въпрос е толкова належащо точно в този момент, но нямаше друг избор, освен да стои там и да слуша.

— Тогава ти смяташ, че Джеферсън е грешал?

— О, не, мисля, че е имал правото да опита. Има една история, която разказва за онези дни. Когато Конституционният конвент приключил работата си, някой попитал Бенджамин Франклин каква ще е бъдещата форма на управление — република или монархия. Спомняш ли си какво отговорил Франклин тогава?

— Република, ако успеете да я съхраните — отвърна Ноа.

Възрастният мъж кимна:

— Точно така, ако успеят да я съхранят. Такъв опит никога не е бил правен до този момент, поне не в такъв голям мащаб. Това е бил изключително смел експеримент с неизвестен край и е имал всички шансове да се окаже успешен. Но основата, върху която е бил изграден, е била неговото най-слабо място, а именно убеждението, че обикновените граждани на Съединените американски щати, за първи път в писаната история на човечеството, могат да се самоуправляват и да съхранят най-ценния дар, който им е бил даден. И те отново доказват, че не могат да се справят с тази задача.

— Какво се опитваш да ми кажеш, татко?

— Нека да ти задам един въпрос, Ноа. Да оставим настрана за момент абсолютното им невежество по отношение на самоуправлението. Според теб хората, човешките същества, в основата си добри ли са? Вярваш ли, че — както би проповядвала твоята вярна приятелка Моли — единственото нещо, което трябва да направят, е да се събудят, да прегърнат свободата и след това човечеството ще достигне най-високите си върхове?

— Искан ми се да вярвам в това.

— Не те попитах какво ти се иска — отвърна остро възрастният мъж. От тона му ставаше ясно, че няма да приеме уклончиви отговори. — Попитах те в какво вярваш.

— Тогава отговорът ми е „да“. Вярвам, че в основата си хората са добри.

— Лесно е да се каже това, макар за съжаление историята да доказва точно обратното. Сега, когато сме изправени пред неизбежното скорошно сгромолясване на съществуващия световен ред, няма да имаме никакъв шанс да оцелеем, ако се осланяме на пожелания и надежди за светло бъдеще — при тези думи той взе вестника от бюрото си и го подаде на Ноа. — Ето виж как се проявява истинската

същност на човешката природа, когато хората са оставени да правят каквото си искат.

Ноа взе вестника, очаквайки да види някоя от многото истории за геноцид или масови убийства в далечна държава, за сексуални престъпления срещу деца, извършени от уважавана религиозна институция, а може би и разказ за нацистките зверства или ужасите по бойните полета. Примерът, който баща му бе подбрал, беше значително по-малък по мащаб, но затова пък въздействаше по-силно и човек трудно можеше да го забрави и да си каже, че в живота се случват и такива ужасни неща.

Заглавието на статията беше: „Шестнайсетгодишно турско момиче погребано живо заради разговор с момчета“. По-нататък в статията се разказваше как младото момиче е станало жертва на ужасяващо убийство, най-вероятно извършено от бащата и дядото. Подобни случаи бяха често срещано явление в някои култури. Погребали са я жива в задния двор на къщата, под кокошарника. Престъплението не е било извършено в състояние на афект, защото подобно действие изисква дълго и внимателно планиране. В действителност семейният съвет ѝ бе наложил това наказание, тъй като е извършила престъплението да разговаря с момчетата от махалата.

Ноа остави вестника.

— Това съвсем не означава, че цялото човечество се състои от зли хора — каза той. — Винаги е имало екстремисти.

— Не забравяй, че бях социален антрополог, преди да започна да се занимавам с този бизнес. Затова с цялото ми уважение към разбиранията ти мога да те уверя, че злото е присъщо на хората в много по-голяма степен, отколкото би ти се искало да приемеш. Хората навсякъде по света са еднакви. Ако същото това момиче е било родено в Южна Африка, то по-вероятно е до шестнайсетата си година да е било изнасилено, отколкото да се е научило да чете. Днес робството под една или друга форма е по-разпространено откогато и да било. И никак не ме топли мисълта, че един на милион индивиди е успял да се издигне над най-низшите си инстинкти. И, Ноа, вместо да се подобрява, положението става все по-лошо. На света винаги е имало само четири типа хора: хората с визия, които избират пътя, по който да вървим, а ние сме изключително малко на брой; алчните и корумпираните — те са полезни, защото са готови да направят всичко

в името на бързата печалба; революционерите — шепа назадничави, склонни към насилие философи, чиято единствена мисия е да пречат на прогреса — с тях ще се справим съвсем скоро; и обикновените хора — лемингите, чийто интелект стига само до това — сляпо да следват останалите. Те са по-многобройни от нас и с всеки изминал ден стават все повече. Когато съм се родил на света, е имало два милиарда души. Сега са три пъти повече и това е станало само в рамките на един човешки живот. А това огромно население, чийто брой вече достига критичната точка, не се състои от хора като Моцарт, Айнщайн, Паскал, Шекспир или Джордж Вашингтон. Светът е пълен с безполезни консуматори и техният брой нараства толкова бързо, че планетата ни няма да може да ни изхранва. Дори сега, в този момент, един милиард хора по света гладуват. Днес двацет хиляди деца ще умрат от глад. Ето в какво ужасно положение е изпаднало човечеството. И когато настъпят трудните времена, а това ще се случи съвсем скоро, можеш да умножиш целия този ужас по хиляда. А във вакуума, създаден от страха, неграмотността, глада и нуждата, ще се настани злото, а не доброто.

Изглежда, нямаше изход от така описаната ситуация, но Ноа познаваше баща си добре и знаеше, че ще предложи някакво решение. Може би нямаше да бъде точно това, което ти се иска, но възрастният мъж винаги имаше решение на проблемите.

— Най-накрая напълно се убедихме, Ноа, че не можем да разчитаме на това хората да се самоконтролират. Дори и най-умните от тях дълбоко в душата си са все още диваци. Току-що наляхме пари, за да измъкнем приятелите си от Уол Стрийт изпод развалините, които последният финансов балон, надут от тях, причини. Гарантирам ти, че в момента работят усърдно, за да напомпат следващия, макар и много добре да осъзнават, че това ще има фатални последствия. Като че ли видът ни иска да се самоизтреби. Този стремеж към самоунищожение очевидно е заложен в гените ни. Ако искаме да оцелеем, трябва на всяка цена да потиснем този стремеж. Днес сме изправени пред същата задача, пред която са стояли основателите на държавата ни, когато са започнали експеримента си. Обществото се нуждае от управление. Това означава да се даде власт на определени хора, но хората, които се стремят към властта, са склонни към корупция. Тя започва да се разпространява като болест все повече и повече и рано или късно това

винаги води до тирания. Винаги е било така. Управленческата система на Съединените щати е била гениално измислена, защото е била създадена така, че да държи под контрол тази човешка слабост. Но това изисква хората ежедневно да участват в този контрол, да бъдат бдителни, а те не са такива. От тях се иска да се държат към управляващите като към свои слуги, а те не го правят. По този начин народът на Съединените щати е дал мълчаливото си съгласие. И докато хората са дремели, слугите са станали техни господари. Експериментът, наречен Съединени американски щати, се провали. Настъпи времето да преминем към следващия. Един свят, едно управление, което този път няма да бъде управление на народа, а в него ще участват само най-подходящите хора — най-знаещите, най-мъдрите и най-силните.

Вследствие на наркотика Ноа все още виждаше като в мъгла. Освен това усещаше, че започва да му се повдига. Усещаше, от една страна, въздействието на опиата, а, от друга, ефекта на лекарството, което му бяха дали, но чувството, че ще загуби войната със собствения си метаболизъм, все повече нарастваше. Всички тези думи, които баща му изричаше, всичко, което бе видял в презентацията, това, което бе научил от Моли за краткото време, прекарано заедно, и това, което бе узнал за нея след това — всичко се въртеше в главата му, но той не бе в състояние да го осмисли.

— Значи искаш да кажеш, че няма никаква надежда за страната ни — промълви той.

— Искам да кажа, Ноа, че клиентите ми дойдоха при мен с един проблем — отвърна възрастният мъж — и аз им дадох решение. Започваме още утре сутринта. Прекалено дълго стоях отстрани и наблюдавах постепенния упадък. Сега, с един-единствен удар, останките от миналото ще бъдат пометени и преди да умра, ще мога да видя мечтите си превърнати в действителност. На мястото на хаоса ще се възцари ред, дисциплина и спокойствие за провалилия се в стремежите си човешки дух. Наречи го надежда, щом така ти харесва, това така или иначе ще се случи. Експериментът, чието начало ще поставим утре, няма да се провали.

---

[1] Това са встъпителните думи на Декларацията за независимостта, написани от Томас Джеферсън — Б.пр. ↑

ТРЕТА ЧАСТ

„Съзнателното и интелигентно манипулиране на организирания живот и схващанията на масите е важен елемент във всяко демократично общество. Хората, които успеят да манипулират този невидим механизъм, съставляват истинското правителство, което в действителност управлява страната ни.“

Едуард Бернайс,
автор на „Пропаганда“

ГЛАВА 32

Неочаквано Ноа се извини и бавно се отправи към елегантната баня, в съседство с кабинета на баща му. Когато десет минути след като си изхвърлил всичко от стомаха си, все още продължаваш да повръщаш, значи наистина не си добре. Ноа дълго остана да седи така, прегърнал порцелановата тоалетна чиния, изтощен и потънал в пот, сякаш бе участвал в маратон и след него бе направил четиристотин лицеви опори.

След като най-после гаденето отмина, той с мъка се изправи на крака, отиде до умивалника и пусна горещата вода. Напълни го, наведе се и изми лицето си. Остави топлината да проникне в него и така да мобилизира последните сили, с които изтощеният му организъм все още разполагаше. Изправи се, избърса се в хавлията, закопча и оправи ризата си и после с ръкав изтърка парата, събрала се по богато украсеното огледало.

Беше бял като платно и макар че беше на края на силите си, нямаше никакво намерение да се предава.

Лекарката бе казала, че още ден ще усеща нежеланите ефекти от лекарството, което му бяха давали, но че с времето те все повече ще отзвучават. Глътна още едно от хапчетата, които държеше в джоба си, и си каза, че най-лошото вече е зад гърба му. Не можеше да е другояче, защото освен че се налагаше да осмисли току-що казаното от баща си, трябваше да уреди сметките си с една млада жена, преди напълно да е загубил дирите ѝ.

Ноа се спусна надолу по стълбите към отдела за кореспонденция, но краката едва го държаха и той за малко не се претърколи по последните няколко стъпала. Хората, покрай които преминаваше, се отдръпваха, за да му направят път, виждаха, че не е добре, долавяха гнева му и не искаха да се пречат в краката му. Дишаше тежко, когато зави по последния коридор, и усещаше, че отново го облива студена пот.

Не очакваше в действителност да я намери на работното ѝ място. Не можеше да си представи, че ще стои там и ще разпределя пощата,

сякаш нищо не се беше случило. Но беше решил, че ще я открие на всяка цена, и не се сещаше откъде другаде да започне.

— Франк! — извика Ноа.

Шефът на отдела подаде глава иззад полиците с кореспонденция:

— Да, сър.

— Виждал ли си Моли днес?

— Не, сър. Трябваше да дойде на смяна, но така и не се появи. Преди час позвъних в агенцията, от която я наехме на работа, но все още не са ми се обадили обратно.

— Добре, благодаря ти. Тя оставила ли е нещо... и аз не знам... телефонен номер, на който може да бъде намерена, ако има нещо спешно?

Изглежда, този въпрос малко изненада Франк.

— Може би трябва да проверите в „Човешки ресурси“, господин Гарднър. Аз знам само телефона на агенцията, от която я наехме.

— За онази Моли, която е на временна работа ли говорите? — един от мъжете от отдела очевидно бе дочул разговора им и се приближи към тях. — Някой я е търсил през уикенда. Тази сутрин, когато дойдох, прослушах гласовите съобщения.

— Запазил ли си съобщението? — попита Ноа. — Много е важно.

— Изтрих го и не си записах нищо, защото беше лично. Изглежда, мъжът, който се е обадил, я е издирвал на всички възможни телефони. Каза, че майка ѝ била в болница.

Ноа остана неподвижен, опитваше се да проумее смисъла на това съобщение. Тогава изведнъж се сети за думите на Уорън Ландърс, казани в кабинета на баща му. Бяха влезли през едното му ухо и излезли през другото, защото, както обикновено, той бе изцяло погълнат от своята собствена значимост, като че ли той беше единственият човек, на когото се случваха неприятни неща.

Ще ги накараме да съжаляват. Така се бе изразил господин Ландърс.

— В коя болница?

— В „Ленокс Хил“ — отвърна мъжът, след това се наведе към Ноа и тихо добави. — Не е моя работа, господин Гарднър, но, изглежда, нещата никак не са добри.

ГЛАВА 33

В таксито, на път за болницата, Ноа позвъни два пъти по телефона. Първия път се обади в болницата, за да разбере на кой етаж и в коя стая се намира пациентката, а втория път разговаря с една стара приятелка, на която имаше пълно доверие. Тя вече бе тръгнала и щеше да го чака във фойето на „Ленокс Хил“.

През едно далечно лято Елън Девънпорт, от Ийст Хамптън, беше станала първата му истинска приятелка. Приятелството с момиче беше нещо напълно непознато за него, защото въпреки че взаимно се бяха харесали още от първия миг, и двамата веднага разбраха, че най-глупавото нещо, което могат да направят, бе да станат гаджета. Все пак просто за да се уверят, че са прави, един път бяха излезли на среща, но неудобството, което и двамата бяха изпитали, можеше да се компенсира само от удоволствието, с което по-късно разказваха тази история на приятелите си.

Сега Елън беше специализант втора година по неврология в болницата „Маунт Синай“ в другия край на града. Когато Ноа й позвъни, тя точно приключваше с двацет и четири часовото си дежурство, но върна на себе си, веднага се съгласи да се срещне с него, без дори да попита защо.

Докато се движеше по коридора на отделението, Ноа забеляза три неща: огромната тълпа хора, които бяха изпълнили до краен предел малкия параклис на етажа; малка група посетители, застанали пред една врата в дъното на коридора; и доктор Елън Девънпорт, облечена в измачкана бяла престилка, която му махаше от една ниша близо до асансьорите.

Когато се приближи до него, Елън го прегърна, след това се отдръпна назад и каза намръщено:

— Изглеждаш ужасно, Гарднър.

— Благодаря.

Вниманието му бе съсредоточено върху хората, които се въртяха из коридора, едновременно страхувайки се, че може да срещне Моли или че може никога повече през живота си да не я види. Някои от

хората се заглеждаха в него, по всичко изглеждаше, че много добре знаеха кой е той.

— Хей — Елън щракна с пръсти пред очите му, — съвсем сериозно ти говоря. Трябва веднага да си легнеш.

— Елън, моля те, направи ми една услуга — започна Ноа.

Ръцете му леко потреперваха, докато вадеше шишенцето с лекарството от джоба си. Сложи едно хапче в устата си и го преглътна без вода.

Елън взе шишенцето от ръцете му и го приближи до очите си. После внимателно изгледа Ноа отново, този път беше истински разтревожена.

— Ако ще ме молиш да ти предпиша още метадон, трябва да знаеш, че съм си оставила рецептите на работата.

— Жената в стаята в дъното на коридора — прекъсна я Ноа. — Моля те да ѝ помогнеш. Не знам как — извикай специалист, направи всичко, което трябва. Искам да съм сигурен, че за нея се грижат добре.

— Ноа, лекарите тук са наистина много добри.

— Чуй ме, Елън...

Ноа замълча, защото в този момент до тях се приближи една непозната жена. Беше възрастна, с болнав вид и слаба като тръстика. С крайчеца на окото си Ноа бе забелязал, че тя току-що излезе от стаята в дъното на коридора. Жената кимна почтително към Елън, обърна се към него и когато заговори, в гласа ѝ имаше много повече мъка, отколкото в думите, които изрече:

— В момента е будна. Някой ѝ е казал, че си тук и тя иска да разговаря с теб.

ГЛАВА 34

Ноа стоеше до вратата и наблюдаваше как последните посетители се сбогуваха и после един по един минаха покрай него. Навсякъде в стаята бяха подредени цветя — в кошници, във вази, дори в кани за вода. Бяха вкарани няколко допълнителни масички на колелца, за да има къде да се сложат многобройните подаръци от доброжелателите.

Последният от посетителите затвори вратата след себе си, но Ноа продължи да стои на мястото си, докато Бевърли Емерсън не погледна към него. Тя се усмихна едва — едва и с превързаната си ръка направи жест, с който го канеше да седне до леглото ѝ.

— Ето, че отново се срещаме — каза тя.

Шепнеше едва доловимо, като че ли белите ѝ дробове можеха да задържат минимално количество въздух.

По лицето и ръцете ѝ имаше следи от побой, черни, неравномерни петна с жълтеникави кръгове около тях. На врата ѝ имаше превръзка, с нещо кафяво, засъхнало в средата. Беше отпаднала и останала съвсем без сили. Приличаше на бледа сянка на жената, с която Ноа се бе запознал в петък вечер. Единствено непроменено бе неповторимото огънче, което играеше в светло-зелените ѝ очи.

Ноа нямаше представа какво трябваше да каже, затова изговори първото, което му мина през ума:

— Ще се справиш.

При тези думи тя отново се усмихна, поклати бавно глава и докосна леко ръката му.

— Не трябва да се самозаблуждаваме — промълви тя. — Нямаме време за това.

Докато говореше, дъхът ѝ излизаше на пресекулки, успяваше да изговори само по една-две думи, преди отново мъчително да си поеме въздух.

— Не очаквам да разбереш защо Моли стори онова, за което я бях помолила — тя стисна ръката му по-силно, като че ли цялата ѝ сила бе съсредоточена в този жест. — Аз съм виновна, не тя. Но сега

съм на смъртно легло и затова те моля да забравиш всичко друго, освен онова, което ще ти кажа.

— Добре.

— Дъщеря ми е в опасност. Трябва да ми обещаеш, че ще я отведеш на сигурно място.

В главата му се блъскаха всякакви противоречиви мисли, но въпреки обърканото си състояние и събитията от последните дни, за първи път в живота му приоритетите му се подредиха съвсем ясно и той разбра, че отговорът може да бъде само един-единствен:

— Обещавам.

Натискът върху ръката му леко намаля, жената отпусна глава върху възглавницата и затвори очи. След малко по лицето ѝ пробягна бегла усмивка, сякаш бе приключила с мълчаливата си молитва.

— Благодаря ти — прошепна Бевърли.

Ноа не отговори, не искаше да излезе така, все едно благодарствените ѝ думи бяха отправени към него.

— Отпратих Моли от тук, но тя все още не е в безопасност — промълви тя. — Сега чака близо до летището. Отвори най-горното чекмедже на нощното шкафче. Моли се обади и каза на една от сестрите къде се намира, записано е на едно листче.

— Добре — отвърна Ноа. — Тогав да тръгвам.

Той понечи да освободи ръката си от нейната, на тя не го пускаше.

— Знаеш ли срещу какво се борим, синко?

— Мисля, че да. Срещу едни много лоши хора.

Тя го погледна така, сякаш завиждаше на наивността му.

— „Послание на свети апостол Павел до Ефесяните, 6:12“, прочети го, когато можеш.

— Ще го направя — обеща той.

— В теб има много сила, Ноа. Повече, отколкото ти самият можеш да повярваш. Отдавна знам за майка ти и за добрите дела, които е искала да извърши. Точно това е видяла Моли в теб, поне тя така ми каза. Ти си копие на майка си, не на баща си. А сега и аз виждам точно това.

— Радвам се, че някой мисли така.

— Ноа...

— Да.

Отново се появи същата бледа усмивка.

— Ноа, като Ной от библията, нали се сещаш?

Ноа кимна и въпреки всичко около себе си, не успя да сдържи усмивката си.

— Ной от Стария Завет.

При тези думи жената отново стисна ръката му.

— Той не е бил избран, защото е бил най-добрият човек, живял някога на земята — каза тя тихо. — Просто в онзи момент не е имало по-добър от него.

Едва бе направил няколко крачки в коридора, когато Елън Девънпорт го настигна. Стисна го здраво за ръкава, дръпна го в една от близките стаи, която служеше за склад, и затвори вратата.

— Трябва да тръгвам, Елън.

— Първо трябва да ме изслушаш. Току-що научих някои неща, докато ти беше вътре. Каква ти се пада тази жена?

— Майка на моя приятелка.

Елън кимна.

— Седни за малко:

По тона ѝ разбра, че не трябва да спори с нея, затова придърпа една табуретка и седна.

— Какво има?

— Предполагам вече знаеш, че тя умира.

— Как можеш да говориш подобни неща? Просто ѝ е бил нанесен жесток побой, нали така? Не е толкова стара. Всичко ще се оправи с времето...

— Тихо. Чуй ме сега. Някои неща не могат да минат с времето, Ноа. И който ѝ е причинил това, го е направил, с цел да я убие.

— Какво искаш да кажеш?

— С никого няма да споделяш това, което ще ти кажа, разбра ли? И то не само защото мога да си изгубя разрешителното.

— Добре.

— Наистина са я пребили, но са го направили само за собствено удоволствие. След това са я отровили.

Ноа усети как по тялото му преминаха тръпки.

— С какво са я отровили?

— Паракват — отвърна Елън, но по погледа му разбра, че това не му говори нещо. — Сега разбираш ли какво точно са направили онези зверове? Паракват е хербицид. Използва се за унищожаване на плевели.

— Хербицид — повтори Ноа, въпреки че много добре бе чул думите ѝ.

— Той причинява необратима фиброза на белите дробове, образуват се сраствания и накрая човек просто престава да диша. Ако не умре веднага от задушаване, всичките му системи започват една по една да отказват и така настъпва краят. Лекарите не могат да направят абсолютно нищо, за да помогнат на жената, не могат дори да ѝ подават кислород. От него състоянието ѝ само ще се влоши още повече. Може би ще живее още ден или седмица, но тези, които са ѝ го причинили, са искали да умре в мъки.

— Лекарите откъде знаят, че е бил използван този хербицид?

— Препаратът лесно се открива при лабораторни изследвания, но в този случай това не е било необходимо. Убийците ѝ са оставили спринцовката във врата ѝ. Когато линейката пристигнала, тя все още е била там.

Ноа бързо се изправи и в същия момент усети, че отново започва да му прилошава.

— Къде са хапчетата, които взе от мен?

Елън бръкна в джоба си и му върна шишенцето.

— Написах ти указание как да ги използваш. Бъди много внимателен, разбра ли? Не знам какво се опитваш да преодолееш в момента, но по-добре остави състоянието да отмине само, вместо да се тъпчеш с лекарства.

— Довиждане, Елън. Благодаря ти за всичко.

— Нямам представа как си се забъркал във всичко това — продължи тя, — но разбери добре. Има стотици начини, по които можеш да убиеш човек. А този, който е в състояние да причини такова нещо на друго човешко същество по този начин, не би се спрял пред нищо.

ГЛАВА 35

Адресът, написан от сестрата върху листчето, не се оказа някое от другите убежища, за които Моли му бе говорила. Когато таксито спря и Ноа излезе от него, се оказа, че се е озовал пред една старомодна семейна закусвалня, наречена „Пиратът“, която се намираще на булевард „Астория“ в „Куинс“, на около миля от летище „Ла Гуардия“.

Обичайните посетители за обяд вече се разотиваха, повечето от масите бяха свободни, а персоналът беше зает с почистването и с клиентите, които плащаха сметките си на касата. В едно сепаре в дъното на ресторанта, единственото кътче, което в този прекрасен слънчев следобед що-годе приличаше на тъмен ъгъл, седеше младата жена, с която Ноа бе дошъл да се срещне.

Когато Моли го видя да върви по пътеката право към нея, тя се изправи и в очите ѝ се появиха сълзите, които до този момент бе успявала да сдържи. Спусна се към него и падна право в прегръдките му.

Докато пътуваше в таксито към ресторанта, Ноа много се чудеше какво ще ѝ каже, ако наистина успее да я открие. Сега, когато тя стоеше пред него, всичките думи, които до този момент си бе повтарял, направо излетяха от ума му. Нищо от богатия му житейски опит и множеството му връзки не можеше да му подсказва как да започне.

Не само разби сърцето ми, но заедно с приятелите си можехте да ме убиете със свръхдоза анестетик и всичко това в името на една безнадеждна кауза.

Харесвам те много и бях започнал да ти вярвам, но след всичко, което се случи, не знам дали между нас изобщо е имало нещо истинско.

Разбира се, в главата му се въртеше и тази мисъл:

Мисля, че баща ми е наредил майка ти да бъде убита със същата лекота, с която сутринта си е поръчал закуска.

Това вече беше прекалено и Ноа предпочете да замълчи. И макар че нищо не беше забравил, нито ѝ беше простил, за момент остави тези свои мисли настрана и просто я задържа в обятията си.

Моли го попита как е майка ѝ, но по такъв начин, че стана ясно, че иска да чуе само хубавите новини. Ноа ѝ отговори, че когато я видял, майка ѝ била будна и разтоваряла с него и че въпреки притесненията си за скъпоценната си дъщеря, изглеждала в добро настроение.

Моли изслуша всичко това, след което тържествено кимна и му разказа всичко, случило се до този момент.

Нейният спътник беше отишъл до летището, за да провери каква е ситуацията там, защото двамата се опитваха да вземат самолет и да отпътуват на запад, където щеше да е по-безопасно за тях. Според последните новини през изминалия уикенд Министерството на вътрешната сигурност бе повишило мерките за сигурност и то особено по летищата, а това изключително затрудняваше Моли и приятелите ѝ. До тях бе достигнала информацията, че първите от хората им, които са се опитали да преминат през проверката на летището, веднага са били отделени от останалите пътници и направо са били арестувани.

Моли обясни, че трябва да се измъкне от града и да отиде на среща в другия край на страната и то възможно най-бързо. Пътуването с кола беше немислимо, трябваше да вземе самолет, ако искаше да пристигне навреме. Проблемът беше в това как да премине през проверките и да се качи на борда, като се има предвид, че името ѝ сигурно вече оглавяваше списъка на лицата, издирвани от Министерството на вътрешната сигурност.

Докато я слушаше, Ноа внимателно проучваше лицето ѝ. Беглата прилика със снимката на майка му, която тя съзнателно се бе постарала да постигне, вече не се забелязваше. Тя и без това бе предназначена да въздейства само на подсъзнанието му. И сега, докато стояха под ярките неонов светлини на ресторанта в „Куинс“, Ноа осъзна на кого всъщност прилича Моли.

И тогава в главата му се роди една блестяща идея.

ГЛАВА 36

Ноа се върна от телефонната кабина в близост до входната врата на ресторанта, седна в сепарето и се примъкна близо до Моли, за да могат да разговарят, без никой да ги чуе.

— Хайде, готови сме.

— Какво значи готови сме? Да не искаш да кажеш, че позвъни на един телефон и с това отмени всички мерки за сигурност на международното летище?

— Направих нещо много по-важно от това — отвърна Ноа и се огледа около себе си. — Тук някъде не видях ли багажа ти?

— Да...

— Дай да видя какво има в него.

Моли изглеждаше напълно объркана от тази молба, но въпреки това се наведе, вдигна малката платнена торба, която бе оставила на пода до краката си, и я сложи на масата.

Ноа дръпна ципа и започна да рови в нея, извади една бейзболна шапка, избелял суитчър и чантичка за гримове.

— Имаш ли слънчеви очила? Няма значение, моите са тук.

— Добре — обади се Моли, — вече е крайно време да ми кажеш какво възнамеряваш да правиш.

— Някога задавала ли си си въпроса какво правят известните личности, когато им се наложи да летят с редовните авиолинии, за да избегнат данданията по летищата, през която ние обикновените хора минаваме?

— Никога не съм се замисляла за това.

— Обаждат се по телефона, точно както аз направих преди малко. Всички големи авиокомпании имат VIP салони в по-важните градове, освен това има една обслужваща компания, КТЛ, която ние от офиса също използваме, и тя още повече ще улесни придвижването ни. Ще ни посрещнат пред вратата на летището и ще ни изпратят до борда на самолета...

— Чакай, Ноа — прекъсна го Моли, — спри за малко. Ние не сме известни личности.

— Права си, не сме. Но аз съм богато хлапе от влиятелна фамилия и никак няма да им е трудно да повярват, че съм гадже на някоя знаменитост.

— Не мога да разбера за какво говориш.

— Ами гаджетото ми се казва Натали Портман — заяви Ноа с усмивка.

Тя го изгледа все едно той напълно се бе побъркал.

— Какво?

— Точно така — продължи Ноа. — Тя е сред най-известните актриси, но се занимава предимно с некомерсиално кино, така че средностатистическият американец не би я разпознал лесно, ако я срещне на летището. На ръст сте приблизително еднакви...

— Изобщо не приличам на Натали Портман.

— Всъщност приличаш, а освен това имаме време да те понагласим, докато лимузината пристигне.

Той протегна ръка, за да прекара палеца си по една от веждите ѝ, но тя се отдръпна и отблъсна ръката му.

— Спокойно — каза той тихо, — всичко ще бъде наред.

— Напротив, нищо няма да бъде наред.

Той постави ръката си върху нейната и въпреки че тя все още не бе убедена в думите му, този път не се отдръпна.

— Вярвай ми — прошепна Ноа.

Моли се върна от тоалетната, след като десет минути бе престояла там с чантичката си с гримове и се бе постарала да изпълни указанията на Ноа. Беше облякла суитчъра с логото на университета „Вандербилт“, беше вдигнала косата си на малък кок и беше сложила съвсем малко червило и спирала, за да създаде общоприетата представа за звезда, която в ежедневието си не носи никакъв грим. Най-хубавото нещо в цялата тази ситуация беше, че когато истинските звезди са на обществено място, но се опитват да се скрият от папараците и тълпите почитатели, правят всичко възможно да не приличат на себе си.

Тя седна и се огледа скептично наоколо, царствено повдигнала почти перфектната си вежда. Ноа ѝ подаде бейзболната шапка и слънчевите си очила и с това преобразяването ѝ приключи. Тя си

сложи очилата и шапката, вдигна качулката на суитчъра и се огледа в лъскавата повърхност на поставката за салфетки.

— Чудесно — изкоментира Ноа. — Направо нямаш грешка. Я чакай малко.

Взе чантичката ѝ с гримове и започна да рови из тях, докато намери малък черен молив с тъп връх.

— Наведи се към мен.

Моли се наведе и той внимателно се зае за работа.

— Натали има две малки бенки — една тук... и една... ето тук — Ноа се отдръпна назад, присви очи и огледа произведението си. — Ето това е. По пътя към летището можеш да им сложиш малко пудра отгоре и ще изглеждат съвсем като истински. Хайде да тръгваме, колата ни чака.

По време на краткото им пътуване той ѝ разказа историята, която бе съчинил за пред Кайл, служителя на КТЛ, който щеше да ги чака на летището. Ноа и госпожица Портман бяха прекарвали един бурен уикенд заедно, обикаляйки нощните заведения на Манхатън. Накрая нещата започнали леко да излизат извън контрол. Откраднали ѝ чантата, тя не се чувствала никак добре, а отгоре на всичко започнали да ги преследват папараци, които се държали твърде агресивно. Сега основната им задача беше да я изведат колкото е възможно по-бързо от града, преди да е попаднала на страниците на жълтите вестници.

Както и предполагаше Ноа, служителите на КТЛ не за първи път трябваше да се справят с подобна ситуация. След като установиха неговата самоличност, веднага повярваха на историята, която има разказа. След като с помощта на кредитната си карта се раздели с малко по-малко от две хиляди долара, плюс цената на цял ред места в първа класа, планът бе приведен в действие и никой не му зададе повече въпроси.

Когато видя, че приближават терминала, Ноа пое дълбоко въздух и издиша бавно, като в същото време преброи до десет. Погледна към Моли, тя медитираше или се молеше, трудно му бе да определи какво точно правеше, но в момента най-важното бе да се държи спокойно и естествено.

— Запомни — повтори ѝ отново той, — най-важното е да не правиш абсолютно нищо. Не трябва да разговаряш с никого и не трябва да поглеждаш никого, защото очите ти са различни от очите на

Натали Портман. Казах им, че си си загубила личната карта, така че никой няма да ти я иска. Ти си истинска знаменитост, известна холивудска звезда, която е прекарала последните два дни по купони и сега изобщо не си в настроение да разговаряш с когото и да било. И плащаме всички тези пари, за да си спестим всякакви неприятности. Не забравяй непрекъснато да си повтаряш това, само служителят на компанията и аз ще говорим.

Както можеше и да се очаква, на летището ги посрещна Кайл, издокаран в елегантен костюм, готов да бъде на техните услуги. Лимузината спря точно пред входа, Кайл отвори вратата и с ръка направи добре заучен жест, който показваше, че от този момент нататък той поема грижата за тях.

— Господин Гарднър, госпожице Портман, насам моля.

И те тръгнаха в посоката, в която ги поведе.

Повечето хора знаят, че зад „Дисни Уърлд“ се крие цял един свят, който те никога не виждат. Под тротоарите и зад сцените се намира комплекс, голям колкото самия парк. Именно в тази невидима за окото мрежа от тунели, работилници, машинни отделения и контролни зали се създава цялата магия. По същия начин всяко голямо летище има своите тайни подземия и Кайл държеше ключовете към това омагьосано царство.

Набързо преминаха през залата за отпътуващи. Двамата мъже вървяха отпред, застанали плътно един до друг, а Моли ги следваше по петите. Почти никой не им обърна внимание, въпреки че един — двама души, като че ли усетиха, че някоя известна личност се опитва да се придвижи инкогнито. Навсякъде, където обикновеният пътник трябваше да спре и да бъде подложен на бавна и неприятна проверка, ги чакаше човек, който многозначително им кимваше, повдигаше кадифения кордон и им даваше знак да преминат нататък.

По средата на дългия коридор, по който вървяха, Кайл спря, огледа се крадешком и отключи една сива врата, чиито очертания изобщо не се забелязваха в стената. В следващия момент като че ли преминаха през магически портал и от нивите на Канзас се озоваха направо в страната на Оз. Зад вратата се намираше огромна VIP чакалня, обзаведена с елегантни мебели, бар, маси и отделено място за

преминаване през проверка. Важните персони преминаваха един по един, а охраната се държеше любезно и почтително.

— А сега — започна Кайл весело, — бързо преминаваме през метал детектора и отиваме в залата за полети, където ви чака чаша прекрасно охладено шампанско. Навреме ли се движим?

— Мисля, че да — отвърна Ноа.

Моли въздъхна отегчено и облегна глава на рамото му. Представлението ѝ беше достойно за „Оскар“.

Когато приближиха към зоната за проверка, един служител от охраната, който до този момент стоеше отстрани, остави списанието си и застана на работното си място.

Когато го видя, Ноа спря толкова неочаквано, че Моли се блъсна в гърба му.

— Някакъв проблем ли има? — попита Кайл и леко се намръщи.

— Извинете ни за момент — отвърна Ноа. — Току-що се сетих, че трябва да се обадим по телефона.

Той поведе Моли към телефонната кабина в близост до вратата, през която бяха влезли преди малко. Там нямаше да ги чуят нито Кайл, нито останалите пътници.

— По дяволите — прошепна той.

— Какво има? — попита Моли. — Всички гледат към нас.

— Прави се, че се обаждаш по телефона. Трябва ми малко време, за да измисля какво да правим.

Моли вдигна слушалката, постави я до ухото си, натисна няколко бутона и придърпа Ноа по-близо до себе си.

— Кажи ми какво става.

— Погледни онзи мъж от охраната.

Моли извърна поглед към него.

— И какво?

— Не разбираш ли за какво става въпрос? И този ако не е луд фен на „Междузвездни войни“, аз главата си режа.

Може би това впечатление се създаваше от прическата в стил Люк Скайуокър, от различните чорапи, които се подаваха под нелепо късите му униформени панталони, от смешната брадичка и очилата с рогови рамки, но всичко в този човек показваше, че той е заклет фен на сагата, а това не вещаеше нищо добро.

— Нищо не разбирам...

— Натали Портман играе в три от епизодите на „Междузвездни войни“ — прошепна Ноа съвсем тихо.

— Чак сега ли се сети за това?

— Толкова много мразя тези филми, че изобщо съм ги изтрил от съзнанието си. Но съм готов да заложа и последния си долар, че този ненормалник може да разпознае Натали Портман и на тъмно. Трудно можеш да разбереш хора като него, сигурно ѝ е направил олтар в мазето в къщата на майка си и всяка вечер пали свещи пред снимката ѝ.

Моли се облегна на рамото му, хвърли крадешком още един поглед към охраната и преглътна трудно.

— И какво ще правим сега?

— Предлагам да излезем от тук и да се опитаме да измислим нещо друго.

— Не — отвърна тя категорично. — Нямаме никакво време. Щом вече сме стигнали дотук, не ни остава нищо друго, освен да продължим напред.

На Ноа му бяха необходими няколко секунди, за да се съвземе. Той кимна, оправи качулката на Моли, дръпна бейзболната ѝ шапка още по-ниско над очите, затвори телефона и се отправи към мястото за проверка.

Ноа вървеше пръв — когато премина през вратата на метал детектора, не се чу абсолютно никакъв звук. Кайл беше застанал до рентгена, на който се проверяваше багажът на пътниците, беше готов да изглади всякакви недоразумения, ако властите забележеха вътре нещо странно. Платнената торба, която представляваше единственият им багаж, премина през машината без всякакъв проблем.

Но мъжът от охраната изглежда Ноа настойчиво, като че ли се колебаеше дали, за всеки случай, да не го претърси лично.

При последната промяна на степента на тревога Министерството на вътрешната сигурност беше изпратило директива до всички летища, която бе достигнала дори до този специален пропускателен пункт. В нея се напомняше кои са основните признаци за подозрително поведение — покупката на еднопосочен билет в последния момент преди полета, липсата на багаж, нервност и притеснителност от страна на пътника, проблеми с личните документи — а тези двамата отговаряха на всички посочени критерии.

Кайл се прокашля многозначително от мястото, на което беше застанал. Тази едва забележима намеса трябваше да напомни на служителите на летището, че това пътуване е било одобрено от хора, много по-високо в йерархията от тях и че тези двама високопоставени пътници не трябваше да бъдат тормозени от стандартната процедура по проверка.

С видимо неудоволствие младият служител кимна и направи на Ноа знак с глава, че е проверен и може да се подготви за качване в самолета.

До тук — добре.

Ноа взе колана и предметите от джобовете си от сивата тавичка и се наведе да обуе обувките си. Точно бе започнал да си мисли, че са се измъкнали от неприятната ситуация, когато чу зад гърба си пронизителното пицене на метал детектора.

ГЛАВА 37

— Моля, махнете всички метални предмети от себе си и преминете отново през детектора.

Въпреки че прозвуча много любезно, това без съмнение беше заповед, а не молба.

Кайл бързо се притече и отведе Моли встрани от ужасното електронно устройство, като в същото време я оглеждаше внимателно, за да прецени какво по нея би могло да задейства алармата. Оказа се, че в цялата суматоха бе забравила мобилния си телефон в джоба си. Кайл го взе и след това внимателно ѝ помогна да свали от себе си верижката, гривната и пръстена си. Той постави всичко това в табличката, която служителят му подаде, и след това ѝ направи знак да премине още веднъж през проверяващото устройство.

Моли отново мина през детектора, този път съвсем бавно. Вертикалната линия на индикатора просветна в зелено и после съвсем леко навлезе в жълтото поле, може би засичаше метала по слънчевите ѝ очила, но този път алармата не изпищя.

Ноа бе единственият, който забеляза облекчението по лицето на Моли. Почти бе излязла от зоната за проверка, когато гласът на служителя я спря:

— Госпожице... Портман?

Моли се обърна и забеляза същото, което бе привлякло и погледа на Ноа. Човекът от охраната изобщо не я наблюдаваше. Вниманието му бе съсредоточено върху предметите в табличката.

— Какво има? — попита тя тихо.

Служителят я погледна и взе в ръка нещо от табличката. На един от пръстите му висеше сребърната верижка на Моли, а от нея се поклащаше малко сребърно кръстче.

— Мислех, че сте еврейка — каза служителят.

Като че ли температурата в помещението изведнъж падна с десет градуса. Устата на Ноа пресъхна и той усети щипане по кожата си, сякаш цялата влага във въздуха неочаквано замръзна и всичко наоколо

се покри с тънък лед, а четирите думи на човека от охраната останаха да висят във въздуха.

Ченгетата имат страхотен нюх и веднага надушват лъжците. Срещат се с тях всеки ден и чудесно разпознават и най-незабележимите признаци и симптоми. Практиката отдавна ги е научила, че и зад най-дребното несъответствие може да се крие нещо значимо. Докато разпитват даден човек, те внимателно наблюдават реакциите му, не остават незабелязани и най-незначителните движения на тялото, вслушват се внимателно в тембъра на гласа, но преди всичко наблюдават очите. Още преди да започнат да отричат деянието си, повечето заподозрени вече са направили пълни самопризнания.

Това беше темата на един от разговорите, които Ноа и Моли бяха провели в малките часове в нощта на първата им среща. Тогава той бе изключително впечатлен от познанията ѝ в областта на изкуството да заблуждаваш.

Не се страхувай, беше му казала тя тогава, това е най-важното нещо, независимо в колко трудна ситуация си попаднал. Повечето хора, ако се окажеха заключени в кола, която лети с пълна скорост по мост, който е прекъснат, и очевидно нямат време да спрат, все пак биха пропилили последните си секунди на този свят в отчаяно натискане на спирачките. А всъщност единственото нещо, което трябва да направиш, е да си кажеш молитвата и да натиснеш газта до дупка. Ако така или иначе това е краят ти, то поне го посрещни смело, защото все пак съществува една, макар и съвсем минимална възможност, да успееш да се приземиш на отсрещната страна.

От позицията си зад гърба ѝ Ноа забеляза как Моли леко вирна глава и в същото време направи движение с таза си. Над детектора имаше прикрепено изпъкнало огледало и в него той видя търпеливото, но строго изражение на лицето ѝ, с което сякаш искаше да каже: *Нали наистина не изрече думите, които чух преди малко?*

Това като че ли ни най-малко не обърка служителя.

— Бихте ли си свалили слънчевите очила за момент? — попита той.

Е, това е всичко, приятели. Завесата пада, шах и мат, играта свърши.

На Ноа не му оставаше нищо друго, освен да се надява, че следващото му посещение в затвора щеше да бъде по-приятно от

предишното. Вече бе започнал да си мисли колко ли време ще му трябва, за да се опита да избяга през вратата, когато забеляза, че Моли е съсредоточила погледа си върху него. Изглеждаше напълно спокойна, когато му прошепна нещо само с устни. Той не беше много добър в четенето по устни, а и паниката беше започнала да го обхваща, затова му трябваша няколко секунди, преди да разбере какво му бе казала. Тази фраза винаги е била една от любимите на хората, на които им е дадено право на последна дума.

Наблюдавай внимателно.

Тя се обърна към служителя от охраната, дръпна качулката на суитчъра си, докато тя падна на раменете ѝ, свали бейзболната си шапка и я пусна на пода до краката си и след това с бавна и сигурна походка се отпрати към него.

— *Този носи Силата в себе си* — каза Моли спокойно и гладко като истински джедай.

Нямаше никакъв акцент и изговаряше думите с толкова силно придихание, че бе невъзможно гласът ѝ да бъде сравнен с гласа на Натали Портман.

Мъжът от охраната леко се изчерви. В момента той бе подложен на същото въздействие, което Ноа бе изпитал на свой гръб, никога не можеш да бъдеш сигурен какво ще последва, когато това момиче насочи вниманието си към теб.

Моли се приближи още по-близо до мъжа от охраната, бутна лекичко с пръст очилата си надолу и в същото време вирна глава, така че да го погледне право в очите. Когато разстоянието между двамата стана около трийсет сантиметра, тя разтвори ръка, прокара я между лицата им и заговори отново:

— *Това не са дроидите, които търсите.*

Моли изчака малко, след това леко кимна, като че ли искаше да му подсказе, че е дошъл моментът за неговата реплика в диалога.

Настъпи продължителна тишина и след това пред очите на Ноа се разигра невероятна сцена — от всяващ респект, усърден служител на охраната, младият мъж постепенно се превърна в най-верния фен на Натали Портман.

— *Това не са дроидите, които търсим* — той повтори думите ѝ точно като омагьосания щурмовак от Епизод 4.

Той продължи да я съзерцава прехласнато още няколко секунди и след това Моли извади тайното си оръжие, по-страшно от всякакъв лазерен меч — усмихна се така мило и закачливо, че краката на мъжа срещу нея се подкосиха. Тя измъкна химикалката от джобчето на ризата му, взе ръката му, в която той все още държеше верижката ѝ, и със замах остави автографа си върху дланта му.

— Браво! — каза Кайл и всички останали служители, които наблюдаваха сцената, се присъединиха към аплодисментите му.

С това бе сложен край на кризата. Без да се суети повече, за да не изпуснат самолета си, Кайл се завъртя и с едно движение грабна платнената торба, шапката, телефона и бижутата на Моли. Извика весело през рамо „Благодаря ви, момчета“ и поведе клиентите си към изхода.

Трябваше да се качат на самолета през вратата за екипажа. Когато излязоха на пистата, Ноа направи знак на Кайл, че иска да остане за минутка насаме с момичето. Кайл кимна и дискретно се оттегли настрана, но преди това лекичко почука с пръст часовника си, за да им напомни да побързат.

— Как се представих? — попита Моли, очевидно много добре знаеше как се бе представила.

— Цитира репликите на двама различни герои от трилогията, в която ти самата не участваш, но като оставим това, всичко беше перфектно.

— Когато бях в колежа, трябваше да пиша курсова работа върху първите два филма. Останалите така и не съм гледала.

— История на киното ли учеше?

— Не, политология.

Ноа изчака някакво шумно превозно средство да отmine покрай тях и след това заговори отново:

— Трябва да те попитам нещо.

— Питай — тя усети, че настроението му помръкна.

— Когато бяхме на „Таймс Скуеър“ и се целунахме за първи път...

Тя свали слънчевите си очила и ги мушна в джоба на ризата му, приближи се по-плътно до него и отмахна с ръка кичур коса от очите

му.

— Спомням си.

— Тогава ли ми открадна блекбърито?

Моли се усмихна и го прегърна. Не бе никак странно, че и тази целувка беше толкова вълнуваща, колкото и първата и в този момент Ноа разбра, че и всяка следваща щеше да бъде такава.

Тя отстъпи крачка назад, усмихна се невинно като агънце и му показа портфейла му в ръката си.

— Обичам те — каза Ноа.

Моли го погледна със същата безстрашна решителност, с която обреченият Хан Соло гледа в края на „Империята отвърща на удара“.

— Знам — отговори тя.

Моли заспа в прегръдките му още преди самолетът да е достигнал максималната си височина. Целият ред седалки бяха запазени за тях, а освен това екипажът ги обслужваше безупречно. След цялото напрежение през деня малко тишина и спокойствие нямаше да им се отразят никак зле.

Моли бе извадила едно-единствено нещо от чантата си и го стискаше в ръцете си по време на четиричасовия полет. Ноа видя, че това е книгата, която му бе показала в апартамента си.

Би било добре да имам нещо за четене, каза си той, и след известен размисъл реши, че тя надали би му се разсърдила, ако хвърли един поглед на книгата, докато тя спи.

Когато разтвори първата страница, отвътре изпадна скицата, която беше закачена на стената на спалнята ѝ — онази идилична картинка на къщичката в гората, в която си мечтаеше да живее един ден.

Книгата съдържаше текстовете, дадени ѝ от „Фаундърс Кийпърс“. Това бяха документи от времето на създаването на Съединените американски щати, които тя трябваше да запомни наизуст и по този начин да ги съхрани.

ТОМАС ДЖЕФЕРСЪН

Кълна се пред олтара на Господ да проявявам вечна неприязън към всяка форма на тирания спрямо човешкия разум.

Текстът, който следваше, не включваше най-известните цитати от Джеферсън. Изглежда, голяма част от неговото писмено наследство или може би дори цялото, е била разпределена между другите и на Моли се бе паднала само една малка, произволно избрана част от него. Първият текст беше речта на Джеферсън при встъпването му във втория му мандат като президент. Ноа се зачете в него:

Не се страхувам, че мотивите ми или интересите ми могат да ме подведат, не намирам в себе си никаква страст, която да ме накара съзнателно да се отклоня от пътя на правдата, но поради слабостта на човешката природа и ограничеността на възгледите ми, понякога бих могъл да сгреша в преценката си и така да накърня интересите ви.

Затова и занапред ще се нуждая от снизхождението на избирателите ми, което и досега са проявявали към мен, и нуждата от него със сигурност няма да намалее през следващите години.

Това, което поразя Ноа, когато прочете тези редове, беше фундаменталната разлика в начина на политическото говорене от онова време и в настоящия момент. Джеферсън беше един от бащите на нацията, може би най-големият мислител сред тях, и въпреки това в думите му се долавяше нещо почти напълно изчезнало при съвременните слуги на народа. Думите му бяха изпълнени с дълбоко смирение, сякаш в онзи момент е било най-важно да подчертае, че за него е огромна чест да бъде избран отново за пазител на най-ценните свободи на нацията.

Имаше още много за четене. Без да помръдне, Ноа погледна към Моли и видя, че тя още спи. Той намести светлината над главата си така, че да не ѝ пречи.

След това си спомни, че имаше още един въпрос, който искаше да ѝ зададе, но просто не му бе останало време за това. Не беше нещо важно, просто му бе любопитно.

От всички места, а това би могло да бъде буквално навсякъде по света, където можеше да се чувства в безопасност, защо бе избрала да отиде точно в Лас Вегас?

ГЛАВА 38

Дани Бейли и агент Кърнс пътуваха вече повече от пет часа с бомбата в микробуса и отдавна им беше време да спрат, за да заредят с гориво и да си починат.

След като посети тоалетната на бензиностанцията, Дани си взе диетична кола и шоколад и се нареди на касата. Докато чакаше реда си, той хвърли поглед към вестниците, подредени на поставката отстрани. Открояваха се две заглавия, изписани с големи букви, и Дани ги препрочете няколко пъти:

„СТЕПЕНТА НА ТРЕВОГА ЗА ЦЯЛАТА СТРАНА Е ПОВИШЕНА ОЩЕ ВЕДНЪЖ“

„ШЕФЪТ НА МИНИСТЕРСТВОТО НА ВЪТРЕШНАТА СИГУРНОСТ ПОТВЪРДИ
СВЕДЕНИЯТА ЗА «ВЪЗМОЖНА ЗАПЛАХА» В ЗАПАДНИТЕ ЧАСТИ НА САЩ“

Погледна към един от ъглите и видя, че пращната охранителна камера е насочена право към него. Дори тук, помисли си той, на края на цивилизацията, някакъв малоумен далечен роднина на Биг Брадър ни наблюдава. Неясният образ на Дани, заснет от камерата, се прожектираше върху екрана на малък черно-бял телевизор, набутан между поставката за цигари и измачканите порно списания.

— Ще взема и един вестник — каза Дани на касиерката.

Стюарт Кърнс мина покрай него и се отпрати към вратата, като все още бършеше мокрите си ръце.

— Хайде, синко, побързай, че вече започва да се мръква.

Дани кимна, но бе толкова дълбоко потънал в мислите си, че почти не обърна внимание на подканата на Кърнс. След няколко секунди момичето на касата трябваше да го побутне по ръката, за да го изкара от това състояние. Той прибра покупките и рестото си и се отпрати към микробуса.

Докато пътуваха на юг през щата Невада, пътищата ставаха все по-тесни и прашни и почти не се срещаха автомобили. Първо се движеха по главната магистрала, която свързва отделните щати, след това завиха по двулентова платена магистрала, и накрая тръгнаха по обикновено двупосочно шосе през пустинята. Пътуваха вече от доста време и Дани имаше чувството, че с всяка измината миля се връщаха назад в миналото. Ако нещата продължаваха в същия дух, по залез-слънце сигурно щяха да се движат по изровен коларски път.

Дани все още държеше на коленете си отворения вестник, въпреки че преди няколко минути бе спрял да го чете.

— Стюарт, имам една идея, но не знам ти как ще реагираш.

— Казвай.

— Степента на опасност от терористична атака е повишена. Искам да кажа, че преди два дни вече беше повишена, а сега е повишена още един път.

— Точно така.

— Тук пише — продължи той и посочи вестника, — че има реална заплаха от терористичен акт, може би дори два, някъде в западните части на САЩ. В Сан Франциско вече са започнали да спират и да претърсват колите, които минават по мостовете.

Кърнс погледна вестника и след това отново насочи вниманието си към пътя.

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Опитай се да се съсредоточиш за минута и ще ти обясня.

— Добре, добре, казвай.

— Спомняш ли си атентатите в лондонското метро от седми юли, 2005?

— Разбира се.

— Знаеш ли, че в същата тази сутрин една охранителна фирма, ръководена от бивше ченге от Скотланд Ярд, е провеждала антитерористично учение в Лондон? А това учение, в което са участвали хиляда души, е било планирано месеци по-рано. То е трябвало да симулира същия тип терористично нападение, насочено към същите цели, в същия ден и час.

— Не, не знаех това.

— А тогава наистина е имало атентат. Докато се е провеждало учението, се е случило точно това, което е трябвало да симулират.

Според теб каква е вероятността да е било чисто съвпадение?

— Ако беше вярно — отвърна Кърнс, — щях да съм чувал за това. А ти какво мислиш, че е станало, господин Оливър Стоун?

— Добре тогава — продължи невъзмутимо Дани, — а знаеш ли, че мъжът, който според твоите приятелчета от американското правителство стои зад тези бомбени атентати — между другото, името му е Харун Рашид Асуат — е бил защитен двоен агент и е бил на заплата в някакъв забутан отдел на MI-6? ЦРУ е знаело за него, но не са имали право и с пръст да го докоснат. В продължение на няколко години е живял в Щатите. По дяволите, дори се е опитал да организира тренировъчен лагер на Ал Кайда в Орегон...

— Ти си истинско съкровище, знаеш ли това?

— Ще ти кажа и още нещо. Мъжът, с когото все още не сме се срещнали, се казва Елмар, нали така?

— Да.

— Човекът, организиран атаките на единайсети септември, се казва Мохамед Атта. Използвал е много псевдоними, но се е нарекъл така след 2000 година, когато се е преселил в САЩ. Рожденото му име е Мохамед Еламир Ауад ал-Сайед Атта Карадоган. Но името, с което е получил работна виза и по-късно се е записал в школата за летци във Флорида, е Мохамед ел-Амир.

— Искаш да кажеш, че ел-Амир доста прилича на Елмар — обади се Кърнс. — Ти през деня подремваш ли? Защото сигурно стоиш буден по цяла нощ и през ума ти се въртят разни щуротии.

— В превод ел-Амир означава „генералът“. Това може да е и кодова дума. Атта е използвал името ел-Амир през 2001 година, а този тип го използва днес. Ако цялата тази операция е им инсценирана — ако целта им е наистина да започнат война, тогава имат нужда от някакво ново плашило, тук, на американска земя, и то трябва да е свързано с миналото и с патриотичните движения и по този начин всички опозиционни сили ще бъдат демонизирани.

— Мохамед Атта е мъртъв.

— И Осама Бин Ладен също е мъртъв, но това не му пречи да пуска нови видеозаписи на всеки шест месеца. Изобщо не твърдя, че зад всичко това стои някаква истинска ислямско-фашистка организация. Но ако представят нещата по този начин, историята ще изглежда още по-страшна, ако нещо в действителност се случи.

— Виж какво — започна Кърнс, — ще ти кажа това, което знам със сигурност. Идват избори, а откак се помня, страхът е бил решаващ фактор в политиката на партиите. Като имам предвид времето, по което се случва всичко това, опасността от терористичен акт и всичко останало, не бих се учудил, ако се окаже, че сме играли незначителна роля в осъществяването на нечии политически амбиции. Ако това ти доставя удоволствие, от чисто техническа гледна точка, можеш да го наречеш конспирация.

Не му доставяше никакво удоволствие, но Дани предпочете да си замълчи.

— Колко още ще пътуваме? — попита той.

Кърнс погледна часовника си и след това екрана на GPS-а:

— Най-много още половин час.

Продължиха да пътуват мълчаливо. От време на време Дани поглеждаше към възрастния мъж и се надяваше, че казаното преди малко му е подействало като предупреждение. Изглежда, че поне в това, Дани бе успял. Не можеш да видиш мислите на човека до себе си, но със сигурност можеш да видиш, че е потънал в тях.

ГЛАВА 39

Знакът „закопчайте коланите“ светна над главата на Ноа и в същия момент прозвуча съобщението, че самолетът започва спускането си и ще кацне по разписание на международното летище „Маккарън“.

Ноа разтърка очи, чувстваше се така, все едно не бе мигвал от доста дълго време. Не бе усетил колко бързо бе минало времето, тъй като през целия полет бе чел и препрочитал цитатите, включени в книжката на Моли.

По време на студентските си години, преминали в един от най-добрите университети, най-вероятно е бил запознат с тях и те не би трябвало да му звучат като нещо ново. Обзе го странно безпокойство — все едно четеше хороскоп, който до такава степен отговаряше на истината, че авторът му нямаше откъде да знае всички факти, освен ако от дълго време не го бе наблюдавал тайно през прозореца. Имаше чувството, че всеки от тези цитати се отнасяше именно до настоящото време и място и са били написани с едничката цел да бъдат прочетени от Ноа Гарднър. Можеха да бъдат дадени много примери, но един от тях се открояваше особено ясно:

„Фразата «прекалено голям, за да се провали» беше възродена с пропагандна цел по време на една от миналогодишните им сесии за създаване на нови идеи. Това бе станало точно в периода преди големия финансов срив, бедствието, което на няколко вълни заливаше страната и сега бе набрало сила, повече отвсякога.“

Първоначалната идея беше тази фраза да бъде свързана с бизнеса и да се използва така, че да внушава, че нещо толкова огромно и успешно не може да потъне — само си помислете за „Титаник“ преди срещата му с айсберга. Но после бяха решили, че този нов смисъл на фразата ще звучи по-скоро като заплаха, отколкото като обещание.

А всъщност кризата не беше нищо друго, освен безскрупулно радикално съсредоточаване на богатство и власт и в основата на това

престъпление стояха някои от най-престижните клиенти на „Дойл&Мърчант“ от „Уол Стрийт“. Но не беше редно да се позволи на пресата и на обществото да стигнат до тези изводи. Затова парите, които правителството наля, за да измъкне от затруднението милиардерите спекуланти, както и множеството им приятели и съучастници, бяха представени като смела спасителна операция, предприета в името на благо на американския народ.

Нямаме друг избор — тъжно и безпомощно твърдяха както онези, които даваха, така и онези, които получиха стотиците милиарди долара, тези пари трябваше да бъдат изплатени от бъдещите поколения, а това означаваше край на мечтите им за по-добър живот. „AIG“, „Лемън Брадърс“, „Мерил Линч“, „Сити груп“, „Бear Стърнс“, „Банка на Америка“, „Морган Стенли“, „Фани“ и „Фреди“ и всемогъщият кукловод, който стои зад всички тях — „Голдман Сакс“ — тези компании са основата, върху която е изграден нашият начин на живот и ако те загинат, всички ще загинем. Това беше историята, която американският гражданин чуваше отвсякъде.

Така по нов начин пред обществото бе поставен отдавна познатият избор, а именно да избере по-малкото зло. Носеха се слухове за спираловидно сгромолясване на борсата, за масово изтегляне на средства от банките и за неспособността на много хора да изплащат ипотеките върху имотите си. От трибуната на Конгреса се чува дори заплахи за въвеждане на военно положение, ако правителството не реши да отпусне милиардите на тези компании. Всезнаещите народни представители, тези съучастници на правителството, повтаряха това алиби всеки път, когато им се зададеше въпросът: *Защо го направихте?*

Те бяха избрали да възнаградят корупцията, макар да знаеха, или поне би трябвало да знаят, че с това не решаваха проблема. Не бе необходимо да напишат проектозакон от хиляда страници, за да стане ясно на всички.

Нека правдата възтържествува, ако ще и небето да се продъни.

В книжката на Моли не се казваше на кого принадлежат тези думи, но техният смисъл е бил заложен в общественото съзнание от най-древни времена и е стоял в основата на идеята за върховенството на закона. В произведението си „Здрав разум“, Томас Пейн, който бе цитиран на същата страница, изразява тази идея по различен начин: „В

Америка законът е крал.“ Дори и хората, облечени във власт, не стоят над него. Слабите винаги могат да разчитат на неговата защита, а нито една корумпирана институция не е прекалено голяма, за да се провали.

Ето какво точно означава принцип, каза си Ноа и като че ли за първи път се замисли сериозно върху значението на тази дума. Не е някакво указание или предложение, или сложна думичка, която често се среща в безсмислените интелектуални разговори. Това е ключовият камък в основата, върху която е изградена цялата система. Всичко останало около нас може да се сгромоляса, защото преходните неща могат да бъдат построени отново и да станат дори по-добри отпреди, но принципът ще остане незасегнат и ако се придържахме към него, можем да започнем всичко отначало.

На следващата страница Ноа прочете изказването на Джон Адамс по въпрос, върху който баща му беше разсъждавал тази сутрин.

„Желанието за власт, това велико чувство, с което сме се опитвали да обясним извършването на толкова добро и толкова зло, може да се окаже изключително полезен и благороден стремеж, ако бъде правилно овладян. Но ако този стремеж не може да бъде контролиран, той се превръща в ненаситна, неконтролируема сила, която посяга на правата на другите. И много велики хора са прибегнали до беззаконие и произвол с единствената цел да задоволят тази своя страст...“

Накратко казано, оказва се, че всяко едно правило се е провалило, защото хората, които са участвали в създаването му не са били перфектни. Но за разлика от Артър Гарднър, Адамс вярваше, че тази тежка задача е била решена с разделение на властите, залегнало в конституцията на страната още от създаването ѝ. Или по-скоро хората трябва да решават тази задача всеки божи ден, на всеки следващи избори и внимателно да следят действията на продажните слуги на народа.

На съседната страница имаше цитат от друг Адамс, братовчед на Джон. Този цитат бе изписан с по-голям и по-тъмен шрифт от останалите текстове. Тези предизвикателни думи са били написани от

Самюел Адамс в зората на революцията, когато връщането назад вече е било невъзможно. Това е проверка за куража на онези, които впоследствие щяха да се нарекат американци.

„Ако обичате богатството повече от свободата, спокойствието на робството повече от ожесточената битка за независимост, тръгнете си с мир и си отидете вкъщи. Нямаме нужда нито от съвета ви, нито от оръжието ви. Коленичете и целунете ръката, която ви храни. Дано оковите ви не са особено тежки и дано идното поколение забрави, че е имало и такива съотечественици.“

Действай или млъквай, с други думи, сражавай се или си върви вкъщи. Да си свободен е щастливо изключение, казваше по-нататък той, а не правило, и ако искаш да се радваш на свободата, трябва да направиш всичко възможно да я съхраниш.

Самолетът се приземи почти неусетно и веднага след това намали скоростта и се отправи към ръкава на летището. Нещо докосна крака на Ноа и той вдигна поглед от книгата. Моля най-после се бе събудила. Тя се протегна мързеливо, а той ѝ подаде бутилка минерална вода.

— Благодаря — каза тя, — нямах намерение да спя през цялото време.

— Сигурно си била много изморена.

Моли забеляза книгата, която все още беше в ръцете му. Той я затвори и ѝ я подаде.

— Надявам се, нямаш нищо против, че почетох от нея.

— Не, разбира се.

Тя се протегна и извади платнената си торба изпод седалката, отвори я и пусна книгата в едно от вътрешните отделения.

— Ей, Моли.

— Да.

Той я докосна по ръката.

— Мисля, че започвам да разбирам — промълви Ноа.

— Какво да разбираш?

— Преди не ми беше съвсем ясно, но сега започвам да разбирам какво правите ти и твоите хора.

— Добре — кимна тя и продължи да рови из чантата си.

— Наистина е така.

— Знам, че е така — говореше му като на капризно дете, което има нужда да бъде похвалено и при най-малкото постижение. — Чудесно, много се радвам.

Не знаеше точно каква реакция бе очаквал от нейна страна, когато сподели с нея новите разбирания, до които бе достигнал, но определено не беше тази. Всъщност това едва ли можеше да се нарече реакция.

Не след дълго самолетът достигна до ръкава и вратата до тях се отвори. Моли тръгна пред него, устремена напред, като че ли трябваше да свърши нещо, което не бе споделила с него. Той я настигна едва когато тя се спря пред едно осветено информационно табло с картата на летището.

— Предлагам да хапнем нещо — започна Ноа, — да прекараме нощта тук и утре да решим какво да правим.

Тя не обърна внимание на предложението му, все едно изобщо не го бе чула.

— Трябва да ми помогнеш да наема кола — заяви Моли.

ГЛАВА 40

— Това трябва да е мястото, което търсим — обяви Дани.

Той сгъна листчето, на което си бе записал как да стигнат до тук, и го пусна в страничната преграда на вратата.

Според картата и данните от километража на микробуса срещата за окончателното предаване на стоката трябваше да се състои точно тук, малко встрани от пустия чакълест път, по който бяха пристигнали. От прозореца не се виждаше нищо друго, освен огромната равна пустиня и силуета на планините на хоризонта.

— Ето там — показва му Кърнс и леко го тупна по крака.

На фона на залязващото слънце суровият пейзаж бе придобил по-меки очертания. Все още имаше достатъчно светлина, за да откриеш това, което търсиш, но само в случай че знаеш накъде да гледаш. На около триста — четиристотин метра встрани се виждаше единственото нещо, сътворено от човешка ръка в радиус от десетки мили. И каквото и да бе то, не изглеждаше никак впечатляващо.

Нямаше път до там, а микробусът им не бе предназначен за движение по такива местности. Това обаче, изглежда, не разтревожи Кърнс. Той зави внимателно по посока на крайната им цел, свали много бавно микробуса от шосето и подкара по твърдата земя.

Когато приближиха, ситуацията започна да се изяснява. Дани видя, че зад сивата квадратна едноетажна сграда има паркирани две превозни средства — една лека кола и един средно голям жълт камион.

В действителност думата „сграда“ беше твърде силна. Простата триметрова постройка бе изградена само от циментови блокчета и тъмен хоросан. Имаше вход под формата на арка, но нямаше покрив. На един хвърлей място от тази постройка, описвайки идеален кръг около нея, се виждаха няколко странни самотно стърчащи стени и ъгловати развалини, които сякаш бяха изникнали от пясъка. Някои наподобяваха стени в хандбално игрище, а една от тях съвсем приличаше на извънземния черен монолит от „2001: Една одисея в космоса“. Цялостното им разположение напомняше малко на

Стоунхендж, но само ако Стоунхендж е бил построен набързо от някой надрусан аматьор.

— Какво, по дяволите, е това място? — попита Дани.

— Тук човек никога не може да каже със сигурност. Тази част на Невада е пълна с изненади — агент Кърнс спря микробуса на доста голямо разстояние от останалите превозни средства.

— Възможно е военните да са го построили, когато са правили ядрени изпитания. А може и да е била цел, върху която са се упражнявали самолети бомбардировачи — той потупа Дани леко по рамото. — Е, как мислиш, готови ли сме да започнем?

— Казах ти вече какво мисля.

— Не се притеснявай чак толкова — опита се да го успокои Кърнс. — Ще ти проличи, че си нервен. Това е фасулска работа. Всичко ще приключи за не повече от пет минути, а след това ще хапнем хотдог и ще пием по една студена бира, преди да те оставя на летището...

В този момент той замълча, защото нещо навън бе привлякло вниманието му. Един от мъжете, с които трябваше да се срещнат, се бе появил иззад ъгъла на сивата постройка и с жест ги приканваше да отидат при него. Зад него стоеше още един мъж, прехвърлил автомат през рамото си.

— Хайде — въздъхна Дани, — да започваме представлението.

Той отвори вратата, излезе от микробуса и махна с ръка на мъжа, който ги бе поздравил, след това облече тънкото яке, което Кърнс му бе дал назаем. Беше му малко голямо, но в момента му вършеше идеална работа. Дани се протегна, измъкна сателитния телефон от зарядното устройство на конзолата, след това отвори жабката и извади пистолета.

— Имаш ли още един пълнител?

— Нямам. Чакай, какво правиш?

Дани ловко втъкна пистолета в колана си, не го постави точно отзад, а малко по-близо до дясната си ръка. Дългото яке го покри напълно.

— Приготвям се, в случай че цялата работа се прецака. Ако всичко мине, както трябва, тогава ще призная, че си бил прав. Но междувременно ти предлагам да извадиш пистолета си от кобура на глезена и да го поставиш някъде, където да ти е под ръка.

За щастие възрастният мъж го послуша. И макар че не бе съвсем убеден, че ще имат каквито и да било неприятности, все пак прецени, че ще е по-разумно да премести малкия пистолет в десния джоб на якето си.

— Май беше казал, че не разбираш от пистолети — напомни му Кърнс.

— Не казах точно това. Казах, че не съм специалист.

Специалист не бе дума, която приятелите на Дани, които разбираха от оръжия, използваха току-така. Специалист беше този, който можеше да стреля на разстояние от десет метра и след това да извади пистолета си от мястото, където го е скрил, и да улучи целта. И всичко това за седем десети от секундата, че е и за по-малко. Моли Рос беше един от тези специалисти. Преди няколко години, през едно незабравимо горещо лято, което прекараха заедно в Тенеси, тя го бе научила на всичко, което той знаеше сега. През онази година бе получил повече смъртни заплахи от обикновено, а тя искаше той да се чувства в безопасност. Затова, макар да не бе специалист, той умееше да си служи с пистолет твърде бързо, но все още имаше много да работи върху точността на изстрелите си.

— Добре — каза Кърнс, изглеждаше доста по-мрачен, отколкото беше преди малко, — хайде да започваме.

ГЛАВА 41

Фалшивата бомба не беше много тежка, тежеше някъде между четирийсет — петдесет килограма, но беше много неудобна за носене. Когато се приближиха до мъжете, с които трябваше да се срещнат — и този път, както и предишната вечер, те бяха четирима, а не петима — единият от тях посочи мястото на земята, където трябваше да оставят товара си. Така и направиха.

До краката на единия от мъжете беше оставена една съвсем нова чанта с дълга дръжка, вероятно в нея се намираха дващестте хиляди долара, които трябваше да им заплатят. Другите двама мъже носеха автомати.

Оръжията, които държаха в ръцете си, изглежда, бяха някакъв преработен вариант на AR-15, но с много къса цев, стандартен мерник, направен по поръчка заглушител и нестандартен магазин. Не можеш просто да влезеш в магазина и да си купиш такова нещо. Това не бе най-доброто оръжие за използване в битка. Ако отидеш на лов или стреляш по мишени с такова нещо, ще станеш направо за смях, но ако го включиш на автоматична стрелба и го използваш срещу хора в бой от близко разстояние, ще ти свърши не по-лоша работа от автомат с рязана цев.

Или в ситуация, подобна на тази.

Мъжът вляво държеше автомата си така, сякаш се бе родил с него в ръка. Другият, изглежда, не се чувстваше особено комфортно, дали от оръжието, което трябваше да носи, или от ролята, която изпълняваше. Беше мушнал ръце дълбоко в джобовете си, а автоматът бе нехайно прехвърлен през рамото му, сякаш някой го бе поставил там против волята му и той нямаше никакво намерение да го използва.

Когато пристигнаха, Кърнс поговори поотделно с всеки един от членовете на групата и не след дълго всички се съгласиха, че е настъпил моментът да приключат със сделката, за която бяха дошли.

— Ето парите — каза мъжът, който стоеше встрани.

Предишната вечер той се бе представил като Ранди. Кърнс се приближи към него, за да вземе чантата, а в това време Ранди направи

знак на своите хора да вдигнат стоката и да я натоварят на камиона.

Задната му врата беше отворена и двамата мъже внимателно пренесоха бомбата и я поставиха на падащия борд, след това запалиха крушката в каросерията на камиона, за да огледат внимателно покупката си. Междувременно Кърнс бе взел чантата и се бе върнал обратно при Дани.

— Няма ли да ги преброите?

Въпросът бе зададен от единия от мъжете с автомати, този, който много искаше да играе ролята на роден хладнокръвен убиец.

Кърнс сви рамене:

— Ако се окаже, че нещо липсва, поне ще знаем къде да ви открием утре сутринта, нали така?

При тези думи всички се засмяха, всички, с изключение на мъжа, който бе задал въпроса.

Вниманието на Дани беше привлечено от другите предмети, които се виждаха през отворената задна врата на камиона.

В центъра, върху заварена, висока до кръста, метална поставка лежеше нещо, което приличаше на дълго, сребристо торпедо — носът му бе плосък и тъп, а задният му край бе заострен и около него имаше прикрепени големи аеродинамични перки. Имаше вид на експонат от военен музей. Приличаше на тежко артилерийско оръдие от отдавна отминалата епоха на Студената война.

Но това не беше всичко. Забутано в задния ъгъл, далече от светлината на крушката, лежеше нещо омотано в дебел черен найлон. Можеше да бъде какво ли не, но на Дани най-много му приличаше на чувал за трупове, в който определено имаше нещо.

Той погледна Кърнс и разбра, че и неговото внимание е било привлечено от същия предмет.

Силният звън, който прозвуча от мобилния телефон, закачен на колана на Ранди, наруши мълчанието. Той вдигна показалец, сякаш искаше любезно да каже: *Извинявайте, но трябва да се обадя*, обърна се с гръб към тях, отдалечи се малко и вдигна телефона.

В момента, помисли си Дани, се обажда ел-Амир.

Кърнс се наведе и остави чантата с парите между тях двамата, потрепери леко от студ, издиша топъл въздух върху ръцете си и после ги мушна в джобовете на якето си. Когато за секунда погледна към

Дани, двамата се разбраха толкова ясно, сякаш Дани бе успял да прочете мислите му.

Прав беше. Ще изчакаме тези тук да ни дадат още един знак, че нещо не е наред, но при следващото най-малко съмнение ще им видим сметката. Няма да има „не мърдай, ФБР“, няма да има предупредителни изстрели, стреляме на месо, докато някой бъде убит — те или ние. И двамата знаем кой ще започне пръв.

Дани извади дясната си ръка от джоба, небрежно се почеса по носа, престори се, че се прозява, и след това отпусна ръката си.

Ранди, който все още продължаваше да говори по телефона, им хвърли по един поглед през рамо.

Той слушаше внимателно и почти не говореше. Изглежда първо Стюарт Кърнс, после Дани и после отново им обърна гръб. Изминаха още няколко секунди и след това, все така с гръб към тях, Ранди вдигна бавно ръката си и я постави на рамото на мъжа, който ги бе попитал за парите преди малко. Той като че ли нетърпеливо чакаше да му се даде знак, за да почне да действа.

И това беше всичко.

Когато си тренирал достатъчно, всичко изглежда като едно плавно движение, но при бързото вадене на пистолета има четири отделни движения, или поне така го бе учила Моли.

В началото действието се извършва много бавно и ти трябва да спреш между отделните движения, за да се убеди учителят ти, че ги извършваш правилно. След няколко месеца и няколко хиляди повторения всичко става толкова бързо, че ако в този момент премигнеш, няма да забележиш нищо.

Ръката на Дани бързо се плъзна назад под дрехата му и намери оръжието точно там, където го беше оставил. Той измъкна пистолета и го насочи напред, с цев, успоредна на земята, като едновременно с това стисна дръжката му с двете си ръце. Повдигна мерника до очите си и в края на това движение, когато бе напълно готов за стрелба, натисна спусъка докрай.

Изстрелът от двете оръжия прозвуча почти едновременно, макар че на Кърнс му бе много по-лесно да извади пистолета от джоба на якето си. И двамата бяха избрали една и съща мишена, мъжа, на когото Ранди бе дал съвсем явен знак да започне стрелба, мъжа, който щеше да ги обсипе с куршуми, ако му бяха дали и най-малката възможност

пръв да открие огън. Докато Кърнс започна да се придвижва наляво, като едновременно с това продължаваше да стреля, мъжът с автомата залитна и падна назад, най-вероятно вече бе мъртъв, но във всеки един случай бе излязъл от строя.

Дани тръгна надясно, целеше се ниско и натискаше спусъка всеки път, когато някой от разбягалите се мъже попаднеше в обсега му. Не бе особено точен при стрелба от статично положение, но сега, когато и той, и мишените му се движеха, а някои от тях бяха започнали и да отговарят на огъня му, той стреляше често, но почти не успяваше да улучи нищо.

Поне бе успял изцяло да привлече вниманието им върху себе си. В следващия момент куршумите му свършиха и той нямаше никаква представа какво да прави. Точно тогава другият мъж с автомат най-накрая разбра какво става и започна да стреля. Няколко куршума попаднаха в пясъка точно пред краката му и Дани се хвърли на земята в една плитка канавка. В този момент чу как гумата на микробуса им експлодира и парчета от стъклата му се разпиляха зад гърба му. Видя как Стюарт Кърнс се показва иззад една от стените, която му бе послужила за прикритие. След това агентът от ФБР започна да стреля отново. Когато шумът от последния изстрел отекна от планината, трима от мъжете лежаха неподвижни на земята, а четвъртият не се виждаше никъде. Но това трая само миг.

Тишината бе нарушена от звука на запалването на двигател. Дани видя как Кърнс, куцукайки, се отправя към задната част на камиона, хвана се за него, набра се и се вмъкна в отворената каросерия.

Когато камионът включи на скорост и започна да се движи, Дани се изправи на крака и се затича след него. Колкото по-бързо бягаше той, толкова по-бързо се движеше и камионът и точно когато изглеждаше, че всичко е загубено, Дани успя да се хване за задната врата, протегна се напред, сграбчи ръката на Стюарт Кърнс и усети как той го издърпа вътре.

ГЛАВА 42

Ноа беше глътнал последното хапче още по средата на полета и сега, когато ефектът му вече отзвучаваше, започваше да изпитва първите неприятни признаци на абстинентния синдром. Когато стигнаха до офиса за коли под наем, вече се чувстваше истински зле. Болеше го глава, побиваха го тръпки, виеше му се свят, гадеше му се и се чувстваше ужасно отпаднал. Положението му беше тежко, а през следващите няколко часа вероятно щеше да се влоши още повече.

Моли караше, тъй като той очевидно не бе в състояние да седне зад волана, а тя, най-меко казано, караше целеустремено. Ако Ноа не се чувстваше така зле и беше в подходящото авантюристично настроение, сигурно щеше да приеме всичко значително по-лесно. Сега обаче, когато все по-ужасно започваше да му се гади, цялото това лашкане, ускоряване и рязко натискане на спирачката в тежкия трафик не му се видяха никак забавни.

Освен това тя през цялото време мълчеше. Откакто се бяха качили в колата, отговаряше едностранно на въпросите му и съвсем ясно му даде да разбере, че нищо не е толкова важно, че да се налага да го дискутират точно в този момент.

Бяха излезли от Лас Вегас преди повече от половин час, затова всичките му надежди, че ще успее да се наспи добре в някой петзвезден хотел, бяха останали на поне трийсет мили зад гърба му. Ако се съдеше по стрелката на скоростомера, накъдето и да се бяха отправили, трябваше да пристигнат там възможно най-скоро.

— Ако продължаваш да караш така, полицията ще те спре — предупреди я Ноа.

Тя не отговори и продължи да кара все така бързо.

— Къде отиваме, Моли?

— Да помогнем на един приятел — отвърна тя рязко. — Моля те, престани да ми говориш и ме остави да карам.

— Добре.

— Благодаря ти.

Не след дълго излязоха от магистралата и поеха по един тесен път през пустинята, който на екрана на GPS-а приличаше на тънка линийка. Преди да потеглят ѝ бе отнело доста време и нерви да въведе крайната им цел в устройството. Беше му казала, че ѝ е много трудно, тъй като адресът не се състоеше от улица и номер, а само от координатите на географската широчина и дължина.

Листчето, от което беше преписала тези координати, все още стоеше завряно в една от поставките за чаши.

Добре тогава.

Щом тя не искаше да му отдели няколко секунди и да му каже какво точно си беше наумила, той щеше да разбере сам. Преди Моли да успее да го спре, той взе листчето, разтвори го, запали лампичката на тавана на купето и приближи написаното до очите си.

На листа имаше два пренесени от друго място есемеса или имейла, не беше много ясно кое от двете. Може би защото мозъкът му работеше на забавени обороти, но му се наложи да ги прочете два пъти. Първия път съзнанието му отказа да възприеме написаното.

„МОЛИ,
кажи на всички — стойте далече от Лас Вегас в
понеделник
ФБР оп. «извънредна ситуация»
пази се
целувки
дб“

„ЛИЧНО — НЕ ПРЕПРАЩАЙ — ИЗТРИЙ СЛЕД
КАТО ПРОЧЕТЕШ!

Срещата днес, понеделник следобед, южна Невада.

Ако не се обадя до сряда, значи съм мъртъв^[1],

ето къде да търсите трупа ми

37° 39' 54.35 северна ширина

116° 56' 31.48 западна дължина

СТОЙТЕ ДАЛЕЧЕ от Невада

дб“

— Не е за вярване.

Тя му хвърли бегъл поглед, после отново съсредоточи вниманието си върху пътя. Когато отвори ръката си, в която бе стискал листчето, то бе толкова смачкано, че бе станало нечетливо.

— Не мога да повярвам — повтори Ноа, — ти и хората ти отново ме оплетохте в мрежите си.

[\[1\]](#) де да беше шега ↑

ГЛАВА 43

— Тук е девет-едно-едно, този разговор се записва, за какъв спешен случай ще съобщите?

Накъдето и да отиваха, пътят, по който се движеха, беше ужасен. Дани се бе хванал здраво за един от коланите, с който привързваха товарите в задната част на камиона, близо до отворената врата. Това беше единственото място в металната каросерия, където сателитният телефон на Кърнс имаше сигнал.

— Казвам се Дани Бейли. Намирам се в пустинята, някъде на северозапад от Лас Вегас. С мен е специалният агент от ФБР Стюарт Кърнс. В момента сме в каросерията на камион и пътуваме нанякъде. Камионът принадлежи на терористична организация, която е възможно да притежава ядрено оръжие.

— Къде точно се намирате, господине?

— Вижте какво, знам, че хората ви вече са проверили и много по-добре от мен знаят къде се намирам в момента. Знаят от чий телефон се обаждам, знаят по кой път се движа, а след десет секунди ще знаят със сигурност кой съм, защото ще са направили сравнителен анализ на гласа ми, затова не ми губете повече времето.

За известно време по линията се чуваха различни шумове от електронни устройства.

— Добре, свършихте ли си работата? Сега чувате ли ме всички? Става въпрос за операция с кодово име „извънредна ситуация“. Разбрахте ли? Извънредна ситуация. Сега вече знаете кой съм, с кого съм, защо съм тук и къде да изпратите подкрепление и, за Бога, повярвайте, че всичко е съвсем истинско. Просто следвайте сигнала и ни намерете, разбрахте ли ме?

Дани остави телефона включен и го сложи в една малка ниша в каросерията.

Кърнс беше отишъл в предната част на камиона и бе коленичил до омотания в черен найлон предмет, който бе привлякъл вниманието и на двамата още преди началото на стрелбата.

Наистина се оказа, че е труп, лицето на мъртвеца не бе покрито. Когато Дани видя изражението на Кърнс, разбра, че е безсмислено да пита кой е убитият. Вече всичко му стана съвсем ясно.

Агент Кърнс му бе казал, че през последните години, когато бе работил по тази операция под прикритие, е имало само един-единствен човек от ФБР, с когото е поддържал връзка. Страховитият му образ, създаден в интернет, бе добре познат както на десетки хиляди радикално настроени откачалки, така и на силите на реда. Имаше само един човек, който можеше авторитетно да потвърди, че Стюарт Кърнс в действително е честен американски гражданин, който изпълнява дълга си да пази и защитава родината си. Сега този човек лежеше пред тях, мъртъв.

— Обади ли се на 911? — попита Кърнс.

— Обадих се. Сега те или ще дойдат или не.

— Какво искаш да кажеш?

Дани докосна металната поставка до себе си, на която бе поставено онова нещо, което на пръв поглед приличаше на торпедо.

— Огледай внимателно това тук и ми кажи какво мислиш.

Кърнс се изправи, потрепна от болка и се облегна на металната стена на камиона. Панталонът под коляното му беше изцапан с кръв.

— Добре ли си?

— Добре съм, само ми помогни да се изправам.

Те застанаха от двете страни на металната поставка, намираща се в центъра на каросерията и се хванаха здраво за нея, докато камионът продължи да подскача по неравния път.

— Прилича ми на стара атомна бомба „Марк 8“ от началото на петдесетте години — заяви Кърнс.

Той приближи светлината и прокара ръце по повърхността на бомбата, като се спря и огледа няколко печата и стикера, на които бяха записани датите на проверките и инициалите на инспекторите.

— През всичките тези години са я поддържали в готовност.

— Значи все още е действаща, така ли?

— На мен поне така ми се струва.

От задната част на огромния предмет излизаше тежка метална тръба. Кърнс я проследи с пръст и я посочи на Дани. Тръбата минаваше по дъното на каросерията на камиона и през стената навлизаше в кабината на шофьора.

— Изглежда, са я пригодили така, че да може да бъде задействана от шофьорското място.

— Значи твоят приятел, дето сега е на пода, им е донесъл тази бомба, а ти им донесе своята. И двамата така са ви прецакали, че нито един от вас не е знаел какво прави другият и всички едновременно сме се оказали забъркани в тази каша.

— Но защо? — думите на Кърнс не прозвучаха като въпрос, той по-скоро разсъждаваше на глас.

— Казах ти и преди. На тези, които стоят зад всичко това, им е било нужно да инсценират терористичен акт и някой будала, който да им помогне в намеренията им. И този будала си ти, Стюарт. А моите хора е трябвало да изиграят ролята на врага, затова и аз съм тук с теб.

— Като се има предвид какво досие имаш, те са могли да те задържат, когато си поискат, но са те задържали в петък, за да те направят част от плана си. А мен просто са ме държали в килера...

— И са изчаквали да дойде подходящият момент, когато ще им трябват двама грешници като нас — прекъсна го Дани. — Откачалката от интернет, който вярва в разни конспиративни теории, е подтикнал тези главорези към насилие, а самотният, побъркан бивш агент от ФБР му е помогнал да осъществи плана си.

— Нямам представа кой стои зад всичко това, но в момента ние прецакахме техните планове.

— Засега. Онзи зад волана кара така, сякаш си е наумил на всяка цена да стигне някъде, но ако за момент размисли трезво и реши да спре и да провери какво става в камиона, с нас е свършено. Нямаме оръжие и той ще ни застреля като животни в клетка. След това вечерта ще пристигне във Вегас и ще направи онова, което си е наумил. Не можем просто да седим и да чакаме.

Кърнс погледна Дани:

— Какво предлагаш да направим?

За момент камионът намали скоростта си, след това зави по друг, доста по-равен път, и отново се понесе бързо.

— Имам една идея — каза Дани, — но не знам дали ще ти хареса.

Той се приближи до задната врата на камиона, където, привързана за едната страна на каросерията, стоеше бомбата, която бяха донесли, и направи знак на партньора си да го последва. Когато

Кърнс седна и внимателно намести ранения си крак, Дани клекна до него и махна найлона, с който бе покрито устройството. Той взе ключовете, прикрепени с лепенка до задействащия панел, и ги подаде на Кърнс.

Ако една от тези бомби беше истинска, то тогава беше съвсем логично и другата да е истинска. Имаше само един начин да узнаят дали това в действителност беше така.

— Хайде да започваме — каза Кърнс.

Вкара двата ключа в контролния панел, завъртя ги на четвърт оборот и натисна бутона, на който пишеше ЗАРЕЖДАНЕ. Жълтите светлини се появиха една по една и след малко засветиха в зелено. Чуваше се тихият шум от зареждането на електронното устройство.

След като координатите са били зададени веднъж, не беше никак трудно да се промени целта, като се използва сензорният екран на GPS-а на детонатора. Разбира се, не избраха някакъв адрес, а едно празно място на около три мили по-нататък по пустия път, по който пътуваха.

Възрастният мъж запали цигара, извади още една от пакета и я подаде на Дани.

— Не, казах ти вече, отказах ги преди пет години.

— Хайде стига, това е специален случай.

— Заклех се пред една стара приятелка, че няма да пуша. Ако някога видиш тази жена, Стюарт, ще разбереш защо не мога да наруша клетвата си.

— Щом е така, разбирам какво имаш предвид.

Лицето на Кърнс се изкриви от болка, когато се опита да премести крака си. Той облегна глава на металната стена на каросерията и затвори очи.

— Хей — подвикна му Дани и изчака партньорът му да го погледне. — Онази вечер, когато ми разказваше за кариерата си във ФБР, каза, че след всичко, на което са те подложили, не знаеш защо още продължаваш с мисията си.

— Точно така.

— Ще ти кажа защо, човече. Заради това, което се случва тази вечер. Спомняш ли си какво каза, когато те накараха да сложиш ръка

върху Библията и да се закълнеш?

— Беше толкова отдавна, чакай, да видим дали още си спомням нещо... „Заклевам се тържествено — започна Кърнс тихо, — че ще спазвам Конституцията на Съединените американски щати, ще я защитавам от всички нейни врагове, външни и вътрешни, и ще ѝ остана верен докрай.“

— По дяволите, точно така.

— Ами ти?

— Аз ли? О, за мен това е идеалният начин да си отида. Колкото повече разсъждавам по въпроса, толкова повече се убеждавам, че вече започнах да омръзвам на хората от моето движение. То дори вече не е мое. Ако хора, като онези, с които се срещнахме днес, са съгласни с думите ми, то тогава нещата, които говоря, не са правилни. И знаеш ли какво, Стюарт? Преди много, много години аз обрекох живота, богатството и честта си на тази страна и сега е дошъл моментът да пожертвам и трите наведнъж.

Кърнс дръпна още веднъж от цигарата си и я загаси в металния под на камиона.

— Има ли значение, че никой никога няма да разбере какво направихме ние с теб тази нощ?

— Все някой ще се досети. Някой като мен. Не че останалите ще му повярват.

Електронното устройство до тях издаде силен звук. Под думите *Близост до целта* светна яркочервена лампа.

— Беше ми приятно да работим заедно, хлапе — заяви Кърнс. Той протегна ръка, а Дани Бейли я стисна здраво в знак на солидарност и след миг и двамата изчезнаха.

ГЛАВА 44

— Оплели сме те в мрежите си? — изкрещя Моли. — Ние сме те оплели в мрежите си? Наистина ли си толкова самовлюбен, че си въобразяваш, че всичко това се случва заради теб?

— Да, защото през цялото време се оказвам в центъра на събитията — отвърна Ноа. — За бога, Моли, твоите хора за малко да ме убият, затова прости ми, че приемам нещата толкова лично.

— Холис остана при теб през цялото време, докато не дойдоха да те приберат. Той се погрижи да не ти се случи нищо лошо. Съжалявам, че в момента те боли главата, но никой никога не се е опитвал да те убие.

— Думите ти ужасно ме успокоиха. Знаеш ли, хората ти наистина са невероятни. Тази сутрин баща ми ми каза, че ще се случи нещо, което ще промени света из основи. И аз си помислих, добре, сигурно става въпрос за сериозно раздвижване на пазара, или за начало на нова война в Южна Азия или в Близкия Изток, или дори си представих, че няколко самолета могат да се блъснат в някоя висока сграда, както стана последния път, когато всичко се промени завинаги. А майка ти ме помоли да ти помогна и да те отведе на безопасно място — продължи той и размаха листчето в ръката си — и аз, като пълен идиот, те оставих да ме закараш точно там, където най-малко би трябвало да бъдем в този момент.

— Тук съм, за да предотвратя събитията, ако мога.

— Не можеш — изкрещя й той. — Отвори си очите, за бога! Те са силни и всемогъщи, а ти не разполагаш с нищо. Единственото, което ще постигнеш, е да ни арестуват и двамата, или да ни убият и да ни зароят в някоя дупка в пустинята.

— Длъжна съм да опитам.

— Не си длъжна да опитваш. Казах ти и преди, и двамата можем да се измъкнем от тази каша. Сам не мога да повярвам на думите си, но все още искам да ти помогна. Все още мога да уредя да отидем в онази къщичка в гората или където другаде поискаш, докато бурята отmine.

— Как се осмеляваш отново да споменаваши къщичката в гората? Какво си въобразяваш, че аз не бих искала да отида там ли? Или че не бих искала да съм с теб? Мислиш ли, че и аз не се страхувам и че понякога, докато лежа в леглото си нощем, не ми се иска да зарежа всичко и никога повече да не се тревожа за хора като баща ти и за плановете им да променят света?

— Колкото и да ти е неприятно да ми позволиш да се погрижа за теб, мисля, че това все пак е по-добре, отколкото да пожертваш живота си напразно, не е ли така?

Изречението на Моли се промени. Тя пое дълбоко дъх и заговори много по-спокойно:

— Преди да слезем от самолета, ти каза, че най-накрая си разбрал за какво се боря.

— Така е.

— Не е така, Ноа. И представа си нямаш за какво става въпрос. Според теб достатъчно ли е да знаеш истината? Много хора знаят истината, но това нищо не променя. И днес, след като двайсет и осем години си се носил безметежно по течението на живота и си получавал всичко, което си поискал от страната си, без да си дал нищо в замяна, днес ти ми казваш, че си получил просветление и аз трябва да съм особено впечатлена от това.

— А не е ли така?

— След като веднъж си осъзнал истината — отвърна Моли, — трябва да живееш според нея. Ето това се опитвам да правя аз.

Тя хвърли поглед в огледалото за обратно виждане и замръзна на мястото си.

Ноа се обърна и погледна през задния прозорец на колата. Виждаше се какво става на мили зад гърба им, а в края на дългия път, близо до хоризонта, проблясваха светлините на полицейска кола.

Моли продължи да шофира все така бързо и целеустремено, както и преди, но сега по лицето ѝ беше изписано нещо, което Ноа не бе виждал преди. Моли се страхуваше. Но той знаеше, че тя не се страхуваше от полицията, не се страхуваше от затвора, нито от това, че можеше да загине за каузата, в която вярваше, не се страхуваше дори от Артър Гарднър. Страхуваше се, че бе дошъл краят на нейната битка.

В живота на Ноа бе имало повратни моменти, чието приближаване той бе предусещал месеци по-рано, но този повратен

момент възникна съвсем неочаквано. Само преди секунда той бе от едната страна на барикадата, животът му течеше спокойно и вярваше в това, в което винаги си е мислил, че вярва. След това премигна с очи и се озова от другата страна, събуди се и осъзна в какво ще вярва оттук нататък. Пътят пред тях се стесняваше и преминаваше по тесен мост, дълъг няколкостотин метра, който пресичаше не особено дълбоко дере.

След като веднъж си осъзнал истината, трябва да живееш според нея, бе казала тя. Може би бе прекалено късно, а и постъпката му не бе особено значима, но той знаеше какво трябва да направи в този момент.

— Намали — каза Ноа, — слизам.

— Какво?

— Не спирай, само намали, за да сляза.

Той открехна вратата и вятърът нахлу в колата, след това тя вдигна крака си от газта и натисна спирачката. Колата намали само дотолкова, че той да има някакъв шанс да оцелее, ако в този момент се хвърли на пътното платно. Той съвсем не бе сигурен, че тя бе разбрала какви са истинските му намерения, но нямаше никакво време да ѝ обяснява. Може би той самият не бе го осъзнал, но както ѝ тя му беше казала по-рано, всичко това нямаше нищо общо с Ноа Гарднър.

Ноа погледна Моли за последен път. Очите ѝ бяха пълни със сълзи, макар че погледът ѝ бе закован в пътя пред тях.

— Сбогом — каза Ноа.

Тя му отговори, но толкова тихо, че думите ѝ явно не бяха насочени към него. Изглежда, ѝ се искаше, ако никога повече не се срещнеха, да знае, че е изрекла тези думи в негово присъствие. Може би защото го желаше много силно, но Ноа почувства със сърцето си какво точно му бе казала:

И аз те обичам.

Той отвори вратата и се хвърли на шосето, започна да се търкаля, да подскача и да се удря, както му се стори, цяла вечност. Най-накрая спря и в следващите няколко секунди остана вперил поглед в колата, която набра скорост и се отправи към хоризонта.

Опита се да се изправи, но болката го възпря, затова лазешком се добра до осевата линия и застана на колене в центъра на тесния мост. Вдигна ръце, за да го виждат по-добре, и впери поглед в редицата коли с премигващи светлини, които бързо се приближаваха към него.

Може би ще успеят да спрат навреме, а може би не, помисли си Ноа. Но и в двата случая щеше да ги забави. Освен това той бе сигурен още в две неща: Моли Рос щеше да продължи борбата и независимо от това, което го очакваше в бъдеще, той не се страхуваше.

Когато първата кола спря на метри от него, той усети топлината от фаровете ѝ върху лицето си. Другите коли също спряха, някои от шофьорите се опитваха да заобиколят полученото се задръстване, но пъськът отстрани на пътя беше много дълбок и колелата на тези, които се опитаха да минат през него, забуксуваха.

Ноа вдигна поглед и видя, че към него се приближаваха няколко униформени мъже с извадени пистолети. Крещяха и му заповядваха нещо, което той не можеше да разбере.

След това, за част от секундата, някаква бяла светлина проблесна зад гърба му и мъжете, както и целият свят, изчезнаха. Светлината беше толкова силна, че порази всичките му сетива. Почувства я в гърба си, чуваше я и дори усети мириса ѝ. Когато отново прогледна, Ноа видя, че полицаите стояха на пътя, където бяха и преди, някои бяха прикрили очите си, но повечето гледаха безизразно някъде зад гърба му, с ръце увиснали надолу.

Ноа се обърна и погледна през рамо в посоката, в която Моли си бе отишла, и видя, че на много мили нататък се появи облак, подобен на гъба, а огромното огнено кълбо започна бавно да се издига във вечерното небе. Ударната вълна се понесе през пустинята във всички посоки и след няколко секунди достигна до тях. Чу се изтрещяване като от гръмотевица и неочаквано премина горещ порив на летен вятър.

ГЛАВА 45

Може би го бяха обработвали през цялата нощ. А може и да бяха минали дни. Още там, на пътя, Ноа бе загубил всякаква представа за време.

Бяха започнали да го разпитват на едно място, след това бяха достигнали до убеждението, че и най-ужасното нещо, което можеха да му сторят, не беше достатъчно. Бяха го вкарали в една закрыта кола и след това пътуваха със самолет нанякъде. Когато пристигнаха на новото място, разпитът започна отначало.

Вече имаха много информация. Знаеха, че от телефона в апартамента на Ноа са проведени разговори в други щати с някои от съучастниците на известен активист, който бе участвал в заговор за унищожаването на един — два американски града. Знаеха, че Ноа е помогнал на една от водещите личности в конспирацията да получи достъп до класифицирана информация. Знаеха, че ѝ е помогнал да се измъкне от охраната на летището и да пристигне в другия край на страната, за да участва в провалилия се терористичен акт. Знаеха, че в ръцете на терористите са попаднали две ядрени бомби, че едната е била взривена, а другата е в неизвестност.

Втората група, която го разпитваше, беше по-организирана и много по-изобретателна в методите, които използваше. Те му причиняваха не само болка, но и всяваха ужас в него, защото най-ужасното мъчение е това, което се случва в ума ти. След като бяха минали много часове и бяха изпробвали върху него какво ли не, те най-накрая се спряха на едно старо изпитано мъчение, което обикновено веднага дава резултати.

Ноа лежеше завързан на студена метална маса, главата му бе обездвижена и закрепена така, че да се намира по-ниско от краката му, върху лицето му бе поставена мокра кърпа, която ограничаваше дишането му. Започнаха да капят вода върху кърпата малко по малко, не повече от половин чаша, точно колкото водата да започне да се стича през ноздрите му и да навлиза в гърлото му. Някаква първична част в мозъка ти откача, когато осъзнаеш, че се давиш и нищо не

можеш да направиш. Колкото и да се опитваш да бъдеш силен, нищо не помага. Ако Ноа наистина знаеше нещо, щеше да им го каже, преди да са минали и десет секунди, и те щяха да са сигурни, че той им казва истината.

Докато го измъчваха, му говореха различни неща, за да го накарат да наруши мълчанието си. Казаха му, че майката на Моли, когато е била подложена на подобен разпит, е разкрила целия заговор, включително и участието на Ноа в него. Казаха му, че самата Моли е била арестувана, и описаха най-подробно всички мъчения, на които е била подложена. Твърдяха, че тя го бе издала почти веднага, както и че е съобщила имената на всички свои съучастници.

След изтезанията, на които бе подложен, Ноа с готовност би повярвал на всичко, което му казваха, но дори замъгленият му, изтерзан мозък осъзнаваше, че твърденията им не могат да бъдат верни — тези две жени никога не биха предали каузата си. Ако Моли трябваше да умре, тя щеше да умре в мълчание. Тази мисъл беше едничката надежда от много дълго време, за която Ноа можеше да се залови.

Всичко се повтаряше отново и отново, като че ли те не бързаха за никъде и искаха да се убедят за кой ли път, че той не знае нищо, което би могло да им бъде от полза. За тях нежеланието му да им съобщи каквото и да било бе признак на упорита съпротива. В края на краищата човек никога не знае кога някаква ценна информация може да изскочи на бял свят.

И в този момент спряха.

В следващите няколко минути го почистиха, доколкото това беше възможно, развързаха едната му ръка, повдигнаха масата, така че тя стана почти хоризонтална, и дори подпъгнаха няколко тънки възглавници под главата му. Макар че не му го казаха направо, от приказките им Ноа успя да разбере, че очакват някакъв високопоставен посетител, толкова високопоставен, че се наложи да прекъснат най-важния разпит, който провеждаха от времето, когато бяха разпитвали Халид Шейх Мохамед при залавянето му, две години след 11 септември.

Преди да напуснат, сложиха всичко наоколо в ред, като екип от опитни майстори, който внимателно подреждат инструментите си след

работа. Всичките им действия подсказваха, че след това кратко прекъсване бяха готови да се върнат и отново да се заловят за работа.

По тавана на помещението бяха разположени няколко камери. Шефът на екипа, който го разпитваше, погледна към една от тях и направи жест, с който показва, че разпитваният е готов да приеме госта си. В този момент малките червени лампички на наблюдателните камери изгаснаха една след друга.

Няколко секунди по-късно на вратата се появи един човек.

ГЛАВА 46

Ноа беше подложен на изтезания от много дълго време, физически и психически бе достигнал до предела на силите си. Затова надали някой можеше да го обвини, че не разпозна веднага посетителя си — този човек толкова рядко можеше да бъде забелязан извън обичайното си елегантно обкръжение. Но въпреки всички смекчаващи вината фактори Ноа веднага осъзна кой стоеше пред него, защото те бяха една кръв и плът — на прага бе застанал легендарният Артър Гарднър.

Възрастният мъж влезе, отиде в средата на стаята, освободи бодигардовете си с жест и двамата с Ноа останаха насаме.

Бащата придърпа една висока табуретка и седна на нея, вместо в голямото офис кресло, което бяха приготвили специално за него. Както обикновено, обичаше да има предимство над събеседника си, гледаше сина си от високо, докато Ноа лежеше, завързан за металното легло.

За момент и двамата се взираха мълчаливо един в друг. При бизнес разговори бащата използваше тактиката на директна конфронтация, при трудни преговори много често се оказваше, че губеше този, който заговореше пръв. След известно време обаче мълчанието му омръзна и той загуби търпение.

— Имаш ли представа какво ни струва тази жена, с която се забърка? — започна Артър Гарднър.

— Нямам — отвърна Ноа, гласът му бе прегракнал от жажда и от мъченията, на които го бяха подложили. — Милиарди?

Възрастният мъж стовари тежкия си юмрук върху масата:

— Струва *влиянието ни!* — изкрещя той. — Всичко трябваше да мине гладко и ефектно, трябваше да е събитие, което да ни оттласне, така че да направим големия скок към новото начало. Вместо това се получи пълен провал. Една експлозия сред пущинака на пустинята, на която почти никой не обърна внимание, дори и жителите на най-близкия град. Дори нямаме и снимки от нея, трябваше да припомним до услугите на художници и до специални ефекти. Цяла нощ стояхме будни, за да измислим някаква правдоподобна история, с която все пак

да постигнем ефект върху обществото. След всички тези години на подготовка, въпреки съвета ми, избързаха, заради безсмислените действия на съпротивата. В която участва и синът ми.

По всичко личеше, че в този момент бащата очакваше някакво извинение от страна на сина си. Ноа внимателно подбра думите си:

— Не исках да се получи така, татко.

Бащата измърмори нещо злобно под носа си и след това направи усилие отново да възвърне достойнството си. Оправи и без това идеалния възел на вратовръзката си от персийска коприна и когато заговори отново, в гласа му се усещаше обичайното му самообладание:

— Не че всичко се провали напълно. Твоите приятели загубиха битката, още преди да беше започнала. От години изграждаме пред обществото образа им на маргинална група, на опасни наследници на Тимоти Маквей и, разбира се, те ще бъдат обвинени за несполучливия терористичен атентат — при тези думи той се загледа в пространството, като че ли говореше сам на себе си. — Твърде лошо е, че тези твои приятелчета съвсем ясно изразяват желанието си за насилие. Размахват плакати с призови за „презареждане“ и твърдят, че дървото на свободата трябва да бъде напоено с кръвта на тираните. Носят фланелки, на които политиците са представени като мишени и, Ноа, нека не забравяме за злощастния инцидент в бара, в който и ти се забърка онази нощ. Тези хора никога не са искали да дадат шанс на мира и сега показваха докъде са готови да стигнат, за да чуе светът за тях.

Артър Гарднър се усмихваше, като че ли всичко това му доставяше някакво садистично задоволство.

— За щастие вече започна да се говори за отменянето на президентските избори. Въпреки че всеки един от двамата кандидати щеше да бъде полезен в последвалите събития, отмяната на изборите придава символичен смисъл на нещата. В следващите дни ще бъдат приети множество закони, почти без да се разисква по тях, и те ще ни помогнат да унищожим докрай остатъците от нещастното движение на твоята приятелка Рос. А в момента се извършва мащабна акция за издирването на всички, които имат връзка с ретроградните революционери. И това става с пълната подкрепа на обществото и медиите. Сол Алински се оказа прав, Ноа — целта наистина оправдава средствата. Не мога да си представя как някое мислещо същество може

да не вярва в това. Какво, според теб, биха избрали хората, ако знаеха това, което знам аз, а именно, че пред тях има само два възможни избора — бърза, но до известна степен болезнена трансформация или още сто години на мъчително придвижване към неизбежния край. Само че този път цялото богатство и сила на страната ще им бъдат отнети още преди истинският упадък да започне. И въпреки това тези самовлюбени и невежи тарикати, които имат наглостта да наричат себе си патриоти, са готови да застанат на пътя на съдбата. Какво си въобразяват, че са постигнали? Животът на колко души бе спасен тази вечер? На трийсет хиляди? Всеки ден по света умират пет пъти повече хора. Умират, без никой да се е заинтересувал от напълно безсмисленото им съществуване, и се превръщат в прах, все едно никога не са живели. А тези трийсет хиляди щяха да загинат в името на велика кауза, имената им щяха да бъдат изписани на паметниците на новия свят, на гранитните стълбове, обозначаващи новото начало за човечеството. Единен свят, управляван от най-мъдрите, най-способните и най-силните, без наивни илюзии за равенство и измамни обещания за свобода за всички. Колко пъти трябва да повтаряме един и същи урок? Остави безполезните консуматори да търсят щастието според собствените си разбирания и резултатът винаги е кръвопролития и хаос, бедност и отчаяние. Това, което новите ти приятели така и не разбраха, е, че тази страна е само една кратковременно просъществувала аномалия, пращинка в непрестанния ход на времето. Хората често питат как така е могло да съществува робство, но този въпрос само показва невежеството им. Робството и тиранията са процъфтявали от хиляди години, а свободата е едно краткотрайно изключение. Съединените американски щати не трябваше да просъществуват толкова дълго, но всички хубави неща стигат до своя логичен край. Системата се е разпаднала окончателно и не подлежи на реконструкция. Днес, за да се кандидатираш за президент, ти трябва един милиард долара. Днес Ейбрахам Линкълн никога нямаше да успее да спечели първичните избори. И ако случайно постът бъде зает от личности с идеи за бъдещето, те веднага започват да се поддават на корупцията. Затиснати са от проблемите, които получават в наследство. Но по-голямата част от политиците не са нищо друго, освен проститутки и кукли на конци, и така ще бъде винаги. Тяхната първична страст към богатство, секс и власт ги прави

лесно контролируеми. Всички те ме отвращават. След като са изпълнили ролята си, и те, както и всички останали, ще разберат какво означава истинската власт. За да имаме шанс да контролираме света, трябва да намерим начин да контролираме онзи, който дърпа конците. Президенти, сенатори, губернатори — всички те идват и си отиват, но аз и другите, равни ми по ранг, сме неизменно тук, ние ги издигаме и после пак ние ги сваляме. Истинските сили, които управляват света, са много по-стари от съвременните правителства и вече е дошло времето да сложим край на напразните надежди за свобода. Сега ние открито ще поемем юздите в наши ръце. Сега ще дадем на хората такова правителство, каквото те показаха, че заслужават. Никой не познава хората по-добре от мен, а аз знам от какво имат нужда. Ще им създадем цел — прост, организиран, спокоен живот, с всички необходими удобства, в служба на нещо много по-велико от една влюбена в себе си нация.

Възрастният мъж стана, приближи се до вратата, почука три пъти, след това отново седна на мястото си. След малко в стаята влязоха някакви нови хора, които Ноа не бе виждал до този момент.

— Майка ти означаваше много за мен — започна отново баща му. — В нея открих последните си надежди за човечност. Тя имаше своите слабости, но сега като си помисля, може би точно това в нея ме привлече. На първо място тя вярваше в хората и смяташе, че доброто в тях е по-силно от злото. За краткото време, което бяхме заедно, усетих, че някои от слабостите ѝ са ме завладели и мен. Имахме дете, макар че се бях закълел никога да не създавам друго човешко същество. И тя вложи най-светлите си надежди в сина си. И докато лежеше на смъртното си легло, майка ти ми каза, че от теб, Ноа, мога да очаквам само най-прекрасни неща. Тази надежда ме крепеше. Но докато стоях отвън и наблюдавах какво се случваше в тази стая през последния час, се питах дали това не е краят на амбициите ми за теб.

— Твоите амбиции... за мен?

— Ако щеш вярвай, момчето ми, но аз няма да живея вечно. Имам още много работа да свърша, преди да умра. Все още никак не е сигурно какъв ще е крайният резултат от делото на живота ми и аз се нуждая от помощта ти, за да доведа нещата докрай. Нуждая се от твоята помощ. Мечтата ми беше един ден да застанеш до мен и двамата заедно да видим раждането на новия свят. Ти имаш големи

заложби, Ноа, но тези заложби, поради някаква странна игра на гените, не са се проявили до този момент. Знам, че осъзнаваш конфликта в себе си и вероятно понякога ти е било много трудно. Ти имаш ума на баща си и сърцето на майка си. Нито едно от двете не може да надделее над другото. Но ми се струва, че през последните няколко дни начинът ти на мислене е бил подложен на зловредно влияние. Познавам това влияние, то е като болест, и се страхувам, че когато човек бъде обхванат от нея, тя е нелечима. С други думи, тя ще остане в теб до смъртта ти. И затова, преди да ми помогнеш, Ноа, преди да съм сигурен, че мога да ти се доверя, трябва да се убедя, че тази жена и приятелите ѝ не са те заразили с болестта си.

Техниците, които бяха влезли преди малко, вече бяха започнали подготовката си. Бяха донесли със себе си тежки медни проводници и електроди и ги прикрепяха към различни части на тялото на Ноа. Намазаха двете му слепоочия със студен гел, който да улесни проводимостта.

— Тук съм, за да те спася, Ноа — продължи баща му, — по един или по друг начин, и да съхраня завета си. Един от двамата млади мъже ще си тръгне с мен от тази стая. Първият беше взет заложник от Рос и нейната терористична група, но успя да избяга и след това рискува живота си, застана на пътя и не позволи на полицаите и федералните агенти да преминат, като по този начин ги спаси от ужасната експлозия в пустинята. Този мъж е герой, той ще продължи моето дело, ще бъде моите очи и уши до крайното реализиране на плана. Другият млад мъж също участва в подобна история, но има една съществена разлика. Той е мъртъв.

Артър Гарднър кимна към един от техниците.

— А сега — каза той, — нека веднъж завинаги разберем дали Ноа Гарднър е достоен син на баща си.

ГЛАВА 47

Отново го завързаха за леглото, така че да не може да се движи, но и да не се самонарани при изтезанието, на което щяха да го подложат. Наредиха му да захапе голямото парче твърда гума, което поставиха в устата му.

Знаеха много добре какво вършат, защото го бяха правили от десетки години. Хиляди затворници бяха преминали през това последно изпитание в живота си. Дори и в клинични условия електрошоковата терапия е по-скоро изкуство, отколкото наука, тъй като резултатите от нея никога не са ясни преди края на процедурата. Макар че обстоятелствата тук бяха съвсем различни, целта бе съвсем ясна — да се унищожи волята му за съпротива и способността му да говори нещо друго, освен истината.

Баща му дълго стоя безмълвен до металната маса, докато техниците много внимателно настройваха волтажа за следващия електрошок. Ноа чуваше писъците и знаеше, че те са излезли от неговата уста, но една малка част от него като че ли се бе отделила и наблюдаваше страданията му отстрани.

Разумът му, който преди бе най-силното му, макар и невинаги добре използвано качество, вече не се поддаваше на контрол. Не успяваше да фокусира вниманието си върху техниците, нито върху болката и отдавна се бе отказал да мисли колко още ще продължи това. В съзнанието му се появяваха неканени образи от миналото, които идваха и си отиваха.

Всички защитни сили го бяха напуснали още преди няколко часа. В състоянието, в което беше изпаднал сега, щеше отдавна да им разкрие цялата информация, стига да разполагаше с такава. Но в момента те искаха да достигнат до нещо много по-дълбоко от нея. Всеки път, когато решаваше, че вече нищо не му е останало, те откриваха още един, нежен пласт в душата му, който да разрушат. Най-накрая, когато бе потънал в дълбок мрак, жалките остатъци от него се предадоха и направиха огромно усилие да се подчинят на чуждата воля.

Възрастният мъж като че ли усети, че това е краят, надигна се от стола и се надвеси над сина си:

— Е, Ноа, мисля, че и двамата вече разбрахме що за човек си ти и, честно казано, аз съм доста разочарован.

Погледна набързо листа с бележки, който му подадоха, и продължи:

— *Неопределен*. Сигурен съм, че знаеш колко много мразя тази дума. Тя поставя точката в края на историята за един безцелен и с нищо незабележим млад живот. Макар че не ни каза нищо, което да потвърди, че си извършил предателство през последните няколко дни, от думите ти не стана ясно, че заставаш на моята страна в конфликта. Щях да изпитам уважение към теб, ако се бе оказало, че си мой яростен поддръжник или предател на каузата ми. Но ти си слаб, нали така? А това е фатално.

Ноа не можеше да отвори напълно очите си, всичко пред него изглеждаше неясно и замъглено. Баща му приличаше на огромен силует, на неясна сянка. В съзнанието му нахлуха части от спомени — стаята за почивка, където за първи път бе срещнал Моли, само че образът ѝ бе заменен от седем леки щрихи, нанесени с флумастер.

— Продължавайте — нареди баща му на техниците.

Линиите, които преди малко очертаваха прекрасния силует на Моли, изчезнаха и всичко отново потъна в безкрайна болка и тъмнина.

— За последен път ти казах това, когато все още беше малко момче, Ноа, затова се съмнявам, че си го спомняш — баща му отново бе застанал до масата. — То е нещо като стихче, което измислих специално за теб, в отговор на един от детинските ти въпроси. Мисля, че е много подходящо за настоящата ситуация.

Когато заговори отново, гласът му звучеше много по-меко и бащински:

— „Има хора силни и хора слаби / има хора грешни и хора прави / но от всички, сгушени в своя дом роден / ще оцелее само този, който е годен.“ Слабите хора няма да наследят света, Ноа. Слабите по сърце са също толкова безполезни като слабите по ум. Трудно ми е да ти го кажа, но струва ми се, че тук пътищата ни се разделят.

И в този момент Ноа почувства нещо под себе си, зад себе си, навсякъде около себе си — нещо извън него, което трудно можеше да определи.

Умът на баща му, сърцето на майка му. Това, което този възрастен човек му бе дал, хората около него можеха да му отнемат, но до нейното сърце никога нямаше да успеят да достигнат. Майка му му го беше предала и въпреки че нейната сила бе стояла в него през всички тези безсмислено отминали години и той дори не бе осъзнавал, че я притежава, Моли Рос се бе появила и я бе разбудила.

Мисълта за смъртта не му се стори толкова страшна, колкото бе предполагал, че е. Но някъде дълбоко в себе си чувстваше, че нещата не могат да свършат по този начин. Моли го беше научила колко важно е да оцелееш, за да можеш да се бориш и на следващия ден. Тя не беше заловена, не беше убита. Дух като нейния не умира толкова лесно. Не разполагаше с никакви факти, които да потвърждават това, но беше сигурен. Може би това бе част от вярата, за която му бе говорила.

Възрастният мъж се отдръпна назад, с което стоически показа, че това е краят, и взе сакото си, прилежно сгънато върху облегалката на креслото. Облече го и се обърна към мъжа, който очевидно ръководеше цялата операция:

— Довършете работата си и след това измислете някаква история, така че синът ми да бъде запомнен като герой, донесъл чест и слава на семейството ни.

Имаше начин да излезе от тази ситуация, но Ноа не знаеше какъв е точно, докато не чу, че някой шепне в ухото му, като че ли Моли бе застанала до него. Борбата ще продължи, каза му тя, аз ще се боря отвън, а ти отвътре, където можеш да нанесеш най-големи поражения. И след тези думи, тя добави и още нещо:

Не се страхувай.

Когато възрастният човек се обърна, за да си тръгне, Ноа се опита да изрече думите, които тя му беше прошепнала, но устата му бе толкова пресъхнала, че те едва се чуваха.

— И тъй ще бъде вовеки — започна той, — както е още от време оно.

Ноа не знаеше дали изговоря думите на глас, или те звучаха само в съзнанието му.

— Закономерности четири има във всяко едно общество.

Баща му беше поставил ръката си върху дръжката на вратата, когато изведнъж замръзна и се обърна назад.

— Какво каза? — попита той.

Ноа продължи, гласът му звучеше все по-силно:

— Псето се връща към своето повръщано (към своята гадост), а свинята пък — към калта.

Баща му направи няколко крачки и се приближи към него.

— А глупакът, с пръст изгорен и превързан, посяга пак към свещта.

По обикновено безизразното лице на Артър Гарднър се изписа учудване. Той седна отново до масата и направи знак на останалите мъже да напуснат стаята.

Възрастният мъж се наведе и стисна ръката на сина си. Ноа се усмихна, доколкото това му беше възможно, и остави баща си да повярва на това, което си мислеше, че вижда.

— Знаех, че това е някъде дълбоко в теб — каза Артър Гарднър. — Трябваше да премахнем всички останали глупости, но това е останало дълбоко в твоята същност, най-важното нещо, на което съм те учил. Знаех си, че не е възможно да си го забравил, въпреки че трябва да си призная, че за момент се разколебах.

Ноа погледна право в хладните проникателни очи на баща си и кимна.

— Онези хора, с които беше — продължи баща му, — те вярват, че може да ни очаква по-щастливо бъдеще, ако успеем да възродим провалилите се идеи на миналото. Те грешат, идеите им няма да доведат до нищо друго, освен до огромна мизерия за милиони хора. Отговорът е в новите идеи, моите идеи, и ние заедно можем да ги превърнем в реалност.

Тогава Ноа осъзна още нещо, на което Моли го беше научила. Когато изкарваш прехраната си с лъжи, не можеш да разпознаеш истината, дори когато тя е застанала пред очите ти. От тази слабост определено можеха да се възползват.

За Артър Гарднър беше въпрос на гордост синът му да участва в предстоящите промени. Ето защо синът му щеше да направи всичко възможно, за да докаже поговорката, че гордостта винаги предшества падението.

Възрастният човек се усмихна. Изпитанието беше приключило и въпреки че днес той беше победител, Артър Гарднър не можеше да знае, че току-що бе очертана новата фронтова линия. Ноа усети, че губи съзнание, и заговори отново, но този път шепотът му бе едва

доловим. Тези думи не бяха предназначени за баща му, но Ноа бе сигурен, че Моли ги чуваше, където и да се намираше в момента.

— *По силите ни е* — промълви той, — *да изградим един нов свят.*

ЕПИЛОГ

Бе изминал точно един месец, откакто Ноа се премести в новото си жилище.

Дните, прекарани на това място, бяха започнали да се сливат един с друг, затова той отбелязваше всеки изгрев на слънцето, като поставяше знак върху тухлената стена, отстрани на леглото му. Въпреки че на живеещите на това място им бе позволено да имат календари, отметките, които лично правеше върху стената, му се струаха по-подходящ начин за отбелязване на отминалото време.

Той взе молива от нощното си шкафче и сложи „X“ в края на дългата поредица, след това разчерта още една таблица в очакване на новия месец.

Ноа добре знаеше каква е атмосферата в общежитие, макар че като студент не му се бе налагало да живее там. Мястото, където се намираще сега, много напомняше на общежитие. Съвсем просто обзаведена спалня, с бюро от пресовани плоскости и обща баня — бе доста по-добре от килия, но съвсем не приличаше на истински апартамент. Някой практичен дизайнер бе облицовал стаята с ламперия, така че да създава усещането по-скоро за скромен апартамент, отколкото за затвор.

Два етажа по-надолу помещенията приличаха повече на казарма, а на етажите под тях външни посетители не се допускаха.

Един мъж премина по коридора и хвърли поглед през прозорчето на вратата. Това не беше пазач — така бяха казали на Ноа още в самото начало на пребиваването му тук. Това бе човекът, който отговаряше за етажа — внимателен, любезен чиновник, който следеше за спокойствието и сигурността.

И това съвсем не бе затвор — специално бяха подчертали хората, които го посрещнаха. Комплексът и сградите наоколо наистина са били предназначени за затвор, но по-късно, поради орязване на средствата, бяха останали неизползвани през последните години. Местните власти в близкия град в щата Монтана бяха много доволни, когато разбраха,

че скъпоструващата им инвестиция най-после може да влезе в употреба и да започне да носи приходи, а освен това да реши един от спешните въпроси, пред които бе изправена страната.

Баща му беше уредил настаняването му тук, както и това да продължи да работи. След като се възстановеше, Ноа трябваше да поеме ролята на основна движеща сила в пиара при пренасочването на развитието на обществото в новата посока. Не можеше веднага да се завърне в Ню Йорк — трябваше да бъде нещо като военен кореспондент, който да организира потока от информация за борбата срещу опасните вътрешни сили, които бяха обявили открита война срещу американския прогрес.

В началото Ноа бе живял в много по-приятно жилище — в самостоятелен апартамент на по-горен етаж, но след като не се бе справил с една от първите задачи, поставени му в работата, бе преместен тук, в тази стая.

Задачата, с която не се бе справил, беше твърде проста — трябваше да напише подробен репортаж за новините, в който да изясни механизма на конспирацията, която за малко да доведе до разрушаването на Лас Вегас и Сан Франциско. Историята трябваше да бъде разказана от първо лице и в нея той имаше задачата да играе ролята на зложник и неволен участник.

Първият вариант бе отхвърлен моментално, в целия текст се долавяше недопустимо положително отношение към „Фаундърс Кийпърс“ — основните организатори на терористичния акт. Вторият вариант не бе по-добър, а дори още по-лош в някои отношения. Най-странното във всичко това беше, че Ноа, воден от инстинкт за самосъхранение, се бе постарал да напише точно това, което се искаше от него, но истината някак винаги успяваше да си пробие път.

След едно неофициално проучване този първи неуспех беше обяснен с все още неотминалия ефект на стокхолмския синдром — психическо състояние, при което заложниците започват да симпатизират на каузата на похитителите си. Беше решено, че за известно време, докато състоянието му се подобри, на Ноа ще му бъдат възлагани по-леки задачи и ще бъде назначен редактор, който да наблюдава работата му.

Ноа никога не оставаше без работа, независимо колко значима беше тя. Сега, когато толкова много промени се извършваха в

обществото, трябваше да има някой, който да ги разясни по подходящ начин. На Ноа му възлагаха да пише различни неща, предимно изказвания от по едно изречение за пресата, които не изискваха особена преданост към новите истини на обществото. Една от задачите се състоеше в това да измисли подходящо ново наименование на финансовия отдел, който трябваше да отговаря за следващата вълна от средства, които правителството възнамеряваше да налее във фалиращите корпорации и във все по-затъващата индустрия.

Тази задача му отне само няколко секунди. Ноа го нарече Отдел за Американска Федерална Емисия на Резервни Инвестиции. Бяха отпечатали огромно количество канцеларски материали и визитни картички, когато един от хората забеляза проблема — съкращението звучеше така — Отдел за АФЕРИ.

Казаха, че му вярват, когато Ноа обясни, че това се е получило случайно, но като временна мярка го преместиха на този, по-строго охраняван, етаж на зданието.

След като веднъж си осъзнал истината, беше му казала Моли, трябва да живееш според нея. Бе пропуснала да добави, че от време на време започваш да говориш истината, независимо че това може да ти докара неприятности.

Ноа подреди възглавниците си и се отпусна на леглото — нямаше намерение да спи, искаше само да затвори очи и да подреди мислите си.

През съзнанието му преминаваха хиляди неща. Бе изпаднал в състоянието, което баща му наричаше буря на идеите. В такъв момент в главата ти се борят толкова много противоречиви мисли, че губиш способността си да ги разграничиш една от друга и поради това не можеш да действаш. Специалистите по пиар редовно създаваха подобно състояние, за да могат да контролират темите на дискусиите в обществото, за да държат мислещите хора в апатия и депресия по време на избори и да попречат на онези, които могат да проявят желание да се изкажат по някоя по-щекотлива тема.

Ноа разполагаше с радио и малък телевизор, но много добре знаеше, че те няма да му помогнат да си разясни ситуацията. Точно обратното, Системата за оповестяване на извънредни ситуации се бе включила малко след неуспешната терористична атака и въпреки че някои частни радио и телевизионни станции бяха подновили работата

си, новините навсякъде звучаха еднакво, все едно произлизаха от един-единствен източник. Нищо толкова страшно не се бе случило, но подобраните за целта новинари работеха неуморно, за да раздухат събитията от 24 юли и да покажат на обществото каква трагедия можеше да го сполети и какво още може да се случи в бъдеще. Страхът, несигурността и съмнението — трите най-мощни оръжия от арсенала на Артър Гарднър, държаха цялата страна в непрекъснато напрежение и безпомощност — състояние, което много наподобяваше неговото собствено.

„Какво може да направи сам човек?“ Този пасивен, реторичен въпрос караше хората да мълчат и да се чувстват безсилни пред лицето на задаващите се страшни събития. Ноа често се питаше: „Сега осъзнавам каква е истината и искам да живея според нея, но какво мога да направя?“

Реши, че утре пак ще помисли по този въпрос, тъй като досега не бе успял да му даде смислен отговор.

Веднага след като банята се освободи, Ноа отиде да се измие. Остави умивалника, душкабината и тоалетната много по-чисти, отколкото ги бе заварил. Облече си пижамата и легна. Обърна се на една страна и видя, че е изпълнил първия месец от календара, който си беше разчертал.

Къде щеше да се намира след още един месец?

Отговорът на този въпрос звучеше твърде депресиращо. А къде ли се намираше Моли в момента? Задаването на този въпрос се бе превърнало в ритуал, който се повтаряше в края на всеки мрачен ден. Той все още се въртеше из ума му, когато след малко Ноа затвори очи и заспа.

Преминаването от будно състояние към повтарящия се сън винаги ставаше плавно.

Ноа отвори очи и се огледа. Намираше се в малката, уютна всекидневна на къщичката в гората. Беше обзаведена с прости мебели, ръчно изработени покривки, а по полиците имаше сувенири и много снимки. За разлика от безличните, лъскави мебели, които беше оставил в предишния си свят, тук всичко бе построено, изтъкано, създадено на ръка, при това с много любов. Някои от предметите бяха изработени от приятели и членове на семейството, те носеха своето послание и щяха да бъдат предадени на следващото поколение.

През големите прозорци се виждаше, че вали сняг, снежинки полепваха по заледените стъкла и създаваха идилична пасторална картина, оградена като в рамка от дървената дограма и надиплените пердета. Ноа седеше пред каменното огнище. До него съхнеха чифт ботуши, а още едни, само че по-малки, стояха встрани. В огнището гореше огън, а над него висеше съд, от който се носеше ароматът на нещо вкусно. Масата бе подредена за вечеря — на нея бяха поставени две чинии и сребърни прибори.

Очакваше ги спокойна вечер. Въпреки че приличаше на стотици други вечери, които беше прекарал с нея, Ноа знаеше, че тя няма да е като никоя от тях, нито ще се повтори в бъдещето. Винаги бе така — обичаше да седи до Моли, да разговаря с нея, да слуша думите ѝ, да се наслаждава на тишината, да я чувства близо до себе си, да разговарят за бъдещите си планове. Всяка вечер бе като прекрасна първа среща, всяка сутрин — като вълнуващо начало на живота им заедно.

Както Моли му бе казала, този прост начин на живот не е за всеки. Но те имаха свободата да преследват собственото си щастие — върху тази основа бе изградена страната им и това бе смисълът на борбата ѝ.

Ноа чу шум на входната врата и се обърна, за да ѝ каже „добре дошла“. Но когато отвори очи, разбра, че се намира в съвсем друга стая. Премигна няколко пъти, но реалността не искаше да си отиде. Мъжът, застанал в коридора, наблюдаваше Ноа през прозореца на вратата и му правеше знаци да се приближи към него.

Ноа въздъхна, изправи се, отиде до вратата и я отключи. Разбира се, това беше само формалност, мъжът отсреща имаше ключ.

След обичайните любезности той взе от количката подноса с храната и го подаде на Ноа.

— Май те събудих, извинявай.

— Няма нищо — отвърна Ноа. — Какво има за вечеря?

Мъжът повдигна металния капак на една от чиниите.

— Струва ми се обичайното за четвъртък — каза той.

— А, любимото ми.

Мъжът се отпрати към количката си, но се спря и се върна обратно при Ноа.

— С теб се виждаме всеки ден, а дори не сме се запознали.

Ноа остави подноса на масата в стаята си.

— Аз съм Ноа Гарднър.

Мъжът кимна, хвърли небрежен поглед в двете посоки на коридора и каза тихо:

— Приятелите ми ме наричат Нейтън. Имам съобщение за теб. Мога ли да вляза за момент?

— Разбира се, влез.

Ноа се отдръпна и затвори вратата, когато мъжът влезе в стаята. Наблюдаваше го учудено, докато онзи дръпна кабела на телевизора, прокара пръсти по ръба на бюрото, като че ли търсеше нещо скрито, включи радиото и засили звука му.

— Какво става? — започна Ноа, но преди да успее да зададе въпроса си, се озова притиснат до стената, мъжът стисна гърлото му и приближи лицето си до неговото.

— Искаш да знаеш какво става ли? — просъска Нейтън — Време е да се събудиш. Ти заемаш много отговорна позиция, приятелю, затова трябва да се стегнеш и да започнеш да правиш това, което ти кажем — при тези думи той още по-силно стисна гърлото на Ноа. — Слушай внимателно. Утре на работа въведи паролата в компютъра си точно преди да си тръгнеш и после не го изключвай. Ето ти един ключ — Ноа усети, че мъжът набута нещо в джоба му. — Остави го под подложката за мишката през две бюра от твоето, вляво. Разбра ли?

Ноа кимна, доколкото това му бе възможно.

— Надявам се да е така — заяви Нейтън.

Той се отдръпна, усмихна се и оправя дрехите си, като че ли двамата току-що се бяха сборичкали приятелски.

— Ще цитирам моя добра приятелка — продължи той и се отправи към вратата. — Ако това, така или иначе, ще бъде определено като предателство, поне да го направим както трябва.

— Чакай — извика Ноа.

— Добър апетит — отвърна Нейтън. — Месното руло не е нещо особено, но мисля, че десертът ще ти хареса.

При тези думи той напусна стаята и забута металната количка надолу по коридора.

Ноа затвори вратата и се загледа в покритите чинии върху подноса, който стоеше на масата пред него. Избра най-малката от тях, вдигна капака и видя точно това, което очакваше — парче сладкиш с

праскови. Взе ножа, разряза сладкиша през средата и както и се надяваше, усети, че вътре има нещо твърдо.

Извади предмета от лепкавия сироп, занесе го до умивалника в банята, заключи вратата на съседната стая и го изми на течащата вода.

Беше гривната на Моли.

Ноа я доближи до очите си. Може би думите, гравирани върху нея, се бяха изтрили още повече, но той ги помнеше, дори и надписът съвсем да бе изчезнал.

Тя беше жива. Каквото и друго съобщение да очакваше, каквито и други указания да търсеше, това беше по-добро от всичко. То не бе просто план, защото планът винаги можеше да се провали. Това беше основата, върху която да се гради.

Когато се върна обратно в стаята си, той си спомни за ключа, който Нейтън му бе дал, и го извади от джоба си. Беше увит в хартия и когато Ноа я разви, прочете думите, изписани с познатия почерк на Моли.

„Ние сме навсякъде. Остани при нас, ще се видим скоро. Битката започва утре.“

ПОСЛЕСЛОВ

*„Вярвай на тези, които търсят истината.
Съмнявай се в онези, които я намират.“*
Андре Жид

Имаме много добра причина да наречем тази книга „Прозорецът на Овертон“^[1] и то не само защото това е една от техниките, които Артър Гарднър използва, за да постигне целите си. Избрахме това заглавие, защото в една или друга степен използвахме тази техника върху вас. (Съществената разлика тук е, че аз честно ви заявявам какво правя и не преследвам никакви скрити цели.) Искрено са надявам, че докато сте чели тази история и сте разсъждавали върху нея, у вас са се прокраднали идеи, които никога преди не са ви идвали наум.

Спомнете си, че според концепцията за Прозореца на Овертон само няколко сценария, намиращи се в този прозорец, могат сериозно да бъдат възприети от общественото мнение. За да се придвижи Прозорецът към крайната цел, трябва да се въведат радикални идеи, които в момента са извън зоната на общоприетото. Обикновено тези крайни идеи биват отхвърлени, но едновременно с това Прозорецът бавно се придвижва по посока към тях. По този начин се въвеждат идеи, които по-рано са се смятали за немислими, и в крайна сметка те започват сериозно да се обсъждат като решения на проблемите.

Ако приложим тази концепция към нашата история, ще стане ясно, че в началото създадохме напълно реалистичен сюжет и постепенно го доведохме до крайност. Това е една от интригуващите възможности, които този тип литература дава: когато разумът ви отхвърли неверието, той става готов в много по-голяма степен да възприеме по-широк кръг от решения на проблемите и събитията, които ни заобикалят.

Например, военните пилоти много често използват симулатори, за да се подготвят за истински военни действия. Тези симулатори карат

пилота да действа при такова стечение на обстоятелствата, каквото в действителност никога не би могло да се случи като: отказ на двата двигателя, като едновременно с това самолетът е улучен от противника и в същото време трябва да се приземи върху самолетоносач при ураганна буря. Това, разбира се, е екстремна ситуация, но тя помага. Много пилоти, които са участвали в действителни ужасяващи мисии на фронта, казват, че ситуацията в никакъв случай не е била толкова сложна, колкото тази, на която симулаторът ги е подложил.

Тази книга е вашият симулатор. Малко вероятно е да се изправите пред предизвикателства като тези, с които се сблъскаха Ноа и Моли. Но след като сте изживели тяхната история в измислена ситуация, ще ви бъде по-лесно да проведете задълбочен разговор за това кои са в действителност силите, които движат света.

Както ви казах в самото начало, въпреки че използвах много драматични похвати, в тази история има много истина. Но фактите могат много лесно да бъдат манипулирани и поради това решихме да включим този послеслов. Искам да прецените сами за себе си кое е факт, кое е базирано върху факти, кое е възприето за истина, вероятно въз основата на изопачени факти, и кое е пълна измислица. Не се ограничавайте само до моите източници, намерете свои. Така ще определите къде се намира вашият личен Прозорец на Овертон, докато дебатът ни в каква Америка искаме да живеем продължава.

Запомнете, че този списък е само началото. Ако някой пасаж или изречение в тази книга са привлекли вниманието ви, но не са упоменати по-долу, отделете малко време и въведете ключовите думи в любимата ви търсачка. (Опитайте например, KFC ООН Охрана от Глава 17...) Ще се изненадате от това, което ще откриете.

В Пролога Ели Чърчил споменава пред майката на Моли (сетихте ли се с кого разговаря той?), че през лятото на 2001 година Доналд Ръмсфелд съобщава пред американското правителство, че няма данни къде са отишли 2.3 трилиона долара. Това в действителност се е случило. Дата е била 10 септември 2001 година. Ден по-късно въпросът за изчезналите пари (дори ако това са трилиони долари) вече не изглежда толкова важен.

На 10 септември 2001 г. Ръмсфелд съобщава, че няма данни къде са отишли 2.3 трилиона долара: „Defense Department Cannot Account for 25 % Of Funds — \$2.3 Trillion“, CBS News, January 29,2009

<http://www.cbsnews.com/stories/2002/01/29/eveningnews/main325985.shtml>

Вижте също: Видео от сегмента на CBS News

<http://www.youtube.com/watch?v=3kpWqdPMjmo>

Малка странична забележка: Ако, докато сте чели тази сцена, сте се чудили какво прави телефонна кабина посред пустинята, знайте, че това интересно място действително съществуваше до съвсем скоро. Проверете в Google „Mojave phone booth“ и ще научите повече.

В Глава 3 ви запознахме с правителствения меморандум, в който се говори за „Нарастващата заплаха от вътрешен тероризъм“. Този меморандум е създаден въз основа на действително съществуващ такъв, издаден от Информационния Център за Анализи в Мисури, който предизвика негодувание с обобщенията си за това кой може да се смята за опасен член на паравоенна организация.

Правителствен меморандум: „The Modern Militia Movement“, Missouri Information Analysis Center (MIAC), issued in February 2009
<http://scribd.com/doc/13290698/The-Modern-Militia-MovementMissouri-MIAC=Strategic-Report-20Feb09>

В нашия измислен меморандум се споменава правителствената програма „REX-84“. Според докладите, публикувани по онова време, в тази програма са описани извънредните мерки, които трябва да бъдат приложени по време на национална криза. През 1986 година „Асошиейтед Прес“ съобщи за директива на Федералната Агенция за Действие при Извънредни Ситуации (ФАДИС), в която се предвижда учение „REX-84“, чиято цел е задържането на 400 000 бежанци от Централна Америка във военни лагери, разположени в цялата страна.

„Маями Хералд“ от 1987 година също споменава „REX-84“, този път във връзка с това, че Оливър Норт е работил заедно с ФАДИС, за да разработи план за действие в случай на сериозна криза, като ядрена война или избухване на масови безредици.

В този план се предвиждат действия като „суспендиране на Конституцията, поемане на контрола върху САЩ от ФАДИС, назначаване на военни, които да управляват местните органи, както и федералното правителство и обявяването на военно положение.“

В „строго секретен меморандум на ФАДИС“, до който „Хералд“ успява да се добере, се казва, че учението „REX-84“ е призив за активизиране на „законите за действия при извънредни ситуации, поемане на властта от сили, действащи при извънредни ситуации... и т.н.“ „Според източник, запознат с учението, Норт е знаел за тези симулации и е съдействал на ФАДИС и на Пентагона за осъществяването им. По същото време Пентагонът е извършил първото от поредицата годишни широкомащабни военни учения в Хондурас, като е разположил хиляди свои войници в близост до базите на контрите. Говорителката на Пентагона, капитан Нанси Лалунтас, отказа да даде подробности относно плановете за ученията на ФАДИС и Пентагона, като се позова на «мерки за сигурност». Въпреки това тя потвърди, че учения с кодови наименования «REX 84 Alpha» и «Night Train 84» са били проведени от 5 до 13 април. Говорителят на ФАДИС, Бил Макада, също потвърди провеждането на ученията, но и той като Лалунтас отказа да съобщи подробности.“

Днес „REX-84“ се среща често в речника на онези, които вярват в теорията на конспирациите, и за това има основателна причина. Няма данни, че тези учения са довели до нещо друго, освен до неудобното положение, в което е изпаднало правителството. От друга страна, като имаме предвид как правителството ни реагира по време на кризи (например насилственото интерниране на повече от 100 000 американци от японски произход през 1942 година), не е необходимо да вярваш в теорията на конспирациите, за да осъзнаеш, че трябва да проявиш бдителност единственият документ, който да бъде спазван по време на следващата криза, да е Конституцията.

REX-84:

Асошиейтед Прес: „Administration Denies Existence of Detention Camps for Illegal Aliens“, December 16, 1986

<http://news.google.com/newspapers?id=ueAlAAAAIIBAJ&sjid=UPwFAAAAIBAJ&dq=rex-84&pg=6740%2C4955414>

Вижте също: Alfonso Chardy, „Reagan Advisers Ran «Secret» Government“ Miami Herald, July 5, 1987.

Вижте също: Alfonso Chardy, „North Helped Revise Wartime Plans“ Miami Herald, July 19, 1987.

За да илюстрираме как представите и поведението на обществото се променят с времето, използвахме историята с бутилираната вода. Този продукт като че ли се появи на пазара от нищото и се превърна в огромна печеливша индустрия. Как се случи това? Прочетете „Bottlemania“ и ще научите повече. Продажбата на бутилирана вода: за да усетите духа на тази сцена, вижте: Elizabeth Royte, Bottlemania: The Marketing of Bottled Water and Why We Bought it (Bloomsbury, 2008)

<http://books.google.com/books?id=LwUUAQAAIAAJ>

Още от Глава 3:

Системата за предупреждение за опасност от цунами не работи добре: Laura Smith-Spark, „Indonesia Tsunami System Not Ready“, BBC News, July 19, 2006

<http://news.bbc.co.uk/2/hi/asia-pacific/5191190.stm>

Всъщност цялата реч на Артър Гарднър в конферентната зала е базирана върху факти. Верен на своя характер, той представя своята трактовка на тези факти. Ето няколко примера:

8 милиона долара дадени на тези, които причиниха финансовата криза: David Goldman, „The 8 Trillion Bailout“, CNNMoney.com, January 6, 2009

http://money.cnn.com/2009/01/06/news/economy/where_stimulus_fit_s_in/index.htm

Социалните осигуровки са пирамида: Jeff Poor, „Cramer: Social Security a Bigger Ponzi Scheme than Madoff’s“, Business&Media Institute, December 18, 2008

<http://businessandmedia.org/articles/2008/20081218091211.aspx>

Сто хиляди милиарда долара: Известни още като „100 трилиона долара“, това е ужасяващата сума, която не достига на социалното и здравно осигуряване. Pamela Villarreal, „Social Security and Medicare Projections: 2009“, National Center for Policy Analysis, June 11, 2009

<http://www.ncpa.org/pub/ba662>

Национализирането на „Дженерал Мотърс“: Kimberly S. Johnson, „GM to reorganize in government-led bankruptcy“, AP Foreign, June 1, 2009

<http://www.guardian.co.uk/world/feedarticle/8535026>

Не достигат 17 милиарда долара за пенсии: Nick Bunkley, „Automaker Pensions Underfunded by \$17 Billion“, New York Times, April 6, 2010

<http://www.nytimes.com/2010/04/07/business/07cars.html>

Всеки ден вземаме назаем 5 милиарда долара от Азия: Statement of C. Fred Bergsten, Director, Institute for International Economics, February 2–4, 2005

http://www.uscc.gov/hearings/2005hearings/transcripts/05_02_3_4.pdf

В Глава 10 за първи път се срещаме с майката на Моли и тя държи реч в бара. Много от фактите, които споменава, са верни, включително:

„Щастливият съюз между отделните щати не е...“ James Madison, edited by Gaillard Hunt, The Writings of James Madison (New

York, NY: G. P. Putman's Sons, 1910): 357

<http://books.google.com/books?id=V7jGAAAAMAAJ>

„Основният въпрос не е Thomas Sowell, Knowledge and Decisions (New York, NY: Basic Books, 1980): 79

<http://books.google.com/books?id=4kqTMrEKWХoC>

Книгата на Карол Куигли «Трагедия и надежда» се споменава няколко пъти в този роман поради една много съществена причина: условието, което той нарича Ядрен паритет, съществува в действителност. Сега вече не трябва да се тревожим само за военното унищожение, но и за икономическото. Икономиките на отделните страни са съзнателно плътно преплетени една с друга, така че сригът на която и да било от тях ще повлече и всички останали. Трябва задължително да прочетете тази книга, ако искате да разберете теориите на този човек, който е оказал огромно въздействие върху много световни лидери, включително и върху президента Бил Клинтън.

Карол Куигли: Carroll Quigly, Tragedy&Hope: A History of the World in Our Time (G. S. G.&Associates, 1975)

<http://books.google.com/books?id=KQZxAAAAIAAJ>

Хърбърт Кроули: Herbert Croly, The Promise of American Life (New York, NY: The MacMillan Company, 1909)

<http://books.google.com/books?id=EoxIAAAAYAAJ>

Томас Джеферсън: «Съпротивата срещу тираните е подчинение пред Бога»: Willard Sterne Randall, Thomas Jefferson: A life (New York, NY: Harper Collins, 1993): 257

<http://books.google.com/books?id=jxh4rGiz7GgC>

35 000 регистрирани лобисти: Jerry Kammer, «A Steady Flow of Financial Influence», Copley News Service, August 25, 2006
<http://www.pbs.org/shows/234/money-politics.html>

Миналата година са похарчени почти 3.5 милиарда долара: Oxford Analytica, «Lobbyist' Sway in Washington», April 13, 2010
<http://www.forbes.com/2010/04/12/lobby-politics-elections-washington-business-oxford.html>

Сборникът с данъчните закони включва 67 000 страници: «76 204-Page Code Confounds Taxpayers, yet Congress Sits By», USAToday.com, April 4, 2007
http://blogs.usatoday.com/oped/2007/04/post_7.html

НАП има отношение към закона за здравно осигуряване: Kim Dixon, «U. S. budget office: 4 million likely to pay health fine», Washington Post, April 22, 2010
<http://www.washingtonpost.com/wp-dyn/content/article/2010/04/22/AR2010042204286.html>
http://www.actuarialoutpost.com/actuarial_discussion_forum/archive/index.php/t-191118.html — това е новият адрес на страницата — Б.пр.

Министерството на финансите е отговаряло за Сухия режим: «Narcotic Bill Now Law: Hoover Signs Measure Creating a Bureau in the Treasury», The New York Times, June 15, 1930
<http://select.nytimes.com/gst/abstract.html?res=F30910F73D5C14738DDDAC0994DE405B808FF1D3>

«Правото да събираш данъци ти дава власт да унищожаваш»: The Supreme Court: The Power to Tax“, Time, arch 17. 1958
<http://www.time.com/time/magazine/article/0,9171,863135,00.html>

100 000 държавни служители дължат данъци: Devin Dwyer, „Tax Scam Uncle Sam? You Oughta Be Fired! Says Utah Rep. Chaffetz“, ABC News, March 18, 2010

<http://abcnews.go.com/Politics/Tax/100000-federal-employees-owe-irs-back-taxes/story?id=10125860>

Министърът на финансите дължи данъци: Jonathan Weisman, „Geithner’s Tax History Muddles Confirmation“, The Wall Street Journal, January 14, 2009

<http://online.wsj.com/article/SB123187503629378119.html>

Джон Адамс: „Правителство от закони“ David McCullough, John Adams (New York, NY: Simon&Shuster, 2001): 378

<http://books.google.com/books?id=GHMnz8G0GTcC>

„Нито една лъжа не може да продължи вечно“: Dr. Martin Luther King, Jr., edited by James Washington, A Testament of Hope: The Essential Writings and Speeches of Martin Luther, King Jr., (New York, NY: Harper–Collins, 1986): 230

<http://books.google.com/books?id=k8uPHtrU8BsC>

В Глава 11 за първи път се запознаваме с конспиративните теории на Дани Бейли. Дани е от хората, които обичат да свързват различни факти и по този начин щурите им идеи започват да звучат достоверно. Речта му е много важна, защото тя показва как могат да се подберат различни факти, които отговарят на истината, и да послужат за основа на цялостна теория, в която няма нищо вярно.

Бейли започва речта си с данни за безработицата, които съществено се различават от официалните данни на правителството. Тази статистика и други подобни на нея могат да бъдат открити на

страницата Shadow Statistics, която се поддържа от икономиста Джон Уилямс.

Истинската безработица е над 20%: John Williams' Shadow Government Statistics, Shadowstatistics.com

http://www.shadowstats.com/alternate_data/unemployment-charts

Обявата за работа, която Дани цитира, е чудесен пример за това как реалните факти могат да се интерпретират в конспиративното мислене. Съществува ли наистина обява за работа като специалисти по интерниране и принудително заселване? Да, и можете да я откриете в сайта goarmy.com. Защо такава нелицеприятна работа ще бъде обявена публично? Много просто

— защото в нея няма нищо нелицеприятно. Армията разполага с места за лишаване от свобода из цялата страна и в тях трябва да работи някой. Ако беше публикувана обява за „опитни снайперисти“, това означава ли, че армията възнамерява да убива американски граждани в собствената им страна? Разбира се, че не и въпреки това, хората започват да си мислят какви ли не неща, когато прочетат „специалисти по интерниране“.

Специалисти по интерниране и принудително заселване: обявата за работа е публикувана в goarmy.com

<http://www.goarmy.com/JobDetail.do?id=292>

25% от всички затворници в света се намират в САЩ: Jim Webb, „Why We Must Fix Our Prisons“, Parade, March 29, 2009

<http://www.parade.com/news/2009/03/why-we-must-fix-our-prisons.html>

Военна заповед 210–35: Civilian Labor Program

http://www.army.mil/usapa/epubs/pdf/r210_35.pdf

През 1987 година, когато Оливър Норт дава показания пред комисия на Конгреса по аферата Иран — Контри, „Маями Хералд“ публикува поредица от статии, в които съобщава подробности за участието на Норт в подготовката за действия при извънредни ситуации. В статията, публикувана на 5 юли 1987 година, се съобщава за план, който твърде много прилича на курсовата работа на директора на ФАДИС, писана, когато е бил студент в колежа.

„Сценарият, предложен в меморандума на Бринкерхоф, напомня на курсовата работа на Гуифрида, написана през 1970 година във Военния колеж в Карлайл, Пенсилвания, в която той защитава идеята, че трябва да се въведе военно положение в случай на масови безредици, предизвикани от войнствено настроени чернокожи. В тази курсова работа се препоръчва също така задържането и прехвърлянето в «центрове за задържане и изселване» на най-малко 21 милиона американски негри.“

Меморандум от 1970 Alfonso Chardy, „Reagan Advisers Ran Secret Government“, Miami Herald, July 5, 1987

Агитаторски индекс (ADEX): Earl Ofari Hutchinson, „The Dangerous New FBI“, June 4, 2002

<http://www.salon.com/news/feature/2002/06/04/cointelpro/print.html>

Ти може би си терорист: „Missouri Report on Militias Draws Fire“, The Associated Press, March 14, 2009

<http://www.fox4kc.com/wdaf-story-militia-report-031409,0,5591136.story>

Последната обявена война е през 1945г.: „The Declaration of War: One for the History Books?“ National War College, 1998

<http://www.dtic.mil/cgi-bin/GetTRDoc?AD=ADA441475&Location=U2&doc=GetTRDoc.pdf>

В статията на „Маями Хералд“, която разкрива курсовата работа на директора на ФАДИС, са публикувани и подробности относно драстичните предложения на ФАДИС за политиката на приемственост:

„Сблъсъкът на ФАДИС с министъра на правосъдието Смит е по повод на секретния план за действие при извънредни ситуации, в който се предвижда суспендиране на Конституцията, поемане на контрола върху САЩ от ФАДИС, назначаване на военни, които да управляват местните органи, както и федералното правителство и обявяването на военно положение в случай на национална криза. Планът не дефинира понятието национална криза, но се подразбира, че става въпрос за ядрена война, масови вътрешни безредици, придружени с насилие, или национална съпротива срещу военни действия на американската армия в чужбина.“

Постановление за политика на приемственост в стила на Оруел: Alfonso Chardy, „Reagan Advisers Ran Secret Government“, Miami Herald, July 5, 1987

Президентска Директива 51: National Security and Homeland Security Presidential Directive, whitehouse.gov

<http://georgewbush-whitehouse.archives.gov/news/releases/2007/05/20070509-12.html>

Вижте също: Charlie Savage, „White House Revises Post-Disaster Protocol“, Boston Globe, June 2, 2007

<http://www.Boston.com/news/nation/washington/articles/2007/06/02/whitehouserevisespostdisasterprotocol/>

Президентска Директива 67: Enduring Constitutional Government and Continuity of Government Operation, October 21, 1998

<http://www.fas.org/irp/offdocs/pdd/pdd-67.html>

Вижте също: Francie Grace, „Shadow Government News to Congress“, CBSNews.com, March 2, 2002

<http://www.cbsnews.com/stories/2002/03/01/attack/main502530.shtm>

1

Зона, в която Конституцията не действа: Ellen Nakashima, „Citizens U. S. Border Crossings Tracked: Data from Checkpoints to Be Kept for 15 years“, Washington Post, August 20, 2008

<http://www.washingtonpost.com/wp-dyn/content/article/2008/08/19/AR2008081902811.html>

Вижте също: Ellen Nakashima, „Expanded Powers to Search Travelers at Border Detailed“, Washington Post, September 23, 2008

<http://www.washingtonpost.com/wp-dyn/content/article/2008/09/22/AR2008092202843.html>

Вижте също: Fact Sheet on U. S. „Constitution Free Zone“, The American Civil Liberties Union

<http://www.aclu.org/technology-and-liberty/fact-sheet-us-constitution-free-zone>

Зона на свободното слово: Marcella Bombardier, „Boycott Is Planned in Free-Speech Zone“, Boston Globe, July 25, 2004

http://www.boston.com/news/local/massachusetts/articles/2004/07/25/boycott_is_planned_in_free_speech_zone/

В Глава 12 събралите се в бара са провокирани от човек, за когото се казва, че е нов член на организацията. Причината за това развитие на действието са публично заявените намерения да се инфилтрират провокатори в организации като „Чаената партия“ и „Проект 9/12“, които да използват „езика на омразата“ и да предизвикат насилие. Според противниците на „Чаената партия“ тяхната мисия е да „действат от името на «Чаената партия» по такъв начин, че да ги представят във възможно най-лошата светлина.“

Трябва да направим още една важна забележка по тази сцена: в началото Ноа си мисли, че провокаторите са представители на полицията на Ню Йорк, но скоро разбира, че греша. Ако има нещо, с което на практика всички организации, борещи се за правата и свободите ни, са съгласни, то е, че хората, които отговарят за

обществената сигурност, от местните полицаи до федералните агенти, са винаги на страната на добрите.

Агенти провокатори на събития, организирани от „Чаената Партия“: Valerie Bauman, „Foes of tea party movement to infiltrate rallies“, The Associated Press, April 10, 2010, <http://www.washingtonpost.com/wp-dyn/content/article/2010/04/12/AR2010041203358.html>

Вижте също: Brian Montopoli, „Tea Party Foes Target Movement 'Morons'“, CBSNews.com, April 13, 2010 http://www.cbsnews.com/8301-503544_162-20002377-503544.html

Следващите две статистики са свързани по доста странен начин: докато одобрението за Конгреса е отчайващо ниско, повече от 90 процента от представителите биват преизбрани. Хората винаги са искали да знаят как могат да променят посоката, в която се движи Америка. Ами, това е то! Днес отговорите на този въпрос са доста по-сложни, отколкото са били преди, но винаги най-простото решение е най-доброто: обърнете гръб на тези, които са обърнали гръб на вас, и не гласувайте за тях. Действията значат много повече от думите, а нашите действия в момента показват, че мълчаливо одобряваме лъжите и корупцията.

Одобрение за Конгреса: Gallup.com

<http://www.gallup.com/poll/127343/Congress-Job-Approval-Rating-Improve-Low.aspx>

Преизбрани членове на Конгреса: „Reelection Rates Over the Years“, <http://www.opensecrets.org/bigpicture/reelect.php>

В Глава 14 Ноа и Моли разговарят, докато пътуват в лимузината. Някои от нещата, за които говорят, са действителни факти, други са базирани върху факти.

Американски сенатор, въввлечен в етичен скандал: Eric Lichtblau and Eric Lipton, „Senator’s Aid After Affair Raises Flags Over Ethics“, The New York Times, October 2009:

<http://www.nytimes.com/2009/10/02/us/politics/02ensign.html>

Почитаемият Ал Шарптън (пържени пилета и гофрети) в Ейми Рут: менюто на Ейми Рут:

<http://www.amyruthsharlem.com/diimermenu7waffles/wafflemenu01.html>

Едуард Бернайс е един от хората, вдъхновили Артър Гарднър. Няколко източници, посочени по-долу, се отнасят до Едуард Бернайс, но ако наистина искате да разберете значимостта на връзките с обществеността (и защо според Гьобелс от трудовете на Бернайс могат да се научат много неща), тогава непременно прочетете книгата на Бернайс „Пропаганда“ и още на първата страница ще попаднете на следното твърдение: „Когато цивилизованото общество става все по-сложно и нуждата от невидимо правителство все по-явна, се появяват и усъвършенстват технически средства, чрез които да се контролира общественото мнение. Демокрацията е в ръцете на интелигентното малцинство, което знае как да контролира и направлява масите.“

Едуард Бернайс, Удроу Уилсън и Юнайтед Фрут: Larry Tye, The father of spin: Edward L. Bernays & The Birth of Public Relations (New York, NY: Crown Publishers, 1998), <http://books.google.com/books?id=DkOSPKpYCsQC> Ако ви е интересно да научите някои примери за значимостта на връзките с обществеността в съвременния свят, насочете вниманието си към Джон Рендън. Неговата компания е лидер в „управлението на възприятията“ и според „Ролинг Стоун“ „запълва ниша, за която малко хора знаят, че съществува“.

Пиар подтиква към войната в Ирак / Рендон Груп:

James Bamford, „The Man Who Sold the War“, Rolling Stone, November 17, 2005

http://www.rollingstone.com/politics/story/8798997/the_manwho_sold_the-war

Превратът в Гватемала: Central Intelligence Agency Freedom of Information Act document archive

<http://www.foia.cia.gov/guatemala.asp>

80 милиона притежават оръжие: Wayne LaPierre, „Sotomayor’s Bias“, CBSnews.com July 15, 2009

<http://cbsnews.com/stories/2009/07/15/opinion/main5162054.shtml>

Книгата на Бернайс: Edward Bernays, Propaganda, (New York, NY: Ig Publishing,1928), <http://books.google.com/books?id=JlcPgPtI7KcC>

Книгата на Бернайс на полицата на Гьобелс: Larry Tye, „The Father of Spin: Edward L. Bernays&The Birth of PR“, PR Watch, Second Quarter 1999, Volume6, №2

<http://www.prwatch.org/prwissues/1999Q2/bernays.html>

Глава 15: Това може да не е най-значимият факт в книгата, но бащата на Елиът Спицър в действителност е собственик на множество недвижими имоти и по някое време наистина е било възможно Спицър да се срещне с Ноа и Моли в асансьора в сграда на горната източна част на Манхатън.

Елиът Спицър живее в сградата на баща си: Дъглас Фейдън: „Empire of the Son. How Dad’s Real Estate Fortune Pays Spitzer Benefits“, NY Daily News, October 29,2006

http://www.nydailynews.com/archives/news/2006/10/29/2006-10-29_empire_of_the_son_how_dad.shtml

Глава 17: Романът на Том Кланси „Дълг на честта“ включва сцена, в която самолет, пълен с гориво, е отвлечен и се разбива в Капитолия в САЩ. Някои привърженици на теориите на конспирацията могат да твърдят, че Кланси е участвал в планирането на атентатите от 11 септември, но всички ние разбираме, че това само показва колко нестандартно мислят писателите на трилъри. Самият Кланси разказва, че се е срещнал с офицер от военновъздушните сили по времето, когато е писал книгата, и го е попитал дали знае нещо за сценарий, при който самолетите могат да бъдат използвани като оръжия. Офицерът отговорил: „Господин Кланси, ако ние имахме такива планове, те щяха да бъдат секретни и аз нямаше да мога да разговарям с вас за това. Доколкото ми е известно, подобна възможност никога не е била обсъждана.“

Кланси пише за самолети, които се блъскат в здания:

Steve Bradshaw, „A Warning from Hollywood“, BBC, March 24, 2002

http://news.bbc.co.uk/hi/english/static/audio_video/programmes/panorama/transcripts/transcript_24_03_02.txt

Глава 18: Ръдиард Киплинг е на петдесет и три години, когато пише поемата, цитирана в тази книга. Както обяснява Ноа, Киплинг е загубил сина си в Първата световна война, а дъщеря му е починала малко преди това и това е един от мрачните периоди в живота му. „Соруbook Headings“ — образците от тетрадките по краснопис. В началото на всяка страница на тетрадките на учениците са били напечатани известни цитати и мъдри поговорки и ученикът е трябвало да упражнява краснописа си, като препише изречението много пъти. Така са се постигали две цели: упражнение по краснопис (очевидно) и ненаатрапчиво запаметяване на практически познания и житейски истини. Заслужава си да се прочете цялата поема, както казва Ноа.

Поемата на Ръдиард Киплинг: Rudyard Kipling, „The Gods of the Sorybook Headings“, See the full text here:

http://www.kipling.org.uk/poems_copybook.htm

Биографията на Киплинг: Harry Rickettes, *Rudyard Kipling: A Life* (New York: Carroll&Graf, 2001)

<http://books.google.com/books?id=x4sTAiRqhKMC>

В Глава 19 срещаме термина контраразузнаване „COINTELPRO“, включен в плана, който Ноа и Моли откриват. Сега този термин е възприет от привържениците на конспиративните теории, но преди да го отпишете, си заслужава да проверите какви са били целите на тази действително съществуваща правителствена програма.

COINTELPRO: Ed Gordon, „COINTELPRO and the History of Domestic Spying“, National Public Radio, January 18, 2006

<http://www.npr.org/templates/story/story.php?storyId=5161811>

Вижте също: Michelle Goldberg, „Outlawing Dissent: Spying on Peace Meetings, Cracking Down on Protesters, Keeping Secret Files on Innocent People — How Bush’s War on Terror Has Become a War on Freedom“, Salon.com, February 11 2004

<http://www.salon.com/news/feature/2004/02/11/cointelpro/print.html>

Вижте също: David Horowitz, „COINTELPRO’s Overdue Return: The New FBI Will Be Able to Investigate Americans Who Pose a Threat to National Security — and That’s a Good Thing“, Salon.com, June 4, 2002

<http://dir.salon.com/story/news/col/horo/2002/06/04/cointelpro/index.html>

Още от Глава 19:

Casus Belli: Daniel Schorr, „In Search of a Casus Belli“, Christian Science Monitor, August 9 2002

<http://www.csmonitor.com/2002/0809/plls02-cods.html>

Прозорецът на Овертон: Nathan J. Russel, „An Introduction to the Overton Window of Different Possibilities“, The Mackinac Center, January 4, 2006

<http://www.mackinac.org/7504>

Летищните власти реагират на неуспешни заплахи: Alan Gathright, „No Small Feat, Tightening Up Shoe Inspections“, San Francisco Chronicle, July 12, 2003

http://www.seattlepi.com/national/130541_shoes12.html

Ако искате да научите нещо повече за бизнеса с търговия с въглеродни емисии, започнете да подготвяте домашното си, като се съсредоточите върху взаимодействието между корпорации, политици и специални интереси. Линковете към Енрон, Чикагската климатична борса и Фани Мей са чудесно начало.

Търговията с въглеродни емисии и Енрон: Lawrence Solomon, „Enron’s other Secret“, Financial Post. May 30, 2009

<http://network.nationalpost.com/np/blogs/fpcomment/archive/2009/05/29/lawrence-solsmsn-enron-s-other-secret.aspx>

Вижте също видеото на републиканеца Скализ, който задава въпроси на Ал Гор по този повод:

<http://www.youtube.com/watch?v=cpEcPFSEIwQ>

ООН Агенда 21: Вижте публикациите на Отдела по икономика и социални дейности на ООН:

<http://un.org/esa/dsd/agenda21/index.shtml>

Чикагската климатична борса: 'The &10 Trillion Climate Fraud', Investor’s Business Daily, April 28, 2010

<http://www.investors.com/NewsAndAnalysis/Article.aspx?id=531731>

Вижте също: Ed Barnes, „Obama Years Ago Helped Fund Carbon Program He Is Now Pushing Through Congress“, FoxNews.com, March 25, 2009

<http://www.foxnews.com/politics/2009/03/25/obama-years-ago-helped-fund-carbon-program-pushing-congress/>

Вижте също: BarbaraHollingsworth, BarbaraHollingsworth: Fannie Mae Owns patent on Residential Cap and Trade Exchange", The Washington Examiner, April 20.2010

http://www.washingtonexaminer.com/opinion/columns/Fannie-Mae-owns-patent-on-residential-_cap-and-trade_-exchange-91532109.html

В Глава 20 получаваме възможност да чуем позицията на Моли, когато тя съсредоточава вниманието си върху икономиката. Ако все още сте имали някакво съмнение, че и двете политически партии ви водят към една и съща крайна цел, но с различно темпо, първата статистика, която Моли цитира, ще ви отвори очите.

Националният дълг се е удвоил от 2000г.: Mark Knoller, „National Debt Up \$2 Trillion on Obama’s Watch“, CBSNews.com, March 16. 2010

http://cbsnews.com/8301-503544_162-20000576-503544.html

Парите, които трябва да ни извадят от кризата, напускат страната: Eamon Javers, „AIG Ships Billions in Bailout Abroad“, Politico, March 15, 2009

<http://www.politico.com/news/stories/0309/20039.html>

Вижте също: Sharyl Attkinsson, „Following Bailout Money to Tax Heavens“, CBSNews.com, February 23,2009

<http://www.cbsnews.com/stories/2009/02/23/eveningnews/main4822689.shtml>

Глава 21: Рагнар Бенсън, за чиито книги чуваме в тази глава, е псевдоним на един доста краен автор, който пише за техниките на оцеляване. (Според някои истории псевдонимът Рагнар Бенсън е взет

от името на строителна фирма от Чикаго.) Книгата на Бенсън „Лов на хора“ (която можете да си купите от Amazon.com), започва със следното изречение: „Без съмнение човекът е най-трудното за улавяне животно...“ Но както Моли казва на Ноа „той вече е улегнал“ и в последните си книги описва техники за оцеляване.

Рагнар Бенсън: Mary Roach, „The Survivalist’s Guide to Do-It-Yourself Medicine“, December 17, 1999

<http://www.salon.com/health/col/roac/1999/12/17/survivalists>

Вижте също: Списък от книгите на Бенсън в Паладия Прес:

http://www.paladin–press.com/category/Ragnar_Benson

Още от Глава 21:

Затова ценете дълбоко духа на Thomas Jefferson, Merrill D. Peterson, The Political Writings of Thomas Jefferson (Jefferson Foundation, 1996)

<http://books.google.com/books?id=MlhB2iCTq60C>

Вашингтон, дървената зъбна протеза и черешовото дърво: „Facts and Falsehoods about George Washington“

<http://www.mountvernon.org/visit/plan/index.cfm/pid/808/>

„Настъпило е време, когато човешкият дух е подложен на изпитание“: Thomas Paine, The American Crisis

<http://books.google.com/books?id=vDq6AAAAIAAJ>

Голяма част от администрацията във Вашингтон иска да ни накара да гледаме на разпоредбите като на нещо положително, но тук ще ви дадем пример какво може да се случи, ако правителството реши да приложи разпоредба към вече съществуващ закон. Без съмнение Втората Поправка към Конституцията ви позволява да притежавате оръжие, но никъде не е казано, че това ще става лесно. В Ню Йорк процедурата по издаване на разрешително е толкова усложнена, че

може да ви отнеме повече от шест месеца и да ви струва стотици, ако не и хиляди долара.

Получаване на разрешително за оръжие в Ню Йорк Сити: NYPD Handgun Licensing Information

http://www.nyc.gov/html/nypd/html/permits/handgun_licensing_information.shtml

Вижте също: NYPD Licensing FAQ

<http://www.nyc.gov/html/nypd/html/permits/gunjicensingfaq.shtml>

Вижте също: A first-person account of the licensing process: Glenn Beck, *Arguing with Idiots* (New York, NY: Simon&Schuster, 2009): 49

Вижте също: An Internet account of the licensing process:

<http://angrynyer.com/?=422>

В паравоенното движение са участвали всички мъже:

Jonathan Elliott, *The Debates in the Several State Conventions of the Adoption of the Federal Constitution* 425 (2nd ed. J. B. Lippincott 1836).

Вижте също: James Madison, „The Federalist Number 46“, in *The Federalist Papers*, eds. George W. Carey and James McClellan (Indianapolis, IN: Liberty Fund; 2001): 244

„По силите ни е да изградим един нов свят“: Thomas Paine, *Common Sense*

<http://books.google.com/books?id=eOoqAAAAYAAJ>

Джонатан Мейхю: „Няма да плащаме данъци, докато нямаме свои народни представители“: Raja Mishra and LeMont Calloway, „Vandals Tear a Bible in Half, Ransack Old West Church“, *Boston Globe*, August 12,

2006 http://www.boston.com/news/local/massachusetts/articles/2006/08/12/vandals_tear_a_bible_in_half_ransack_old_west_church/

Глава 22:

Ядрени материали, пренесени със самолет от военновъздушната база в Мино до военновъздушната база в Барксдейл: Michael Hoffman, „Commander Disciplined for Nuclear Mistake“, Military Times, September 2, 2007

http://www.usatoday.com/news/military/2007-09-05-b-52_N.htm

Глава 23:

Само за забавление ви представяме Orange-box hacker tool

<http://www.artofhacking.com/files/ob-faq.htm>

В Глава 27 се споменава името на Джон О'Нийл, бивш агент на ФБР, специалист по антитероризъм, който е предупреждавал за опасността, която Ал Кайда представлява. О'Нийл е постъпил на новата си работа в Световния Търговски Център в Ню Йорк на 23 август 2001 година.

Джон О'Нийл и Ал Кайда: „The Man Who Knew“, Frontline

<http://www.pbs.org/wgbh/pages/frontline/shows/knew/>

Глава 31:

„Република, ако успеете да я съхраните“: Michael Richards, A Republic If You Can Keep It: The Foundation of the American Presidency (Westport, CT: Greenport Press, 1987)

<http://books.google.com/books?id=ItOARcaN54sC>

„Шестнайсетгодишно турско момиче погребано живо заради разговор с момчета“: Robert Tait, „Turkish Girl, 16, Buried Alive for 'Talking to Boys'“, The Guardian, February 4, 2010

<http://www.guardian.co.uk/world/2010/feb/04/girl-buried-alive-turkey>

„... светът е пълен с безполезни консуматори“. Това изречение наподобява много от аргументите, които в действителност се използват в защита на евгениката във всичките ѝ разновидности и форми.

Джордж Бърнард Шоу: „Мисля, че би било добре, ако накараме всеки да се яви пред внимателно подбрана комисия по същия начин, по който се явява пред данъчния инспектор. Просто ги изпратете пред комисията и им кажете — госпожо или господине, ще бъдете ли така любезни да докажете ползата от своето съществуване? Ако не можете да докажете това, ако с нещо не допринасяте към обществото, ако не можете да произведете това, което консумирате, а дори и малко повече от него, то тогава ние няма как да използваме цялата сложна организация на обществото ни, за да поддържаме живота ви, защото нямаме никаква полза от вашия живот, а според нас и вие нямате полза от него“.

Из речта на Шоу, представена в „Революционният холокост: живееш свободен или умри“

<http://www.foxnews.com/story/0,2933,583732,00.html>

Теодор Рузвелт: „Обществото не трябва да позволи на дегенератите да се самовъзпроизвеждат. Един ден ще осъзнаем, че основният дълг, неотменимият дълг на всеки добър гражданин от правилния тип, е да остави потомството си на този свят и че не трябва да позволяваме на гражданите от неправилния тип да продължават рода си.“

Откъс от писмо до Чарлз Бенедикт Дейвънпорт, 3 януари, 1913г.

Маргарет Сангър^[2]: „Съвокупляването на слабоумен с човек от по-здрав произход може постепенно да разпространи слабоумието до такава степен, че да разклати основите на цяла нация и дори на цяла раса. Това не са празни приказки. Трябва да го имаме предвид, ако искаме да избегнем съдбата, сполетяла толкова много цивилизации в миналото.“

Из книгата на Маргарет Сангър „Опорната точка на цивилизацията“ стр. 176

Глава 34:

Паракват: „Facts about Paraquat“, U. S. Centers for Disease Control
<http://www.bt.cdc.gov/agent/paraquat/basics/facts.asp>

В Глава 36 използваме драматичен похват, за да покажем как пътува другата половина, когато се налага да лети с редовни полети. И кой знае, Натали Портман може наистина да успее да бъде пропусната от летищните власти без документ за самоличност, ако е наела подходящия агент.

VIP връзки по летищата: Gabe Weisert, „How the celebrities fly“, Forbes Traveler, October 11, 2006

<http://www.msnbc.msn.com/id/15133601>

Глава 37:

„Кълна се пред олтара на Господ“ Thomas Jefferson, John P. Foley, The Jeffersonian Cyclopeda: a comprehensive collection of the views of (Funk&Wagnalls, 1900)

<http://books.google.com/books?id=ZTIoAAAAYAAJ>

В Глава 38 отново се сблъскваме с конспиративното мислене на Дани Бейли. Той споменава, че на сутринта на 7 юли, когато в Лондон са извършени бомбените атентати, по същото време се е провеждало учение. Това е напълно вярно и е добър пример за това каква е разликата между действителния факт и предположението, направено въз основа на действителен факт.

Събитията около атентата в Лондон от 7 юли не подлежат на съмнение: Компания за действия при кризи, управлявана от човек, свързан със Скотланд Ярд, провежда на 7 юли учение за действие при

терористична заплаха от взривяване на множество бомби в метрото. По-късно през деня това, което се е разиграло по време на учението, се случва в действителност по почти същия начин, на почти същите места.

Всички са съгласни, че това са фактите, но въпреки това те се интерпретират по много различни начини. Например, когато Дани Бейли разказва на агент Кърнс от ФБР за тези събития, той ги представя така, като че ли фирменото учение е било прикритие за ролята на британското правителство в истинския атентат. Но ако човек се задълбочи малко повече, ще открие, че според медиите такъв сценарий е крайно невероятен.

В репортаж, озаглавен „Съвпадение ли е антитерористичното учение?“ (виж <http://www.channel4.com/news/article.8p?1<3=109010>), по новините по Канал 4, Никълс Глас посочва, че сценарият с бомбите в метрото е един от трите сценария, по които компанията е работила. Най-важно от всичко е, че никъде из града не са били разположени физически сили, а учението е включвало само няколко души, седнали около конферентна маса — те обсъждали как биха реагирали в подобен случай. С други думи, ако това учение е трябвало да послужи за алиби на правителството, сега престъпниците би трябвало да излежават доживотни присъди в някой затвор.

В отговор на конспиративните теории за събитията от 7 юли Питър Пауър, ръководител на компанията, провела учението, публикува съвсем ясно изявление срещу това, което той нарича „неточни / наивни / неосведомени / зловредни“ обвинения. Без значение колко убедително звучи изказването му, привържениците на конспиративните теории винаги намират подходящ отговор. „Разбира се, че ще говори така, най-вероятно и той самият е агент на правителството.“

Това, което искам да подчертая, е, че е много опасен начинът, по който различни факти се интерпретират или свързват помежду си, за да придадат достоверност на иначе твърде дръзките конспиративни теории. Длъжни сме да гледаме скептично на подобни твърдения и винаги да имаме едно наум, че много хора се опитват да изопачат фактите, така че те да послужат на плановете им или да бъдат използвани като доказателства за теориите им за развитието на света.

Антитерористично учение в Лондон в сутринта на бомбените агенти от 7 юли: Judi McLeod, „Business Exec Confirms Same-Time-As-attack Underground Bombing Exercise“, Canada Free Press, July 14, 2005

<http://www.canadafreepress.com/2005/cover071405.htm>

Вижте също: Power interview on ITV News July 7, 2005:
<http://www.youtube.com/watch?v=JKvkhe3rqtC>

Харун Рашид Асуат се опитва да организира тренировъчен лагер за терористи в Орегон: Alan Cowell, „Briton Sought on U. S. Terror Charges Appears in London Court“, New York Times, August 9, 2005,
<http://www.nytimes.com/2005/08/09/international/europe/09london.html>

Мохамед ел-Амир Ауад ел-Сайед Атта: Terry McDermott, „Seeing What We Want to See; How Could It Be That, Despite the Facts, People — and Computers — Place One of the Sept. 11 Hijackers in Places He Probably Wasn't?“ Los Angeles Times, August 26, 2005

Глава 39:

„Нямаме друг избор“ по отношение на финансовите помощи: можем да дадем много примери за това как нашите лидери изпаднаха в паника при настъпването и развитието на финансовата криза. Например, председателят на Федералния Резерв Бен Бернанке заяви: „Ако не направим това, в понеделник вече може да нямаме икономика.“

Вижте също: Joe Nocera, „36 Hours of Alarm and Action as Crisis Spiraled“, New York Times, October 2, 2008

<http://www.newsweek.com/id/197810/page/1>

Кой получи парите, за да излезе от кризата: „Tracking the \$700 Billion Bailout“, The New York Times

<http://projects.nytimes.com/creditcrisis/recipients/table>

„Нека правдата да просъществува, ако ще небето да се продъни“:
„The States: Though the Heavens Fall“, October 12, 1962
<http://www.time.com/time/magazine/article/0,9171,829233,00.html>

„В Америка законът е крал“: Thomas Paine, Common Sense
<http://books.google.com/books?id=eOoqAAAAYAAJ> Желанието за
власт... Thomas Jefferson, „A Dissertation on the Canon and Feudal Law“,
Boston Gazette, 1765.

„Ако обичате богатството повече от свободата...“
William Vincent Wells, The life and public services of
Samuel Adams, (Boston: Little, Brown, and Company, 1865).

Глава 46:

Свободата е изключение: Thomas Sowell, Applied Economics:
Thinking Beyond Stage One, (New York, NY: Basic Books, 2004): 31,
<http://books.google.com/books?id=OAShGTKZzWgC>

Както казах и преди, този списък не е пълен, затова се надявам,
че вие ще продължите с проучването сами. Ние също така създадохме
сайт, чийто адрес можете да намерите някъде в тази книга, в който има
линкове към много от използваните от нас източници, но в него ще се
събира и новата информация, до която ще достигнете. Приятен лов и
наслука!

---

[1] В оригинал заглавието на книгата е „The Overton Window“. —
Б.ред. ↑

[2] Маргарет Сангър (1879–1966) — основателка на
Американската лига за контрол над раждаемостта — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.